

2018/1 LSF 158 (Gældende)

Forslag til Lov om forbrugslånsvirksomheder

Ministerium: Erhvervsministeriet

Journalnummer: Erhvervsmin.,
Finanstilsynet, j.nr. 1911-0032

Forslag

til

Lov om forbrugslånsvirksomheder

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der udbyder

- 1) kreditaftaler, der ydes helt eller delvis med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos en anden virksomhed,
- 2) kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, eller
- 3) kreditaftaler, der udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, og kreditten ydes med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden.

Stk. 2. Loven finder bortset fra § 9 ikke anvendelse på følgende forbrugslånsvirksomheder:

- 1) Finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.
- 2) Ejendomskreditselskaber omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Stk. 3. Loven finder endvidere ikke anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder:

- 1) Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger.
- 2) Leje- eller leasingaftaler, hvor der ikke er fastsat pligt til at købe aftalegenstanden, hverken i selve aftalen eller i en separat aftale.
- 3) Kreditaftaler i forbindelse med en overenskomstmæssig konflikt, når forbrugslånsvirksomheden er en faglig organisation, som er omfattet af konflikten.
- 4) Kreditaftaler til ansatte i forbrugslånsvirksomheden.

Stk. 4. § 9 finder ikke anvendelse på:

- 1) Kreditaftaler, som vedrører henstand uden omkostninger med betaling af en eksisterende gæld.
- 2) Kreditaftaler, som er resultat af et forlig indgået for retten.
- 3) Kreditaftaler, ifølge hvilke virksomheden og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales. Dette gælder dog kun, hvis forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale, og hvor sådanne ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og forbrugeren ikke dermed stilles ringere end fastsat i den oprindelige kreditaftale. § 9, stk. 3, finder dog anvendelse.

Stk. 5. §§ 3-5, 18 og 19 finder ikke anvendelse på betalingsinstitutter, e-pengeinstitutter og virksomheder med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. lov om betalinger.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Forbrugslånsvirksomhed: En virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. § 1, stk. 1.
- 2) Forbruger: En person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.
- 3) Kreditaftale: En aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.

Kapitel 2

Tilladelse, egnetheds- og hæderlighedskrav m.v.

Tilladelse

§ 3. En forbrugslånsvirksomhed skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse til virksomheder efter stk. 1, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Virksomheden er hjemmehørende i Danmark eller et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område.
- 2) Virksomhedens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, opfylder betingelserne i § 4.
- 3) Virksomheden har forretningsgange for efterlevelse af regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, for kreditværdighedsvurdering, jf. denne lovs § 9 eller § 7 c i lov om kreditaftaler, og for identifikation af målgrupper, jf. § 10.

Stk. 3. Ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 2 er opfyldt, og en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve.

Egnetheds- og hæderlighedskrav

§ 4. Et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed,

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gælds-sanering og
- 5) må ikke i øvrigt have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal give meddelelse til Finanstilsynet om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med sin indtræden i forbrugslånsvirksomhedens ledelse eller, for en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 3, stk. 2, nr. 2, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis disse forhold efterfølgende ændrer sig.

Stk. 3. Drives en forbrugslånsvirksomhed som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, gælder stk. 1 og 2 for den eller de ledelsesansvarlige for forbrugslånsvirksomheden.

Registrering og indberetning

§ 5. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over virksomheder, der har tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, jf. § 3.

Stk. 2. Registeret skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) Navn, adresse og CVR-nummer på virksomheden.
- 2) Navne på personer i ledelsen for virksomheden.

§ 6. En forbrugslånsvirksomhed skal indberette oplysninger til Finanstilsynet om virksomhedens kreditaftaler.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om de i stk. 1 nævnte indberetninger, herunder om form og hyppighed.

Kapitel 3

God skik m.v.

§ 7. En forbrugslånsvirksomhed skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for forbrugslånsvirksomheder og om prisoplysninger for kreditaftaler.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

§ 8. Handler i strid med regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

§ 9. Er en kreditaftale ikke omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler, skal en forbrugslånsvirksomhed inden kreditaftalens indgåelse vurdere forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Stk. 2. Bliver forbrugslånsvirksomheden og forbrugeren efter kreditaftalens indgåelse enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal forbrugslånsvirksomheden ajourføre de finansielle oplysninger, som forbrugslånsvirksomheden har om forbrugeren. Før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb skal forbrugslånsvirksomheden atter vurdere forbrugerens kreditværdighed.

Stk. 3. Afslås en anmodning om kredit på grundlag af søgning i en database, underretter forbrugslånsvirksomheden omgående forbrugeren om resultatet af en sådan søgning og giver forbrugeren nærmere oplysninger om den pågældende database. Denne underretning skal ske uden omkostninger for forbrugeren.

Kapitel 4

Identifikation af målgrupper

§ 10. Inden en forbrugslånsvirksomhed udbyder kreditaftaler til forbrugere, skal virksomheden identificere den relevante målgruppe for den pågældende type kreditaftale.

Stk. 2. Forbrugslånsvirksomheden skal sikre, at typen af kreditaftale er hensigtsmæssig for den identificerede målgruppes interesser, formål og karakteristika. Virksomheden skal i den forbindelse foretage en vurdering af målgruppens finansielle kapacitet.

Stk. 3. Forbrugslånsvirksomheden skal identificere grupper af forbrugere, hvor typen af kreditaftale vurderes ikke at være hensigtsmæssig for forbrugernes interesser, formål og karakteristika.

§ 11. Forbrugslånsvirksomheden må kun udvikle og udbyde produkter med egenskaber, omkostninger og risici, der stemmer overens med de interesser, formål og karakteristika, der kendetegner den identificerede målgruppe, jf. § 10, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Forbrugslånsvirksomheden må kun i tilstrækkeligt begrundede tilfælde udbyde produktet til en forbruger, der ikke tilhører den identificerede målgruppe, jf. § 10, stk. 3.

Kapitel 5

Videregivelse af fortrolige oplysninger

§ 12. En forbrugslånsvirksomhed og dens ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som virksomheden eller dens ansatte under udøvelsen af deres hverv har fået kendskab til.

Stk. 2. Den, som modtager oplysninger efter stk. 1, er omfattet af tavshedspligten i stk. 1.

Kapitel 6

Whistleblowerordning

§ 13. En forbrugslånsvirksomhed skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Stk. 2. Ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst.

Stk. 3. Ordningen finder alene anvendelse for en forbrugslånsvirksomhed, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra kravet i stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

§ 14. En forbrugslånsvirksomhed må ikke udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en ordning hos virksomheden.

Stk. 2. Ansatte kan tilkendes godtgørelse i overensstemmelse med principperne i ligebehandlingsloven, hvis deres rettigheder er blevet krænket ved overtrædelse af stk. 1. Godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 kan ikke fraviges til ugunst for den ansatte.

Kapitel 7

Tilsyn m.v.

Tilsynsmyndighed

§ 15. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov, bortset fra § 14, og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde de fysiske og juridiske personer, som er omfattet af denne lov, inden for en nærmere fastsat frist at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i loven eller regler udstedt i medfør heraf.

Forbrugerombudsmanden

§ 16. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager om overtrædelse af straffelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 7, stk. 2. Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, samt §§ 33 og 34 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter 1. og 2. pkt. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål efter kapitel 23 a i retsplejeloven.

Stk. 2. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en forbrugslånsvirksomheds kunder kan have lidt et tab som følge af, at virksomheden har overtrådt § 7, stk. 1, regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, eller § 9.

Stk. 3. Forbrugerombudsmanden har uanset § 20 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.

Indhentelse af oplysninger

§ 17. Forbrugslånsvirksomheder samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til forbrugslånsvirksomheder med henblik på at indhente oplysninger, herunder ved inspektioner.

Stk. 3. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet. Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens lokaler skal indgå som et krav i den outsourcingkontrakt, som indgås mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren. Indeholder en outsourcingkontrakt ikke kravet om Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens virksomhed, kan Finanstilsynet kræve, at den outsourcete aktivitet fremover enten varetages af outsourcingvirksomheden selv eller outsources til en anden leverandør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist.

Stk. 4. Finanstilsynet kan kræve at få adgang til alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om en virksomhed eller person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Stk. 5. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de færøske tilsynsmyndigheder jf. § 20, stk. 6, nr. 11.

Påbud om nedlæggelse af hverv m.v.

§ 18. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis bestyrelsesmedlemmet efter § 4, stk. 1, nr. 2-5, ikke kan varetage hvervet.

Stk. 2. Varigheden af et påbud meddelt efter stk. 1 på baggrund af § 4, stk. 1, nr. 2, 4 og 5, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at bestyrelsesmedlemmet ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt et bestyrelsesmedlem efter stk. 1 og 3. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger, efter at afslaget er meddelt ansøgeren. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 5. Finanstilsynet kan inddrage forbrugslånsvirksomhedens tilladelse, jf. § 19, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1 og 3.

Stk. 6. Finanstilsynet kan påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør i virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis direktøren ikke kan varetage stillingen, jf. § 4, stk. 1, nr. 2-5.

Stk. 7. Finanstilsynet kan påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel

lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 8. Påbud meddelt efter stk. 1, 3, 6 og 7 kan af en forbrugslånsvirksomhed og den person, som påbuddet er rettet mod, forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 9. Har en forbrugslånsvirksomhed ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, jf. stk. 6 og 7, kan Finanstilsynet inddrage forbrugslånsvirksomhedens tilladelse, jf. § 19, stk. 1, nr. 5.

Stk. 10. Drives en forbrugslånsvirksomhed som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, gælder stk. 1-9 for den eller de ledelsesansvarlige i forbrugslånsvirksomheden.

Inddragelse af tilladelse

§ 19. Finanstilsynet kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse efter § 3, hvis virksomheden

- 1) anmoder herom,
- 2) ikke gør brug af tilladelsen senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt tilladelse,
- 3) ikke har udøvet virksomhed som forbrugslånsvirksomhed i en samlet periode på over 6 måneder,
- 4) har opnået tilladelse på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger eller på anden uretmæssig vis,
- 5) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter § 3, eller
- 6) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov, hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør af disse love, herunder forpligtelsen til at identificere målgrupper, jf. §§ 10 og 11, og forpligtelsen til at gennemføre en kreditværdighedsvurdering, jf. denne lovs § 9 eller § 7 c i lov om kreditaftaler.

Stk. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse efter stk. 1, hvis der er rejst tiltale mod indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Stk. 3. Finanstilsynet sletter en virksomhed fra registeret, jf. § 5, når tilladelsen er inddraget, jf. stk. 1 og 2.

Stk. 4. Inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 4, stk. 1, nr. 2-5, og inddragelse i henhold til stk. 2, kan af indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Tavshedspligt

§ 20. Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, som er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager om redelig forretningsskik og god praksis samt vurdering af kreditværdighed, jf. §§ 7 og 9.

Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Stk. 5. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Stk. 6. Stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

- 1) Andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.
- 2) Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 9.
- 3) Administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.
- 4) Folketingets Ombudsmand.
- 5) En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 9.
- 6) Undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 9.
- 7) Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.
- 8) Skifteretten, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kurator samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 9) Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske, under forudsætning af at modtageren har behov herfor til varetagelsen af sine opgaver.
- 10) Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. dog stk. 9.
- 11) Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område, under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver.
- 12) Told- og skatteforvaltningen i sager omfattet af skattekontrollovens § 6 D, stk. 2.

Stk. 7. Modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, jf. stk. 6, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den tavshedspligt, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 8. Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Stk. 9. Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 6, nr. 2, 5, 6 og 10, kan alene ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvis oplysningerne er modtaget fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov.

§ 21. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 20, stk. 6.

Stk. 3. Stk. 1 er endvidere ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en forbrugslånsvirksomhed i forbindelse med sager omfattet af §§ 7 og 9, når kunden har givet samtykke til videregivelsen.

Stk. 4. Alle, der i henhold til stk. 3 modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i stk. 1.

Offentliggørelse

§ 22. Tilsynsreaktioner givet efter § 15, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, og tilsynsreaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed omfattet af denne lov skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4. Virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, som giver direkte adgang til reaktionen, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Kommentarer virksomheden på reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra virksomhedens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for oplysninger om juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på Finanstilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 15, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven til politimæssig efterforskning, skal offentliggøres som resumé på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4. Indbringes reaktionen, der offentliggøres i henhold til 1. pkt., for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Stk. 2. Reaktionen givet i henhold til § 15, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Har Finanstilsynet overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 4. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens eventuelle hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, at der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resuméet, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Kommentarer virksomheden dommen, bødevedtagelsen eller resuméet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen

eller resuméet. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkomende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens eventuelle hjemmeside gælder kun for oplysninger om juridiske personer.

Stk. 4. Offentliggørelse efter stk. 1-3 kan ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra tilsynsmyndigheder i andre lande, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 5. Er offentliggørelse undladt i henhold til stk. 4, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1 eller 2, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. Offentliggørelse skal dog ikke finde sted, hvis der er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Stk. 6. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og stk. 2, og hvor der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den virksomhed, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

§ 23. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, jf. §§ 7 og 9, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af disse bestemmelser.

Stk. 2. Finanstilsynet skal endvidere orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed uden tilladelse, jf. § 3.

§ 24. Finanstilsynet kan fastsætte regler for forbrugslånsvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Partsbegreb

§ 25. Som part i forhold til Finanstilsynet anses virksomheder eller personer omfattet af denne lov, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende, anses desuden følgende:

- 1) En virksomhed eller person, der udøver virksomhed som forbrugslånsvirksomhed uden tilladelse, jf. § 3.
- 2) En virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at udøve forbrugslånsvirksomhed, jf. § 3.

- 3) Et medlem af en virksomheds bestyrelse eller direktion eller en ledelsesansvarlig, når Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager denne, jf. § 19.
- 4) En virksomhed eller person, som Finanstilsynet kræver oplysninger fra til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov.
- 5) En virksomhed eller person, som omfattes af en afgørelse truffet af Finanstilsynet om personens egnethed eller hæderlighed i henhold til § 4.

Stk. 3. Finanstilsynet kan, når Finanstilsynet tager en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. § 12, give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end dem, som er nævnt i stk. 1 og 2. Partsbeføjelser kan alene gives, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser skal gives under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn.

Klage

§ 26. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Afgift

§ 27. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Frister

§ 28. De frister, der er fastsat i eller i henhold til denne lov, begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløser fristen, finder sted. Dette gælder beregning af både dags-, uge-, måneds- og årsfrister.

Stk. 2. Er fristen angivet i uger, udløber fristen, jf. stk. 1, på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 3. Er fristen angivet i måneder, udløber fristen, jf. stk. 1, på månedsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Er den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, den sidste dag i en måned, eller udløber fristen på en månedsdato, som ikke findes, udløber fristen på den sidste dag i måneden uanset dens længde.

Stk. 4. Er fristen angivet i år, udløber fristen, jf. stk. 1, på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 5. Udløber en frist i en weekend eller på en helligdag, grundlovsdag, juleaftensdag eller nytårsaftensdag, udstrækkes fristen til den førstkommande hverdag.

Kommunikation

§ 29. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

§ 30. Er det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov et krav, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Kapitel 8

Straffebestemmelser m.v.

§ 31. Overtrædelse af § 3, stk. 1, § 4, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 4, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4 og § 12, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 13, stk. 1, straffes med bøde.

Stk. 3. En forbrugslånsvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, som er givet i medfør af § 15, § 16, stk. 1, og § 18, stk. 6 og 7, eller en virksomhed, der undlader at meddele oplysninger efter § 17, stk. 1 og 4, straffes med bøde.

Stk. 4. Et bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 18, stk. 1 og 3, straffes med bøde.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 6. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf er 5 år.

Stk. 7. I regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

§ 32. Undlader en virksomhed eller en person at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 17, stk. 1 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, virksomheden eller de ansvarlige personer for virksomheden daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Stk. 2. Undlader en forbrugslånsvirksomhed at efterkomme et påbud meddelt efter § 18, stk. 6 og 7, kan forbrugslånsvirksomheden eller de ansvarlige personer for virksomheden pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Kapitel 9

Ikrafttræden

§ 33. Loven træder i kraft den 1. juli 2019.

Stk. 2. § 35 finder ikke anvendelse på sager, der er under behandling hos Forbrugerombudsmanden ved lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Virksomheder omfattet af denne lov, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden er registreret som virksomhed, der yder forbrugerkreditter i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, og som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse, jf. § 3, skal senest have indgivet ansøgning om tilladelse den 1. januar 2020. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Kapitel 10

Ændringer i anden lovgivning

§ 34. I lov om finansiell virksomhed, jf. lovekendtgørelse nr. 1140 af 26. september 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, § 1 i lov nr. 1547 af 19. december 2017, § 45 i lov nr. 41 af 22. januar 2018 og senest ved § 1 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 361 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»*Stk. 10.* Forbrugslånsvirksomheder omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet på 28.000 kr.«

Stk. 10 bliver herefter stk. 11.

2. I § 361, stk. 10, der bliver stk. 11, ændres »9« til: »10«.

§ 35. I lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring, som ændret ved § 20 i lov nr. 309 af 25. april 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter »finansielle virksomheder«: »og forbrugslånsvirksomheder«.

2. I § 1, stk. 3, indsættes efter »finansielle virksomheder«: »og forbrugslånsvirksomheder«.

Kapitel 11

Territorialbestemmelser

§ 36. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

- 2.1. Lovens anvendelsesområde og definitioner
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
- 2.2. Tilladelse, egnetheds- og hæderlighedskrav m.v.
 - 2.2.1. Tilladelse og registrering
 - 2.2.1.1. Gældende ret
 - 2.2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2.2. Egnetheds- og hæderlighedskrav
 - 2.2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2.3. Indberetninger
 - 2.2.3.1. Gældende ret
 - 2.2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3.3. Den foreslåede ordning
- 2.3. God skik m.v.
 - 2.3.1. God skik regler
 - 2.3.1.1. Gældende ret
 - 2.3.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3.2. Kreditværdighedsvurdering
 - 2.3.2.1. Gældende ret
 - 2.3.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.2.3. Den foreslåede ordning
- 2.4. Identifikation af målgrupper
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
- 2.5. Videregivelse af fortrolige oplysninger
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
- 2.6. Whistleblowerordning
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning
- 2.7. Tilsyn m.v.

- 2.7.1. Gældende ret
- 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.7.3. Den foreslåede ordning
- 2.8. Straffebestemmelser m.v.
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Høring
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Markedet for forbrugslån er til dels præget af en række dyre lån, som er lette at optage for forbrugerne. Den lette adgang til disse lån medfører, at flere forbrugere, herunder unge forbrugere, gældssætter sig over evne i forhold til muligheden for at kunne tilbagebetale gælden. Det ses særligt hos en række af de såkaldte kviklånsudbydere, som har skabt en forretningsmodel, hvor forbrugernes kreditværdighed og økonomiske situation ikke bliver taget tilstrækkeligt i betragtning før låneudstedelsen. Virksomheden tager dermed ikke hensyn til, om forbrugeren reelt er i stand til at betale lånet tilbage. Forbrugerne risikerer herved at blive fanget i en gældsfælde, hvor de ser sig nødsaget til at genoptage eller forlænge et lån med den konsekvens, at der påløber yderligere høje omkostninger til den samlede gæld.

Regeringen indførte i 2015 et krav om en såkaldt ”betækningsperiode” på 48 timer ved optagelse af kortfristede forbrugslån. Undersøgelser har imidlertid vist, at flere udbydere af forbrugslån nu tilbyder andre kredittyper, der falder uden for betækningsperiodens anvendelsesområde. Der er derfor et behov for at indføre en mere omfattende regulering og kontrolmuligheder over for forbrugslånsvirksomheder.

Lovforslaget har til formål at styrke forbrugerbeskyttelsen gennem en stramning af tilsynet med alle udbydere af forbrugslån, der ikke har en tilladelse som enten finansiell virksomhed eller ejendomskreditselskab. Det skærpede tilsyn skal understøtte, at udbydere af forbrugslån foretager en reel kreditværdigheds-vurdering af de forbrugere, der ønsker at optage et forbrugslån, og at udbyderne driver deres virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Lovforslaget indebærer, at en række virksomheder, der udbyder forbrugslån til forbrugere, fremover skal have en tilladelse hos Finanstilsynet. Disse virksomheder foreslås benævnt forbrugslånsvirksomheder. Lovforslaget omfatter både virksomheder, der yder forbrugslån til køb af varer og tjenesteydelser hos andre virksomheder, og virksomheder, der yder lån, som udbetales kontant til forbrugeren. Såfremt en virksomhed, der sælger varer og tjenesteydelser, tilbyder en forbruger kredit, vil virksomheden kun være omfattet af lovforslaget, hvis ydelse af kredit udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden. Det medfører, at for eksempel en detailhandler, der ikke sædvanligvis tilbyder kunder at købe på kredit, ikke vil være omfattet af lovforslaget.

For at kunne opnå en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed er det en betingelse, at virksomhedens bestyrelse og direktion eller den ledelsesansvarlige opfylder krav til egnethed og hæderlighed. Virksomheden skal endvidere have forretningsgange for efterlevelse af regler om god skik, kreditværdighedsvurdering og identifikation af målgrupper.

Det foreslås, at der indsættes en udtrykkelig forpligtelse til at foretage en kreditværdighedsvurdering i lovforslaget. Denne kreditværdighedsvurdering skal sikre, at den enkelte forbruger kun ydes lån, som de er i stand til at tilbagebetale.

Bestemmelsen foreslås medtaget i loven for at sikre, at alle forbrugslånsvirksomheder bliver omfattet af kravet om en kreditværdighedsvurdering og dermed, at kreditaftalelovens undtagelse for kortfristede lån ikke finder anvendelse.

Det foreslås endvidere at indføre regler om god skik, der skal sikre, at forbrugslånsvirksomheder drives i overensstemmelse med redelig forretningskik og god praksis inden for området. Svarende til hvad der gælder på det øvrige finansielle område, foreslås der endvidere indsat en bemyndigelse for ministeren til at udstede en bekendtgørelse om god skik, ligesom Finanstilsynet får mulighed for at udarbejde vejledende retningslinjer på området.

Lovforslaget indeholder indgrebs- og sanktionsbeføjelser til Finanstilsynet, såfremt en virksomhed groft tilsidesætter sine forpligtelser efter loven. Som eksempel kan nævnes, at grove og gentagne tilsidesættelser af forpligtelsen til at foretage en kreditværdighedsvurdering vil kunne medføre, at tilladelsen inddrages.

Der foreslås endvidere med lovforslaget at indføre en regel i loven, som forpligter forbrugslånsvirksomheder til at identificere målgruppen for deres udlånsprodukter og sikre, at disse produkter er hensigtsmæssige for denne målgruppe. Virksomheden skal endvidere identificere de målgrupper, som deres låneprodukt ikke er egnet til.

Det vil altid bero på en konkret vurdering, om et produkt er hensigtsmæssigt for målgruppen. Som eksempel på et produkt, der ikke vil være hensigtsmæssigt uanset målgruppen, kan nævnes produkter, hvor selve måden, hvorpå lånet skal tilbagebetales, i sig selv vil øge risikoen for, at låneaftalen bliver misligholdt. Dette vil f.eks. kunne forekomme, hvis en kunde skal aflevere oplysninger om kundens betalingskort til långiver og bringes i den forståelse, at lånudbyderen selv trækker den månedlige ydelse, men hvor det reelt af aftalebetingelserne følger, at kunden selv skal sørge for at betale de aftalte ydelser under lånets løbetid. Denne uklare konstruktion af aftaleforholdet indebærer en væsentlig risiko for, at låntager misligholder lånet.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med forbrugslånsvirksomhederne. Det vil medføre, at Finanstilsynets sædvanlige tilsynsbeføjelser finder anvendelse. Finanstilsynet vil derfor kunne udstede påbud og påtaler, og for bestemmelser, der er strafbelagt, vil Finanstilsynet kunne politianmelde forbrugslånsvirksomheden. Finanstilsynet har endvidere mulighed for at anvende tvangsbøder i særlige tilfælde.

Som led i sit tilsyn vil Finanstilsynet endvidere kunne gå på inspektion hos forbrugslånsvirksomhederne.

Det foreslås, at forbrugslånsvirksomhederne bliver forpligtede til at indberette oplysninger om virksom-

hedens kreditaftaler til Finanstilsynet. Disse oplysninger skal gøre det muligt for Finanstilsynet at prioritere sit tilsyn i forhold til de virksomheder, hvor indberetningerne giver en indikation af, at der kan være en forøget risiko for, at lovgivningen ikke efterleves.

Forbrugslånsvirksomheder skal ifølge lovforslaget betale en årlig afgift til Finanstilsynet.

Forbrugerombudsmanden vil have de samme tilsynsbeføjelser over for udbydere af forbrugslån, som Forbrugerombudsmanden har over for finansielle virksomheder i dag. Forbrugerombudsmanden vil således fortsat have mulighed for at anlægge retssager vedrørende handlinger, der strider mod god skik efter den finansielle lovgivning, således som Forbrugerombudsmanden kan over for finansielle virksomheder i dag. Der vil blive udarbejdet en samarbejdsaftale mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Lovens anvendelsesområde og definitioner

2.1.1. Gældende ret

Der er i dag ikke et krav om, at virksomheder, der udbyder forbrugslån, skal have en tilladelse hos Finanstilsynet, når disse lån ikke er sikret ved pant eller anden tilsvarende sikkerhedsstillelse knyttet til en fast ejendom.

Pengeinstitutter, der som led i deres udlånsvirksomhed yder forbrugslån, har en pengeinstituttiladelse, jf. § 7 i lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1140 af 26. september 2017.

Realkreditinstitutter, der yder lån mod pant i fast ejendom til forbrugere, har en tilladelse som realkreditinstitut, jf. § 8 i lov om finansiell virksomhed.

Øvrige långivere, der yder lån til forbrugere mod pant i fast ejendom eller anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, skal have en tilladelse som ejendomskreditselskab, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 30. august 2017. Dette gælder dog ikke långivere med tilladelse efter §§ 9-11 i lov om finansiell virksomhed.

Efter § 3 i lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger (lov om betalinger) må betalingstjenester her i landet kun udbydes af virksomheder, der har tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, eller af pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder. Betalingstjenester kan endvidere udbydes her i landet af virksomheder med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester.

Udbydere af kreditkort vil derfor skulle have en tilladelse som betalingsinstitut, e-pengeinstitut eller have en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, medmindre de har en tilladelse som pengeinstitut.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Lovforslaget har til formål at styrke forbrugerbeskyttelsen i forhold til optagelse af forbrugslån. Der vil fremover blive stillet en række skærpede krav til de virksomheder, der tilbyder kreditaftaler til forbrugere.

Det foreslås, at lovforslaget som udgangspunkt skal finde anvendelse på alle virksomheder, der udbyder forbrugslån, medmindre disse virksomheder har en tilladelse som finansiel virksomhed eller som ejendomskreditselskab.

Ved finansiel virksomhed forstås, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Ved ejendomskreditselskaber forstås långivere, der yder lån mod pant i fast ejendom til beboelse, og som skal have en tilladelse som ejendomskreditselskab, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Det bør dog sikres, at virksomheder, som kun i begrænset omfang yder kredit i tilknytning til salg af varer eller tjenesteydelser, ikke bliver omfattet af loven.

Et bredt anvendelsesområde vil medføre, at ikke blot virksomheder, der yder kortfristede usikrede lån, bliver underlagt Finanstilsynets tilsyn. Lovforslaget vil også omfatte virksomheder, der yder lån til finansiering af f.eks. køb af biler mod sikkerhed i bilen. Lån mod pant i fast ejendom til beboelse vil derimod ikke være omfattet af loven.

Det vil ikke være hensigtsmæssigt at foretage en begrænsning af lovforslagets anvendelsesområde til kun at omfatte kviklån – altså kortfristede usikrede lån med en løbetid på under 3 måneder. En sådan afgrænsning vil gøre det muligt at omgå loven.

Kravene til at opnå en tilladelse som betalingsinstitut, e-pengeinstitut og virksomhed med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er nærmere reguleret i lov om betalinger. Disse krav er som udgangspunkt strengere end kravene for at opnå tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Det vurderes derfor, at disse virksomheder bør undtages fra kravet om en tilladelse fra Finanstilsynet til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, uanset at disse virksomheder udøver forbrugslånsvirksomhed, hvis de udbyder kreditkort.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at lovforslaget skal finde anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, hvis kreditaftalen ydes helt eller delvis med henblik på erhvervelse af varer eller tjenester hos en anden virksomhed, kreditaftalen ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, eller hvis udbud af kreditaftaler udgør et selvstændigt forretningsområde i kreditgivers virksomhed.

Dette medfører, at som udgangspunkt vil alle kreditgivere, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, være omfattet af loven, medmindre den erhvervsdrivende allerede har en tilladelse som finansiel virksomhed eller som ejendomskreditselskab. Som eksempel på kreditgivere, der vil være omfattet af loven kan nævnes udbydere af kortfristede kreditter på mindre beløb (kviklån), udbydere af traditionelle forbrugslån og udbydere af lån med underpant i løsøre, f.eks. lån til køb af en bil.

Lovforslaget omfatter både virksomheder, der yder forbrugslån til køb af varer og tjenester hos andre virksomheder, og virksomheder, der yder lån, som udbetales kontant til forbrugeren. Såfremt en virksom-

hed, der sælger varer og tjenesteydelser, tilbyder en forbruger kredit til køb af varen eller tjenesteydelsen, vil virksomheden kun være omfattet af lovforslaget, hvis kreditten udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden. Det medfører, at for eksempel en detailhandler, der i mindre omfang yder en kunde kredit, ikke vil være omfattet af lovforslaget.

Lovforslaget vil ikke finde anvendelse på kreditgivere, der udbyder lån med pant i fast ejendom til beboelse og finansielle virksomheder. Dette gælder dog ikke lovforslagets § 9 om kreditværdighedsvurdering.

Det foreslås, at lovforslaget ikke skal finde anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, ligesom lovforslaget ikke skal finde anvendelse på leje- eller leasingaftaler, hvor der ikke er fastsat nogen pligt til at købe aftalegenstanden, hverken i selve aftalen eller i en separat aftale. Lovforslaget finder endvidere ikke anvendelse på kreditaftaler, der ydes af faglige organisationer i forbindelse med en overenskomstmæssig konflikt og kreditaftaler til ansatte i forbrugslånsvirksomheden.

Det foreslås endelig, at lovforslagets § 9 om kreditværdighedsvurdering ikke skal finde anvendelse på visse kreditaftaler, hvor der ikke er behov for at stille krav om en kreditværdighedsvurdering. Dette gælder f.eks. kreditaftaler, som er resultat af et forlig indgået for retten.

Endvidere indeholder lovforslaget en bestemmelse om definitioner på en række centrale begreber i loven, som f.eks. forbruger og kreditaftale. Disse definitioner svarer til definitionerne i kreditaftaleloven.

Endelig undtages betalingsinstitutter, e-pengeinstitutter og virksomheder med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester fra kravet om en tilladelse fra Finanstilsynet til at udøve forbrugslånsvirksomhed.

Der henvises til lovforslagets §§ 1 og 2 og de specielle bemærkninger hertil.

2.2. Tilladelse, egnetheds- og hæderlighedskrav m.v.

2.2.1. Tilladelse og registrering

2.2.1.1. Gældende ret

Virksomheder, der udøver udlånsvirksomhed, herunder forbrugerkreditter, skal i dag registreres i Finanstilsynet for at kunne udøve virksomhed, jf. § 48, stk. 1, i lov nr. 651 af 8. juni 2017 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven). Finanstilsynet skal undlade at foretage registrering, hvis et medlem af virksomhedens øverste eller daglige ledelse eller personen er dømt for et strafbart forhold, der begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet, jf. straffelovens § 78, stk. 2.

Finanstilsynet skal endvidere undlade at registrere en virksomhed, hvis virksomheden er dømt for et strafbart forhold, der begrundes en nærliggende fare for misbrug af registreringen, jf. straffelovens § 78, stk. 2, eller hvis en reel ejer er dømt for et strafbart forhold, der begrundes en nærliggende fare for misbrug af den pågældendes kontrollerende indflydelse.

Det er derimod ikke en betingelse, at virksomhedens ledelse er egnet til at varetage sine opgaver, det vil sige, at den bl.a. har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage sine opgaver.

Registreringsforpligtelsen efter hvidvasklovgivningen skal sikre, at Finanstilsynet kan føre tilsyn efter hvidvasklovgivningen. Det fremgår dog af bemærkningerne til registreringsforpligtelsen, at virksomheder og personer, der allerede i henhold til anden lovgivning er under Finanstilsynets tilsyn, ikke skal registreres i medfør af bestemmelsen.

Der findes ikke krav om, at en virksomhed, der yder forbrugslån, skal have tilladelse hos Finanstilsynet.

2.2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der bør indføres et krav om, at en udbyder af lån til forbrugere skal have en tilladelse hos Finanstilsynet for at kunne udøve forbrugslånsvirksomhed.

Betingelserne for at kunne opnå en tilladelse skal sikre, at kun virksomheder, der har tilstrækkelige kompetencer til at kunne yde forbrugslån på forsvarligt grundlag, kan få en tilladelse.

Det er derfor vurderingen, at tilladelsen kun bør gives på betingelse af, at virksomhedens bestyrelse og direktion eller den ledelsesansvarlige opfylder krav til egnethed og hæderlighed. Hertil kommer, at virksomheden skal have forretningsgange for efterlevelse af regler om god skik, kreditværdighedsvurdering og identifikation af målgrupper.

2.2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at virksomheder, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forbrugslånsvirksomhed.

Det er en betingelse for at virksomheden kan få en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, at virksomhedens bestyrelse og direktion eller den ledelsesansvarlige skal opfylde krav til egnethed og hæderlighed.

Se nærmere herom nedenfor under pkt. 2.2.2.

Det foreslås endvidere, at virksomheden for at kunne få en tilladelse skal have forretningsgange, som dokumenterer, at den er i stand til at overholde de grundlæggende forbrugerbeskyttende regler.

Såfremt Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed vurderer, at forretningsgangene ikke er egnede til at sikre efterlevelse af de nævnte regler, enten fordi disse er mangelfulde, eller fordi forretningsgangene er udtryk for en fejlagtig eller mangelfuld forståelse af de nævnte regler, opfylder kreditgiveren ikke betingelserne for at kunne få en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Såfremt en virksomhed groft tilsidesætter sine forpligtelser efter loven, hvidvaskloven og regler udstedt i medfør heraf, vil det være muligt at inddrage virksomhedens tilladelse. Som eksempel kan nævnes, at

grove og gentagne tilsidesættelser af forpligtelsen til at foretage en kreditværdighedsvurdering vil kunne medføre, at tilladelsen inddrages.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet skal oprette og føre et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Der henvises til lovforslagets §§ 3 og 5 og de specielle bemærkninger hertil.

2.2.2. Egnetheds- og hæderlighedskrav

2.2.2.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning indeholder krav om, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell virksomhed skal være tilstrækkeligt egnede og hæderlige til at varetage hvervet eller stillingen i virksomheden, jf. § 64 i lov om finansiell virksomhed. Ledelsesmedlemmer i en finansiell virksomhed skal som følge heraf egnetheds- og hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet i forbindelse med deres indtræden i ledelsen af en finansiell virksomhed. Endvidere kan Finanstilsynet gribe ind over for en finansiell virksomhed, hvis ledelsen ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvilket er afgørende for tilliden til den finansielle sektor. Finanstilsynet kan desuden påbyde en finansiell virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv i en finansiell virksomhed, hvis den pågældende ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, jf. § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed.

Formålet med reglerne er at sikre, at finansielle virksomheder ledes af tilstrækkeligt egnede og hæderlige personer, og at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind over for ledelsespersoner, der handler til skade for virksomheden.

Der gælder i dag ikke krav om, at ledelsesmedlemmer i en forbrugslånsvirksomhed skal være egnede og hæderlige.

2.2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det vil være nødvendigt at fastlægge egnetheds- og hæderlighedskrav til ledelsesmedlemmer i forbrugslånsvirksomheder med henblik på at sikre, at forbrugslånsvirksomheder drives af tilstrækkeligt kompetente og hæderlige personer.

Det er afgørende for en ansvarlig drift af forbrugslånsvirksomhederne, at ledelsesmedlemmerne i virksomheden besidder de rette kompetencer, herunder har kendskab til og erfaring med kreditværdighedsvurderinger, og at de ikke har været straffet for forbrydelser, som indebærer risiko for, at ledelsesmedlemmerne ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende måde.

Krav til ledelsesmedlemmernes egnethed og hæderlighed vil bidrage til en ansvarlig drift af forbrugslånsvirksomhederne.

2.2.2.3. Den foreslåede ordning

Lovforslaget indeholder krav om, at ledelsesmedlemmer i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige til at varetage deres hverv eller stilling i virksomheden. Dette indebærer bl.a., at ledelsesmedlemmerne skal besidde tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen, og at de skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen.

Det foreslås, at kravene skal gælde for samtlige medlemmer af bestyrelsen og direktionen samt indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed. Drives en forbrugslånsvirksomhed som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, foreslås det, at kravene skal gælde for den eller de ledelsesansvarlige for forbrugslånsvirksomheden.

Lovforslaget giver desuden Finanstilsynet beføjelse til at påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv i en forbrugslånsvirksomhed, hvis den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen.

Der henvises til lovforslagets §§ 4 og 18 og de specielle bemærkninger hertil.

2.2.3. Indberetninger

2.2.3.1. Gældende ret

Ifølge Forbrugerombudsmandens retningslinjer om kortfristede forbrugslån indgået som fjernsalgsaftaler gælder der en forpligtelse til årligt at indberette visse oplysninger til Forbrugerombudsmanden. Disse indberetninger giver Forbrugerombudsmanden indsigt i markedsudviklingen. Denne forpligtelse gælder for virksomheder, der markedsfører lån indgået ved fjernsalg med en løbetid, som ikke overstiger tre måneder.

2.2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Af hensyn til at sikre en effektiv håndhævelse og efterlevelse af loven er det nødvendigt at pålægge forbrugslånsvirksomhederne en forpligtelse til at indberette oplysninger om deres virksomhed. Disse oplysninger vil gøre det muligt for Finanstilsynet at prioritere sit tilsyn i forhold til de virksomheder, hvor indberetningerne giver en indikation af, at der kan være en forøget risiko for, at lovgivningen ikke efterleves.

Der bør endvidere indsættes en bemyndigelse for Finanstilsynet til at præcisere nærmere, hvilke oplysninger en forbrugslånsvirksomhed skal indberette.

2.2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at forbrugslånsvirksomheder skal indberette oplysninger til Finanstilsynet om virksomhedens kreditaftaler. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet fastlægger nærmere regler om form, hyppighed og indholdet af forbrugslånsvirksomheders indberetninger.

Det forventes, at bekendtgørelsen blandt andet vil stille krav om, at forbrugslånsvirksomheder skal indberette oplysninger om antal indgåede kreditaftaler og disses volumen fordelt på en række intervaller, antal og volumen på misligholdte lån, antal og volumen for tab på lån samt antal låneansøgninger, der afvises på grund af kreditværdighedsvurderingen.

Der henvises til lovforslagets § 6 og de specielle bemærkninger hertil.

2.3. God skik m.v.

2.3.1. God skik regler

2.3.1.1. Gældende ret

Forbrugslånsvirksomheder er i dag omfattet af bestemmelserne i lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring (markedsføringsloven) om god skik, som forpligter virksomhederne til at udvise god markedsføringsskik og god erhvervsskik. Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med disse regler.

Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med, om virksomheder overholder markedsføringslovens god skikbestemmelser, herunder om låneudbydere foretager en forsvarlig kreditvurdering. Som led i sit tilsyn med overholdelse af pligten til at efterleve god skik har Forbrugerombudsmanden således forhandlet retningslinjer om kortfristede lån. Retningslinjerne stiller bl.a. krav til, hvordan låneudbydere skal kreditværdighedsvurdere låneansøgere for at efterleve kreditaftaleloven. Markedsføringslovens regler om god skik medfører, at Forbrugerombudsmanden også fører tilsyn med anden forbrugerbeskyttende lovgivning, der retter sig til erhvervsvirksomheder, herunder kreditaftalelovens andre bestemmelser, renteloven og regler om urimelige kontraktvilkår.

2.3.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vurderingen, at lov om forbrugslånsvirksomheder bør indeholde regler om god skik, der sikrer, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med regler om god skik svarende til Forbrugerombudsmandens nuværende tilsyn. Herved sikres det også, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med andre civilretlige love, herunder kreditaftaleloven og renteloven.

For at skabe gennemsigtighed om anvendelsen af reglerne om god skik kan det være hensigtsmæssigt at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer for god skik på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Dette svarer til, hvad der allerede gælder på det finansielle område. Retningslinjerne skal fastlægges efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer. Inddragelsen af forbruger- og erhvervsorganisationer skal sikre målrettede og operationelt anvendelige regler, samtidig med at der skabes et større ejerskab til retningslinjerne som følge af forhandlingerne herom.

De forhandlede retningslinjer skal således bidrage til at sikre, at reglerne for god skik bliver præciseret på de områder, som er særligt væsentlige for forbrugere, og at de i højere grad efterleves.

Det bør præciseres, at overtrædelser af regler om god skik skal tillægges betydning ved vurderingen af, om en forbrugslånsvirksomhed ifalder erstatningsansvar.

2.3.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i lovforslagets § 7, stk. 1, at en forbrugslånsvirksomhed skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser om god skik, som allerede findes generelt på det finansielle område.

Erhvervsministeren bemyndiges i henhold til det foreslåede § 7, stk. 2, til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis.

Bekendtgørelsen vil indeholde regler svarende til markedsføringslovens regler om god skik i §§ 3-9 og § 20. Disse regler gennemfører Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EU af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (direktivet om urimelig handelspraksis) og indeholder herudover en regulering af smag og anstændighed, f.eks. diskrimination. Der vil endvidere blive indsat en bestemmelse svarende til markedsføringslovens § 18. Denne bestemmelse indeholder et krav om oplysninger, der skal gives i forbindelse med markedsføring af kreditaftaler, når markedsføringen indeholder oplysninger om en rentesats eller talstørrelser. Ved at indsætte disse regler om god skik sikres det, at Finanstilsynet får mulighed for at føre tilsyn med de generelle god skik-bestemmelser, herunder reglerne om prisoplysninger ved markedsføring af kreditaftaler.

Bekendtgørelsen vil herudover indeholde regler om varslings af ændringer i renter og gebyrer, regler om formkrav til væsentlige aftaler og krav til aftalernes indhold svarende til bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder. Den kommende god skik bekendtgørelse vil være tilpasset de forhold, der gælder for forbrugslån i dag, hvor der typisk ikke ydes rådgivning.

Det foreslås i § 7, stk. 3, at der indsættes en udtrykkelig adgang for Finanstilsynet til at udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Disse retningslinjer skal udstedes efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer.

Retningslinjerne vil have samme retlige karakter som en vejledning, men til forskel fra en vejledning vil udarbejdelsen ske under inddragelse af repræsentanter for forbrugere og relevante finansielle erhvervsorganisationer, og det vil som udgangspunkt fremgå af retningslinjerne, hvem der har deltaget i forhandlingerne, og hvem der har tiltrådt retningslinjerne.

Det foreslås endelig i § 8, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler. Bestemmelsen svarer til § 43 a i lov om finansiell virksomhed, som blev indsat i loven i 2014 efter anbefalingerne fra Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter ikke nærmere betingelser for, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, kan medføre erstatningsansvar, men henviser til dansk rets almindelige regler herom. Det vil sige, at de almindelige erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt. Forbrugslånsvirksomheden skal have optrådt uagtsomt (culpøst), kunden skal have lidt et tab, og der skal være

årsagssammenhæng mellem den culpøse adfærd og det lidte tab, ligesom tabet skal være adækvat, og den skadelidte skal ikke have udvist egen skyld.

Den foreslåede bestemmelse vil have betydning for vurderingen af, om det fornødne ansvarsgrundlag er til stede, det vil sige, om forbrugslånsvirksomheden har handlet culpøst. Reglerne i den kommende bekendtgørelse om god skik for forbrugslånsvirksomheder vil påvirke denne vurdering.

Finanstilsynet fører tilsyn med, at reglerne i den kommende bekendtgørelse bliver fulgt. Hvis dette ikke er tilfældet, har tilsynet mulighed for at udstede påbud eller udforme påtaler i forbindelse med overtrædelserne. I disse tilfælde vil der foreligge en afgørelse fra en offentlig tilsynsmyndighed, der fastslår, at der foreligger en overtrædelse. En sådan afgørelse vil naturligt kunne støtte vurderingen af, om der ifaldes erstatningsansvar. Ankenævnene og domstolene er imidlertid ikke forpligtede til at afvente en tilsynsafgørelse for at kunne træffe afgørelse i en sag, hvor der f.eks. er nedlagt påstand om erstatning for rådgivning i strid med de nævnte bekendtgørelser.

Der henvises til lovforslagets §§ 7 og 8 og de specielle bemærkninger hertil.

2.3.2. Kreditværdighedsvurdering

2.3.2.1. Gældende ret

§ 7 c i lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 1336 af 26. november 2015 (kreditaftaleloven) indeholder en forpligtelse til at vurdere forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Hvis kreditgiveren og forbrugeren efter kreditaftalens indgåelse bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren ajourføre de finansielle oplysninger, som kreditgiveren har om forbrugeren. Før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb skal kreditgiveren atter vurdere forbrugers kreditværdighed.

Hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af søgning i en database, underretter kreditgiveren omgående forbrugeren om resultatet af en sådan søgning og giver forbrugeren nærmere oplysninger om den pågældende database. Denne underretning skal ske uden omkostninger for forbrugeren.

Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på alle kreditaftaler. Blandt andet undtager kreditaftaleloven, jf. § 3, nr. 2, kreditaftaler, som skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger.

2.3.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der bør indsættes en bestemmelse om kreditværdighedsvurdering i lovforslaget.

Dette forslag har til formål at sikre, at alle udbydere af forbrugslån foretager en reel kreditværdighedsvurdering af de forbrugere, der ønsker at optage et lån, uanset lånets størrelse og løbetid.

Kreditaftaleloven finder ikke anvendelse på en række lån, herunder kreditaftaler, som skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Da formålet med dette lovforslag er at sikre, at alle udbydere af forbrugslån foretager en reel kreditværdighedsvurdering, bør loven indeholde en bestemmelse om en kreditværdighedsvurdering, som skal finde anvendelse, når der ydes kredit til en forbruger, uanset kredittens størrelse og løbetid.

2.3.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i § 9, stk. 1, at medmindre en kreditaftale er omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler, skal en forbrugslånsvirksomhed inden kreditaftalens indgåelse foretage en individuel vurdering af forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis kreditaftalen ikke er omfattet af § 7 c i kreditaftaleloven. Forslaget til § 9 er imidlertid identisk med § 7 c i kreditaftaleloven.

Bestemmelsen indebærer, at kreditgiveren altid vil skulle indhente fyldestgørende oplysninger om den enkelte forbruger og på baggrund af disse oplysninger foretage en vurdering af forbrugerens kreditværdighed. Oplysningerne kan efter kreditgiverens skøn indhentes hos forbrugeren og ved søgning i relevante databaser, f.eks. hos kreditoplysningsbureauer. En virksomhed kan ikke udelukkende anvende en algoritme til brug for kreditværdighedsvurderingen. Virksomheden skal stadig kunne dokumentere, at der er foretaget en individuel og konkret kreditværdighedsvurdering af den enkelte forbruger.

Det foreslås endvidere, at hvis forbrugslånsvirksomheden og forbrugeren efter kreditaftalens indgåelse bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal forbrugslånsvirksomheden ajourføre de finansielle oplysninger, som forbrugslånsvirksomheden har om forbrugeren. Før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb skal forbrugslånsvirksomheden atter vurdere forbrugerens kreditværdighed.

Det foreslås endvidere, at hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af søgning i en database, underretter forbrugslånsvirksomheden omgående forbrugeren om resultatet af en sådan søgning og giver forbrugeren nærmere oplysninger om den pågældende database. Denne underretning skal ske uden omkostninger for forbrugeren.

En kreditværdighedsvurdering adskiller sig fra en kreditvurdering. En kreditværdighedsvurdering har til formål at sikre, at den enkelte forbruger ikke pådrager sig en gældforpligtelse, som denne ikke kan servicere. En kreditvurdering er derimod en vurdering af långivers tabsrisiko. En kreditvurdering vil ikke overholde kravet til en kreditværdighedsvurdering.

Den foreslåede bestemmelse svarer til kreditaftalelovens § 7 c, som er en direktivnær gennemførelse af forbrugerkreditdirektivets artikel 8. Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på kreditaftalelovens anvendelsesområde. Virksomheder omfattet af denne lov vil derfor forsat skulle efterleve kreditaftalelovens regler, herunder f.eks. reglerne om kreditgiverens oplysningspligt.

Der henvises til § 9 og bemærkningerne hertil.

2.4. Identifikation af målgrupper

2.4.1. Gældende ret

Der gælder i dag en forpligtelse for penge- og realkreditinstitutter til at afgrænse den relevante målgruppe for detailbankprodukter, jf. § 6 i bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om godkendelsesprocedurer for detailbankprodukter. Efter bekendtgørelsens § 7 gælder en forpligtelse for penge- og realkreditinstitutter til kun at udvikle og markedsføre produkter med egenskaber, omkostninger og risici, der stemmer overens med de interesser, formål og karakteristika, der kendetegner den identificerede målgruppe.

Der findes ikke tilsvarende regler for forbrugslånsvirksomheder.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der gælder i dag på hele det finansielle område en forpligtelse til at have produktgodkendelsesprocedurer.

Disse regler har grundlæggende til formål at sikre, at de produkter, der udbydes, er hensigtsmæssige for den målgruppe, som produktet tilbydes. Herved undgås det, at forbrugerne indgår aftaler om finansielle produkter, som ikke passer til deres økonomiske situation, og som vil kunne skade deres økonomiske interesser.

Der bør derfor gælde tilsvarende regler for forbrugslånsvirksomheder.

I forhold til forbrugslånsvirksomheder vil det være tilstrækkeligt kun at gennemføre regler om afgrænsning af målgrupper og indføre et krav om, at forbrugslånsvirksomheder kun må udbyde produkter, der er hensigtsmæssige for målgruppen. Derimod vurderes det ikke nødvendigt at stille krav om f.eks. etablering af særlige procedurer for produktgodkendelse, herunder et udtrykkeligt krav om forankring af disse krav i virksomhedens ledelsesorgan. Tilsvarende vurderes det ikke nødvendigt at medtage krav om test af produktet.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at en forbrugslånsvirksomhed skal identificere den relevante målgruppe for dette produkt, inden virksomheden udbyder kreditaftaler til forbrugere. Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomheden allerede i forbindelse med udviklingen af en kreditaftale afgrænser den målgruppe, som produktet skal udbydes til. Afgrænsningen af målgruppen har betydning for, hvordan produktet udformes, fordi det tillige foreslås, at en forbrugslånsvirksomhed kun må udvikle og udbyde produkter med egenskaber, omkostninger og risici, der stemmer overens med de interesser, formål og karakteristika, der kendetegner den identificerede målgruppe.

Det foreslås endvidere, at forbrugslånsvirksomheden skal identificere de grupper af forbrugere, hvor produktet ikke vurderes at være hensigtsmæssigt for forbrugernes interesser, formål og karakteristika.

Efter lovforslaget skal forbrugslånsvirksomheden sikre, at typen af kreditaftale er hensigtsmæssig for den identificerede målgruppes interesser, formål og karakteristika.

Dette betyder f.eks., at det som udgangspunkt vil være i strid med lovforslaget at målrette kreditaftaler til forbrugere, der er registreret i RKI, fordi denne gruppe som udgangspunkt har en dårlig betalingsevne, og derfor ikke bør ydes et lån.

Det vil endvidere være i strid med lovforslaget at udbyde kreditaftaler med et meget højt ÅOP til kunder med en svag økonomi og ringe betalingsevne, da en sådan kreditaftale ikke vil være i målgruppens interesse, fordi denne målgruppe må forventes ikke at være i stand til at tilbagebetale kreditaftalen.

Endvidere vil kreditaftaler, hvor indtjeningen udelukkende er baseret på, at målgruppen misligholder aftalen, som udgangspunkt ikke være hensigtsmæssig for nogen målgruppe.

Hvis en forbrugslånsvirksomhed systematisk udbyder produkter til forbrugere, der ikke tilhører målgruppen, vil Finanstilsynet kunne give virksomheden et påbud om at ophøre med denne adfærd. Overtrædelser af dette påbud vil være strafbart. Tilsvarende gælder, hvis virksomheden ikke har identificeret produktets målgruppe.

Der henvises til §§ 10 og 11 og bemærkningerne hertil.

2.5. Videregivelse af fortrolige oplysninger

2.5.1. Gældende ret

Der gælder i dag efter § 117 i lov om finansiel virksomhed et forbud mod, at finansielle virksomheder uberettiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, som virksomheden eller dens ansatte har fået kendskab til under udøvelsen af sit hverv.

Der findes ikke tilsvarende krav for udbydere af forbrugslån.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

De gældende regler om forbud mod uberettiget videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger skal for det første beskytte mod udlevering af fortrolige oplysninger om virksomheden selv, først og fremmest forretnings- og driftshemmeligheder. Den pågældende virksomhed kan derfor beslutte, at oplysninger, der alene vedrører den pågældende virksomhed og ikke dens kunder, kan videregives.

For det andet skal de gældende regler beskytte virksomhedernes kunder mod uberettiget udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger. Baggrunden for den strenge hemmeligholdelsespligt er, at kunderne i disse virksomheder ofte betror virksomheden adskillige oplysninger af privat og personlig karakter, som ofte ikke udleveres til andre. Det gælder f.eks. oplysninger om indtægts- og formueforhold og oplysninger om helbredsforhold. Hertil kommer tilfælde, hvor lovgivningen pålægger virksomheden at indhente oplysninger om kunden.

Disse forhold gør sig også gældende i forhold til forbrugslånsvirksomheder, og lovforslaget bør derfor også indeholde et forbud mod uberettiget videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at en forbrugslånsvirksomhed og dens ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som virksomheden eller dens ansatte under udøvelsen af sit hverv har fået kendskab til.

Det foreslås endvidere, at den, som modtager fortrolige oplysninger, tillige er omfattet af tavshedspligten.

Bestemmelsen medfører, at forbrugslånsvirksomheder og de ansatte i udgangspunktet er underlagt tavshedspligt, og svarer til de bestemmelser, der gælder for finansielle virksomheder. Bestemmelsen vil supplere de regler, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og i lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven). Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med de gældende videregivelsesregler i lov om finansiell virksomhed, der regulerer betingelserne for, hvilke oplysninger en finansiell virksomhed kan videregive.

Der henvises til § 12 og bemærkningerne hertil.

2.6. Whistleblowerordning

2.6.1. Gældende ret

Den gældende lovgivning stiller ikke krav om, at forbrugslånsvirksomheder skal have whistleblowerordninger, hvortil deres ansatte kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Der gælder desuden ikke et krav for forbrugslånsvirksomheder om passende beskyttelse af ansatte, der har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle lovgivning til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne indberetningsordning.

I forbindelse med implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV) blev der på baggrund af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) i den finansielle lovgivning generelt indført krav om, at virksomheder under Finanstilsynets tilsyn skulle indføre en såkaldt whistleblowerordning. Reglerne skal sikre etablering af en ordning, hvortil ansatte kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning. Den politiske aftale fastsatte, at interne whistleblowerordninger kan etableres via en kollektiv overenskomst, og endvidere at finansielle virksomheder med fem ansatte eller derunder undtages fra kravet om etablering af whistleblowerordninger, i det omfang det er foreneligt med EU-reglerne.

Den politiske aftale fastsatte endvidere, at der tillige skulle etableres en whistleblowerordning i regi af Finanstilsynet.

På baggrund af den politiske aftale blev der desuden indført et krav for virksomheder under Finanstilsy-

nets tilsyn om passende beskyttelse af ansatte, der har indberettet overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle lovgivning til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne whistleblowerordning.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er af hensyn til at sikre en ensartet regulering for virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet, nødvendigt at pålægge forbrugslånsvirksomhederne en forpligtelse til at etablere en whistleblowerordning. Krav om etablering af en whistleblowerordning for hele den finansielle sektor følger af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

Det er endvidere nødvendigt at indføre krav om en passende beskyttelse af ansatte, der har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne indberetningsordning. Det skal sikre, at den ansatte er beskyttet, uanset om den ansatte vælger at foretage indberetning gennem virksomhedens interne ordning eller gennem Finanstilsynets ordning.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det pålægges forbrugslånsvirksomheder at etablere en ordning, hvortil ansatte anonymt kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, begået af virksomheden via en sikret kanal. Ordningen kan etableres via kollektiv overenskomst. Kravet finder anvendelse for virksomheder, som beskæftiger flere end fem ansatte.

Lovforslaget indeholder også et forbud mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger på baggrund af indberetning af overtrædelser til Finanstilsynet eller whistleblowerordninger i virksomhederne.

Lovforslaget indeholder desuden en godtgørelsesbestemmelse, der giver en ansat mulighed for at få tilkendt en godtgørelse, hvis den pågældende udsættes for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som konsekvens af en indberetning om overtrædelser af regulering under tilsyn via Finanstilsynet. Det vil i medfør af lovforslaget ikke være muligt at fravige dette forbud eller ret til godtgørelse til ugunst for den ansatte.

Der henvises til lovforslagets §§ 13 og 14 og de specielle bemærkninger hertil.

2.7. Tilsyn m.v.

2.7.1. Gældende ret

Den gældende markedsføringslov finder anvendelse på alle virksomheder med undtagelse af finansielle virksomheder, i det omfang erhvervsministeren har udstedt regler på det pågældende område.

Forbrugerombudsmandens tilsyn omfatter således i dag alle virksomheder. Tilsynet skal ifølge markedsføringsloven navnlig føres ud fra hensynet til forbrugerne. Finansielle virksomheder er dog undtaget fra markedsføringslovens bestemmelser i § 3 om god markedsføringsskik, § 4 om god erhvervsskik, § 9 om

former for handelspraksis, som altid anses for vildledende eller aggressive, og § 14 om oplysningsforpligtelser vedr. priser m.v. Forbrugslånsvirksomheder, der tilbyder udlån, men ikke indlån, er ikke omfattet af undtagelserne og er således i dag underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn.

Forbrugslånsudbydere skal ikke have en tilladelse fra Forbrugerombudsmanden til at drive udlånsvirksomhed, men Forbrugerombudsmanden har mulighed for at nedlægge forbud mod ulovlig udlånsvirksomhed.

Forbrugerombudsmanden kan fra enhver kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at føre tilsyn, herunder til belysning af virksomheders kreditværdighedsvurdering i konkrete sager. Manglende efterlevelse af oplysningsforpligtelsen er strafbelagt. Ved klare overtrædelser kan Forbrugerombudsmanden give virksomheder administrative påbud. Virksomhederne kan kræve sådanne påbud indbragt for domstolene, hvilket dog ikke har opsættende virkning, medmindre retten bestemmer det. Forbrugerombudsmanden kan i øvrigt gå til domstolene og via domstolene få vedtaget et påbud eller forbud. Såfremt et påbud ikke efterleves, kan Forbrugerombudsmanden indbringe sagen for domstolene, der kan idømme en bødestraf. Forbrugerombudsmanden kan endelig nedlægge foreløbige forbud, hvis der er fare for, at formålet med et forbud forspildes, hvis det skal afvente rettens afgørelse.

Finanstilsynet fører i dag kun tilsyn med, at udbydere af forbrugslån overholder hvidvasklovens krav.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Tilsynet med alle udbydere af forbrugslån, der ikke har en tilladelse som enten finansiell virksomhed eller ejendomskreditselskab bør styrkes for at understøtte, at udbydere af forbrugslån foretager en reel kreditværdighedsvurdering af de forbrugere, der ønsker at optage et lån. Alle udbydere af forbrugslån til forbrugere skal have en tilladelse hos Finanstilsynet.

Finanstilsynet skal tilrettelægge sit tilsyn ud fra et væsentlighedshensyn, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne, hvor den tilsynsmæssige indsats skal stå i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger.

For at sikre et effektivt tilsyn med lovforslaget er det vigtigt, at Finanstilsynet som tilsynsmyndighed får tillagt de nødvendige beføjelser til at påse overholdelsen af loven. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at indhente oplysninger hos virksomhederne, som er omfattet af loven, men også hos virksomheder, der ikke er omfattet af loven, til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af reglerne i lovforslaget. Det foreslås i den forbindelse, at Finanstilsynet skal være underlagt den særlige tavshedspligt, der følger af den gældende finansielle lovgivning. Tavshedspligten skal ikke gælde for oplysninger i sager om god skik og informationskrav, svarende til hvad der gælder efter den øvrige finansielle lovgivning.

Det er af hensyn til tilliden til den finansielle sektor vigtigt, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at afsætte en direktør i en forbrugslånsvirksomhed, hvis denne ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed fastsat i loven, og dermed ikke længere kan varetage stillingen i virksomheden.

Endvidere er det vigtigt, at Finanstilsynet desuden kan påbyde et bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Af hensyn til tilliden til den finansielle sektor er vigtigt, at Finanstilsynet har adgang til at inddrage en virksomheds tilladelse i en række tilfælde, og at der sker offentliggørelse heraf.

I forlængelse heraf er det vigtigt, at forbrugslånsvirksomheder og Finanstilsynet skal offentliggøre reaktioner, der er truffet af Finanstilsynets bestyrelse, og som derfor er blevet vurderet til at være af principiel karakter eller at have videregående betydelige følger. Finanstilsynet skal ligeledes have mulighed for at offentliggøre beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Forbrugerombudsmanden bør have samme mulighed for at anlægge sager vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, som gælder i medfør af § 348 i lov om finansiell virksomhed.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet påser overholdelsen af loven hos de virksomheder, der er omfattet heraf.

Til brug for dette tilsyn foreslås det, at forbrugslånsvirksomheder forpligtes til at give Finanstilsynet de oplysninger, som er nødvendige for udøvelsen af tilsynet, og at Finanstilsynet om nødvendigt skal kunne få adgang til en virksomhed mod behørig legitimation og uden retskendelse med henblik på at indhente oplysninger. Finanstilsynet kan skaffe sig adgang til en virksomheds eller persons forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Finanstilsynets tilsyn er omfattet af lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger som f.eks. tvangsbøder. Der henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til 17, stk. 2.

Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Det foreslås, at Forbrugerombudsmanden skal have samme mulighed for at anlægge sager vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, som gælder i medfør af § 348 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal kunne påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte direktøren af virksomheden inden for en fastsat frist, hvis denne ikke længere kan anses for at være egnet eller hæderlig og dermed ikke kan varetage stillingen.

Finanstilsynet kan endvidere påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne ikke længere kan anses for at være hæderlig og dermed ikke kan varetage hvervet.

Det foreslås også, at Finanstilsynet skal kunne inddrage en virksomheds tilladelse i en række tilfælde, eksempelvis hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt tilladelsen, eller hvis tilladelsen er opnået på baggrund af urigtige oplysninger. Det vil endvidere være muligt at inddrage en tilladelse, hvis en forbrugslånsvirksomhed groft eller gentagne

gange tilsidesætter sine forpligtelser efter loven, herunder manglende gennemførelse af en fyldestgørende kreditværdighedsvurdering.

I overensstemmelse med gældende ret på det øvrige finansielle område foreslås det desuden, at Finanstilsynet skal offentliggøre afgørelser truffet af bestyrelsen samt bestyrelsens beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, ligesom den pågældende virksomhed også bliver forpligtet til at offentliggøre afgørelser af principiel karakter.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet skal kunne offentliggøre domme eller vedtagne bøder, ligesom virksomheder også bliver forpligtede hertil.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den pågældende forbrugslånsvirksomhed offentliggøre oplysninger herom.

I forlængelse heraf foreslås det også, at hvis Finanstilsynet modtager dokumentation for, at en sag er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse, endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

Der henvises til lovforslagets §§ 15-30 og bemærkningerne hertil.

2.8. Straffebestemmelser m.v.

2.8.1. Gældende ret

Forbrugslånsvirksomheder er i dag underlagt markedsføringsloven. Overtrædelse af en række af markedsføringslovens bestemmelser er strafbelagt. Forbrugerombudsmanden kan f.eks. fra enhver kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at føre tilsyn, herunder til belysning af virksomheders kreditvurdering i konkrete sager. Manglende efterlevelse af oplysningsforpligtelsen er strafbelagt.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre et effektivt tilsyn, skal Finanstilsynet som led i et risikobaseret tilsyn og navnlig ud fra hensynet til forbrugerne påse, at bestemmelserne i lov om forbrugslånsvirksomheder efterleves, herunder undersøge mulige overtrædelser af loven. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en overtrædelse af lovens strafbelagte bestemmelser, kan Finanstilsynet anmelde dette til politiet.

Overtrædelse af enkelte bestemmelser skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, således at strafniveauet er i overensstemmelse med resten af den finansielle lovgivning.

Det er nødvendigt at kunne strafsanktionere de pligter, som i dag sædvanligvis er sanktioneret med straf efter den finansielle lovgivning.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at virksomheder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, kan straffes med bøde eller fængsel i op til fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, hvis de driver forbrugslånsvirksomhed uden at have tilladelse efter loven.

Tilsvarende gælder eksempelvis, hvis et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, undlader at give meddelelse til Finanstilsynet om forhold, der har betydning for vurderingen af den pågældendes egnethed og hæderlighed enten i forbindelse med den pågældendes indtræden i forbrugslånsvirksomhedens ledelse, eller hvis forholdene ændrer sig.

Det foreslås, at forældelsesfristen for overtrædelse af de foreslåede bestemmelser samt regler udstedt i medfør heraf er fem år.

Virksomheder og personer, der ikke efterkommer et påbud fra Finanstilsynet, foreslås at kunne straffes med bøde.

Det foreslås endvidere, at manglende overholdelse af en del af de pligter, som gælder i henhold til loven, herunder overholdelse af påbud meddelt af Finanstilsynet, som tvangsmiddel kan pålægges daglige eller ugentlige bøder.

Administrative tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v.

Det foreslås, at der kan udstedes tvangsbøder, hvis en person eller en virksomhed, eller de for virksomheden ansvarlige personer, ikke opfylder de pligter, som påhviler dem om udlevering af oplysninger. Endvidere kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge daglige eller ugentlige bøder til en forbrugslånsvirksomhed, herunder de for virksomheden ansvarlige personer, hvis de ikke efterkommer et påbud om afsættelse af en direktør.

Administrative tvangsbøder anses i denne sammenhæng for nødvendige, af hensyn til at Finanstilsynet kan sikre overholdelse af de konkrete bestemmelser. Det vurderes, at administrative tvangsbøder er hensigtsmæssige, særligt i forhold til de for virksomheden ansvarlige personer, da incitamentet til overholdelse af de nævnte regler bliver større, når den enkelte kan blive gjort personligt ansvarlig.

Der henvises til lovforslagets §§ 31 og 32 og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

I forbindelse med indførelsen af regler om, at alle forbrugslånsvirksomheder skal have en tilladelse hos Finanstilsynet, vil Finanstilsynet skulle sikre, at virksomhederne lever op til kravene for at få en tilladelse. Finanstilsynet skal i den forbindelse sikre, at virksomhederne opfylder lovforslagets krav til

virksomhedens ledelse, og at der foreligger de fornødne forretningsgange for blandt andet kreditværdighedsvurdering.

Med forslaget følger en række nye opgaver, der skal løses af Finanstilsynet. Forslaget medfører, at aktører på markedet, der ikke før har været underlagt tilsyn af Finanstilsynet, vil blive underlagt Finanstilsynets tilsyn. Lovforslaget medfører, at Finanstilsynet vil skulle føre tilsyn med ca. 60 forbrugslånsvirksomheder.

Endvidere skal Finanstilsynet sikre, at forbrugslånsvirksomheder lever op til de nye krav om at identificere målgrupper og sikre, at forbrugslånsvirksomheder kun udvikler og markedsfører produkter, der stemmer overens med målgruppens interesser, formål og karakteristika. Derudover skal Finanstilsynet føre tilsyn med, at virksomhederne foretager en kreditværdighedsvurdering og overholder øvrige forbrugerbeskyttende regler, som bl.a. kreditaftalelovens oplysningskrav.

De foreslåede ændringer forventes at medføre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, der vurderes at udgøre et årsværk i 2019 og et årsværk i 2020 og frem. Omkostningerne vil blive holdt inden for Finanstilsynets egen ramme.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget indeholder en indberetningsforpligtelse for forbrugslånsvirksomhederne. Disse oplysninger vil skulle indberettes elektronisk gennem Finanstilsynets eksisterende systemer for dataindberetning, der sikrer en tryk datahåndtering. Ved udformningen af indberetningsforpligtelsen vil der i videst mulig omfang ske genbrug af eksisterende definitioner.

Lovforslaget forventes i øvrigt ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vurderes at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslaget medfører, at forbrugslånsvirksomheder vil blive underlagt Finanstilsynets tilsyn. Det er ikke muligt at oplyse et nøjagtigt antal, men der er i dag registeret 57 virksomheder som udlånsvirksomheder, der yder forbruger kreditter, i Finanstilsynets register efter lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. Det vurderes derfor, at ca. 60 virksomheder vil blive omfattet af lovforslaget.

Lovforslaget vurderes isoleret set at ville medføre øvrige efterlevelseseomkostninger, som på samfunds niveau ikke vil udgøre over 10 mio. kr.

De af loven omfattede virksomheder skal fremover betale afgift i henhold til bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Betalingen udgør årligt 28.000 kr. Grundbeløbet er anført på 2016 niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

De administrative omkostninger følger overvejende af omstillingsomkostninger, som er forbundet med

udarbejdelse af interne forretningsgange og opsamling af oplysninger til brug for indberetningerne til Finanstilsynet.

Virksomhederne skal indsende en ansøgning om tilladelse for at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed. I den forbindelse skal de redegøre for, at virksomhederne opfylder betingelserne for at få tilladelse. Når virksomhederne har fået tilladelse, skal de løbende give meddelelse, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som er lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Virksomhederne skal endvidere en gang årligt indberette en række nøgletal til Finanstilsynet. Omfanget af disse nøgletal vil blive fastlagt i en bekendtgørelse.

Forslagets generelle god skik bestemmelse og den tilhørende bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan udstede regler herom, vil kunne medføre, at de omfattede virksomheder skal ændre forretningsgange m.v. på en række områder.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER), der på det foreliggende grundlag har vurderet, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser på under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

Der vil på et senere tidspunkt blive udstedt en række bekendtgørelser, som vil medføre administrative byrder for erhvervslivet. Indholdet – og dermed omfanget af byrderne – er ikke fastlagt på nuværende tidspunkt. Byrderne vil blive målt i forbindelse med udstedelsen af de relevante bekendtgørelser. Det vurderes på nuværende tidspunkt, at den kommende god skik bekendtgørelse ikke vil have årlige administrative omkostninger på over 4 mio. kr. Den kommende bekendtgørelse om indberetninger til Finanstilsynet må tilsvarende antages at have administrative omkostninger på under 4 mio. kr. Tilsvarende gælder for ændringen af bekendtgørelse om den klageansvarlige og finansielle virksomheders håndtering af klager.

Lovforslaget vurderes at fravige princippet om mulighed for at anvende nye forretningsmodeller, som er en del af regeringens principper for agil erhvervsrettet regulering. Dette skyldes, at lovforslaget stiller forøgede krav til forbrugslånsvirksomheder i forbindelse med udbud af produkter. Denne fravigelse er berettiget, fordi den er begrundet i et ønske om at fremme forbrugerpolitiske hensyn som nævnt i regeringens forbrugerpolitiske strategi.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget har ikke til formål at gennemføre EU-retlige forpligtelser.

Det vurderes dog, at lovforslaget indeholder overimplementering i forhold til forbrugerkreditdirekti-

vet. Lovforslagets § 9 om kreditværdighedsvurdering har samme ordlyd som kreditaftalelovens § 7 c, der er en direktivnær gennemførelse af forbrugerkreditdirektivets artikel 8. Den foreslåede § 9 i dette lovforslag har dog et bredere anvendelsesområde end kreditaftalelovens § 7 c og forbrugerkreditdirektivet, fordi den foreslåede bestemmelse bl.a. finder anvendelse for kreditaftaler, som skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Disse kreditaftaler er undtaget fra forbrugerkreditdirektivet, jf. artikel 2, stk. 2, litra f.

Implementeringen er ikke i overensstemmelse med regeringens fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. På dette område vurderes det dog, at lovforslaget bør gå videre end direktivets krav for at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau på det danske marked, således at der skal foretages en kreditværdighedsvurdering ved ydelse af alle forbrugslån.

8. Høring

Et udkast til lovforslaget har været sendt i høring i perioden den 29. november 2018 til 2. januar 2019 hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

Advokatrådet, Akademisk Arkitektforening, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Intertrust (Denmark), Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, Energi og Olieforum, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets, Nordic Blockchain Association, Parcelhusejernes Landsforening, Postnords Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	De foreslåede ændringer forventes at medføre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, der vurderes at udgøre et årsværk i 2019 og et årsværk i 2020 og frem. Omkostningerne vil blive holdt inden for Finanstilsynets egen ramme.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Det er Erhvervsministeriets skøn, at lovforslaget ikke vil medføre efterlevelseseomkostninger på over 10 mio. kr. De af loven omfattede virksomheder skal fremover betale afgift i henhold til bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Betalingen udgør årligt 28.000 kr. Grundbeløbet er anført på 2016 niveau.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Det vurderes, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser på under 4 mio. kr. årligt.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget har ikke til formål at gennemføre EU-retlige forpligtelser. Det vurderes dog, at lovforslaget indeholder overimplementering, fordi forbrugerkreditdirektivets artikel 8 med lovforslaget får et bredere anvendelsesområde end forbrugerkreditdirektivet.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	Ja X	Nej

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Kreditinstitutter, der som led i deres udlånsvirksomhed også yder forbrugslån, har en banktilladelse, jf. § 7 i lov om finansiell virksomhed. Långivere, der yder realkreditlån, har en tilladelse som realkreditinstitut, jf. § 8, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Øvrige långivere, der yder lån mod pant i fast ejendom eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse, skal have en tilladelse som ejendomskreditselskab, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Derimod findes der i dag ikke et krav om, at virksomheder, der udbyder lån til forbrugere, skal have en tilladelse hos Finanstilsynet, når disse lån ikke er sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse knyttet til en fast ejendom.

Den foreslåede § 1 fastlægger lovens anvendelsesområde og afgrænser samtidig, hvilke virksomheder og aktiviteter loven ikke finder anvendelse på.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der udbyder kreditaftaler, der ydes helt eller delvis med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos en anden virksomhed, kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, eller kreditaftaler, der udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, og kreditten ydes med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden.

For en nærmere definition af forbrugslånsvirksomhed henvises til den foreslåede definitionsbestemmelse i § 2, nr. 1.

Det er ikke alle virksomheder, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, som vil være omfattet af loven. For at en virksomhed er omfattet af loven, er det en betingelse, at virksomheden udbyder kreditaftaler under de omstændigheder, der er nævnt i *stk. 1*, at virksomheden ikke er undtaget efter *stk. 2*, og at selve kreditaftalen ikke er undtaget efter *stk. 3*.

Det er efter *stk. 1, nr. 1*, en betingelse, at kreditaftalen ydes helt eller delvist med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos en anden virksomhed.

Bestemmelsen omfatter kreditaftaler, der indgås med henblik på erhvervelse af en konkret vare eller tjenesteydelse hos en anden virksomhed end den virksomhed, der yder kreditaftalen.

Som eksempel på virksomheder, der opfylder denne betingelse, kan nævnes virksomheder, der har indgået en formidlingsaftale med en detailhandler om at finansiere køb hos den pågældende detailhandler. Virksomheden vil være omfattet, uanset om kreditten ydes udelukkende med henblik på erhvervelse af en vare eller tjenesteydelse, eller om kunden samtidig får mulighed for at låne et yderligere beløb, som kunden selv kan disponere over. Som eksempel kan nævnes, at en forbruger låner til køb af en vaskemaskine og herudover får 2000 kr. udbetalt til fri disposition.

En detailhandler, der selv yder en kredit i forbindelse med et køb, vil derfor ikke være omfattet af denne bestemmelse. Se dog nærmere under *stk. 1, nr. 3*. Såfremt detailhandleren opretter et datterselskab, der udbyder kreditaftaler til forbrugere med henblik på at finansiere køb af varer i modervirksomheden, vil datterselskabet derimod være omfattet af *stk. 1, nr. 1*.

Bestemmelsen omfatter både sikrede og usikrede kreditaftaler. Udbydere af lån med sikkerhed i løsøre, f.eks. lån til køb af en bil hos en bestemt forhandler vil derfor være omfattet af bestemmelsen.

Det er efter *stk. 1, nr. 2*, en betingelse, at kreditaftalen ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse.

En kreditaftale ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, hvis kreditaftalen udbydes uden tilknytning til udbud af en bestemt vare eller tjenesteydelse.

Som eksempel på virksomheder, der opfylder denne betingelse, kan nævnes virksomheder, der uden en aftale med en detailhandler udbyder kreditaftaler direkte til forbrugere uafhængigt af en bestemt detailhandler. Det vil derfor være op til forbrugeren at beslutte, hvordan det lånte beløb skal anvendes.

Som eksempel på en anden kategori af virksomheder, der vil være omfattet af loven, kan nævnes udbydere af kortfristede kreditter på mindre beløb. Disse lån er typisk karakteriserede ved en meget høj prissætning sammenlignet med andre forbrugslån.

Som et tredje eksempel kan nævnes virksomheder, der udbyder kreditkort. Disse virksomheder vil være omfattet af loven, fordi der er knyttet en kreditfacilitet til et kreditkort. Virksomhederne vil dog være undtaget fra kravet om en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, jf. dette forslags § 1, stk. 5, fordi udbud af kreditkort kræver en tilladelse som betalingsinstitut, e-pengeinstitut eller en begrænset tilladelse til at kunne udbyde betalingstjenester, jf. § 3 i lov om betalinger.

Såfremt der systematisk udbydes kreditaftaler via en låneplatform i et sådant omfang, at dette udbud kan anses for at være erhvervsmæssigt, vil udbyderen af disse kreditaftaler være omfattet af § 1, stk. 1, nr. 2. Derimod vil låneplatformen ikke være omfattet af lovforslaget.

Det er efter *stk. 1, nr. 3*, en betingelse, at kreditaftalerne udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, og at kreditten ydes med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden.

Loven vil som udgangspunkt ikke omfatte kreditkøb, hvor køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betalingen af købesummen eller dele af denne. I dette tilfælde vil sælger være identisk med den virksomhed, der yder kreditaftalen.

Der vil imidlertid kunne forekomme tilfælde, hvor den kredit, som en sælger yder, har et sådant forretningsomfang, at dette kan betegnes som et selvstændigt forretningsområde.

I dette tilfælde vil den virksomhed, der yder en kreditaftale med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden, være omfattet af loven.

Det beror på en konkret vurdering om udbud af kreditaftaler udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden.

Ved denne vurdering vil bl.a. antallet af kreditaftaler og den andel af den samlede omsætning, der

finansieres ved kreditaftaler, indgå. Som udgangspunkt vil en virksomhed, hvor mindst 10 % af de omsatte varer og tjenesteydelser målt pr. enhed og omsætning finansieres ved en kredit, kunne anses for at have udbud af kreditaftaler som et selvstændigt forretningsområde.

Der vil endvidere i forbindelse med denne vurdering blive lagt vægt på, om kreditgivningen har et sådant omfang, at den vil kunne udskilles i en selvstændig juridisk enhed og kunne drives som en selvstændig virksomhed. Dette medfører, at små virksomheder med ganske få ansatte som udgangspunkt ikke vil være omfattet af stk. 1, nr. 3.

Hvis en erhvervsdrivende indgår kreditaftaler med kunder, der erhverver varer eller tjenesteydelser i virksomheden og umiddelbart herefter videresælger fordringen på baggrund af en aftale med en anden virksomhed, vil dette som udgangspunkt medføre, at udbud af kreditaftaler kan anses for et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, fordi en aftale om løbende videresalg af indgåede kreditaftaler viser, at virksomheden har sat udbud af kreditaftaler i system.

Et oprindeligt trepartsforhold er ifølge kreditaftalelovens § 4, nr. 15, litra b, et kreditkøb, hvor der indgås en kreditaftale med henblik på køb af løsøre, hvorefter købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren. Kreditten ydes i dette tilfælde af en tredjemand. Såfremt der foreligger et oprindeligt trepartsforhold, vil sælgeren ikke være omfattet af lovforslaget.

Hvis en detailhandler opretter et datterselskab, der udelukkende yder kreditaftaler til forbrugere, vil dette selskab være omfattet af enten nr. 1 eller nr. 2. Se bemærkningerne til disse bestemmelser.

Den foreslåede *stk. 2* undtager forskellige typer af virksomhed fra lovens anvendelsesområde bortset fra § 9, fordi disse virksomheder allerede har en tilladelse hos Finanstilsynet. Disse virksomheder vil derfor kunne udbyde kreditaftaler til forbrugere uden at skulle have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, jf. § 3.

Virksomheder, der er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i forslagets stk. 2, vil derfor være omfattet af lovforslagets § 9.

Lovforslagets § 9 fastlægger, at hvis en kreditaftale ikke er omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler, skal en forbrugslånsvirksomhed inden kreditaftalens indgåelse vurdere forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Lovforslagets § 9 finder kun anvendelse, hvis kreditaftalen ikke er omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler. Dette vil være tilfældet for hovedparten af de aftaler, der udbydes af finansielle virksomheder og ejendomskreditselskaber.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at loven med undtagelse af § 9 ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Kreditinstitutter fra andre EU eller EØS-lande, der driver virksomhed i Danmark, vil derfor være omfattet af forslagens stk. 2, nr. 1.

§ 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed definerer begrebet finansielle virksomheder, som omfatter: pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at loven med undtagelse af § 9 ikke finder anvendelse på ejendomskreditselskaber omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

§ 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber omfatter selskaber, der erhvervsmæssigt yder boligkreditaftaler. Ved en boligkreditaftale forstås en aftale, i henhold til hvilken en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit sikret ved pant eller ved en anden tilsvarende sikkerhedsstillelse eller en anden rettighed knyttet til en fast ejendom til beboelse eller kreditaftaler, som ligger til grund for erhvervelse eller bevarelse af ejendomsretten til grundarealer til eksisterende eller projekterede bygninger.

Lån med pant i fast ejendom vil derfor være undtaget fra loven med undtagelse af § 9.

Det foreslåede *stk. 3* undtager endvidere forbrugslånsvirksomheder fra lovens anvendelsesområde, i det omfang de udbyder nærmere præciserede ydelser.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1*, at loven ikke finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Undtagelsen finder kun anvendelse, hvis der ikke skal betales nogen form for oprettelsesomkostninger, løbende omkostninger eller rente. Det har ikke betydning, om omkostningerne skal betales til kreditgiveren eller til tredjemand.

Rente- og omkostningsfri kreditaftaler, der alene ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven, er ikke omfattet af lovens anvendelsesområde.

Såfremt en rente- og omkostningsfri kredit ved misligholdelse omdannes til en kredit, hvor der skal betales løbende rente og eventuelt oprettelsesgebyr, finder undtagelsen ikke anvendelse, fordi der ikke vil være tale om en kredit, der er rentefri og uden omkostninger.

Bestemmelsen svarer til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 1, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2*, at loven ikke finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder leje- eller leasingaftaler, hvor der ikke er fastsat nogen pligt til at købe aftalegenstanden, hverken i selve aftalen eller i en separat aftale.

Bestemmelsen præciserer, at sådanne aftaler ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde. Hvis der i aftalen er fastlagt en forpligtelse til at købe aftalegenstanden ved aftalens udløb, finder loven anvendelse. Det gælder også, hvis forpligtelsen ikke følger af leje- eller leasingaftalen, men af en separat aftale. Der anses at foreligge en pligt til at købe aftalegenstanden, hvis dette besluttet ensidigt af kreditgiveren.

Bestemmelsen svarer til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 5.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 3*, at loven ikke finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder kreditaftaler i forbindelse med en overenskomstmæssig konflikt, når forbrugslånsvirksomheden er en faglig organisation, som er omfattet af konflikten.

Kreditaftaler, der ydes i forbindelse med en overenskomstmæssig konflikt, har til formål at sikre låntageren mulighed for at betale faste udgifter og mad under en konflikt, hvor lønnen udebliver. Det er en betingelse, at lånet ydes af en faglig organisation, som er omfattet af konflikten. Herved sikres det, at lånet ydes på vilkår, der er fordelagtige for låntageren.

Det foreslås *stk. 3, nr. 4*, at loven ikke finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder kreditaftaler til ansatte i forbrugslånsvirksomheden.

Lån til ansatte i en virksomhed betragtes typisk som et personalegode, som ydes på fordelagtige vilkår.

Den foreslåede *stk. 4* undtager endvidere anvendelsen af § 9 for visse kreditaftaler. § 9 indeholder en forpligtelse til at foretage en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren inden kreditaftalens indgåelse.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at § 9 ikke finder anvendelse på kreditaftaler, som vedrører henstand uden omkostninger med betalingen af en eksisterende gæld.

Bestemmelsen vedrører både situationer, hvor forbrugeren får gratis henstand med betaling af en gæld, der følger af en eksisterende kreditaftale, og situationer, hvor forbrugeren får henstand med betaling af andre former for gæld – og hvor der dermed kan opstå en ny kreditaftale. Den nye kreditaftale skal vedrøre henstand med betalingen af en eksisterende gæld, og henstanden skal være uden omkostninger for forbrugeren. Det indebærer, at forbrugeren ikke som følge af henstanden kan pålægges at betale en højere rentesats, herunder morarente, gebyrer eller andre omkostninger. Hvis forbrugeren påføres øgede renteudgifter alene som følge af, at tilbagebetalingsperioden bliver forlænget på grund af aftalen om henstand, opfattes aftalen om henstand som værende uden omkostninger for forbrugeren i bestemmelsens forstand.

Bestemmelsen svarer til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at § 9 ikke finder anvendelse på kreditaftaler, som er resultat af et forlig indgået for retten.

Udenretlige forlig er derfor ikke omfattet af bestemmelsen.

Bestemmelsen svarer til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 4.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 3*, at § 9 ikke finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales. Dette gælder dog kun, hvis forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale, og hvor sådanne

ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og forbrugeren ikke dermed stilles ringere end som fastsat i den oprindelige kreditaftale. § 9, stk. 3, finder dog anvendelse.

Det foreslås, at loven med visse undtagelser ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales. Det er en forudsætning, at forbrugeren på tidspunktet for indgåelsen af aftalen har misligholdt den oprindelige kreditaftale. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor kunden er i restance, og kreditgiver har kontaktet kunden vedrørende misligholdelsen. Det er tillige en forudsætning, at den aftalte ordning dels kan afværge en retssag, herunder en sag ved fogedretten, om misligholdelsen, dels at aftalen ikke stiller forbrugeren ringere end det, der var fastsat i den oprindelige kreditaftale. Om forbrugeren stilles ringere vil afhænge af en helhedsvurdering, hvor alle de omkostninger og vilkår, der følger af begge kreditaftaler, må indgå. Kreditgiveren vil have bevisbyrden for, at en kreditaftale er omfattet af undtagelsen efter stk. 4, nr. 3, og dermed ikke er omfattet af § 9, stk. 3, finder dog anvendelse.

Bestemmelsen svarer til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 7.

Det foreslåede *stk. 5* fastslår, at §§ 3-5, 18 og 19 ikke finder anvendelse på betalingsinstitutter, e-pengeinstitutter og virksomheder med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. lov om betalinger.

Efter § 3 i lov om betalinger må betalingstjenester her i landet kun udbydes af virksomheder, der har tilladelse som betalingsinstitut eller e-pengeinstitut, eller af pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder. Betalingstjenester kan endvidere udbydes her i landet af virksomheder med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester.

Udbydere af kreditkort vil derfor skulle have en tilladelse som betalingsinstitut, e-pengeinstitut eller have en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, medmindre de har en tilladelse som pengeinstitut, fordi der er knyttet en kreditfacilitet til udstedelsen af et kreditkort.

Kravene til at opnå en tilladelse som betalingsinstitut, e-pengeinstitut og virksomhed med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er nærmere reguleret i lov om betalinger.

Disse virksomhedsformer foreslås undtaget fra reglerne i §§ 3-5, 18 og 19.

Den foreslåede undtagelse medfører, at disse virksomheder ikke skal have en tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, jf. § 3, ligesom lovforslagets regler om egnethed og hæderlighed, jf. § 4 samt registrering, jf. § 5, ikke finder anvendelse.

Endvidere finder reglerne om inddragelse af en tilladelse samt afsætning af et ledelsesmedlem, jf. §§ 18 og 19, ikke anvendelse.

Lovens øvrige regler finder derimod anvendelse på betalingsinstitutter, e-pengeinstitutter og virksomhed med en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester.

Til § 2

Den foreslåede § 2 fastlægger lovens definitioner og indeholder de begreber, der anvendes i lovforslaget. Definitionerne svarer til kreditaftalelovens definitioner, bortset fra begrebet forbrugslånsvirksomhed, som er nyt.

Det foreslås i *nr. 1*, at forbrugslånsvirksomhed defineres som en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. § 1, stk. 1.

For en nærmere definition af begreberne forbruger og kreditaftale henvises til den foreslåede § 2, nr. 2 og 3.

Det foreslås i *nr. 2*, at en forbruger skal defineres som en person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af dette lovforslag, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Begrebet omfatter både tilfælde, hvor forbrugeren er en fysisk og en juridisk person, når blot den pågældende hovedsagelig handler uden for sit erhverv i relation til den pågældende aftale. Begrebet omfatter også tilfælde af såkaldte blandede aftaler, dvs. situationer hvor forbrugeren eksempelvis indgår aftale om en kredit, der hovedsagelig, men ikke udelukkende, skal anvendes til private formål. Dette svarer til den sædvanlige forståelse af forbrugerbegrebet.

Det foreslås i *nr. 3*, at en kreditaftale skal defineres som en aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.

Bestemmelsen svarer til definitionen af en kreditaftale i § 4, nr. 3, i lov om kreditaftaler.

Til § 3

§ 48, stk. 1, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme stiller krav om, at bl.a. udlånsvirksomheder, herunder udbydere af forbrugerkreditter, skal registreres hos Finanstilsynet. Denne registreringsforpligtelse skal sikre, at Finanstilsynet kan føre tilsyn efter hvidvasklovgivningen. Det fremgår dog af bemærkningerne til denne bestemmelse, at virksomheder og personer, der allerede i henhold til anden lovgivning er under Finanstilsynets tilsyn, ikke skal registreres i medfør af bestemmelsen.

Der findes derimod ikke et krav om, at kreditgivere, som tilbyder kreditaftaler til forbrugere, skal have en tilladelse. Den foreslåede bestemmelse er derfor ny.

Det foreslåede *stk. 1* indeholder krav om, at forbrugslånsvirksomheder skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed.

Såfremt en virksomhed, der tilbyder kreditaftaler til forbrugere, allerede har en tilladelse enten som finansiel virksomhed eller som ejendomskreditselskab, falder denne virksomhed uden for lovens anvendelsesområde, jf. § 1, stk. 2. Kreditgiveren skal derfor ikke have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Det er en betingelse, at Finanstilsynet har givet virksomheden en tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, inden virksomheden begynder at tilbyde kreditaftaler til forbrugere.

For en nærmere definition af begrebet forbrugslånsvirksomheder henvises til den foreslåede definitionsbestemmelse i § 2, nr. 1.

Overtrædelse af § 3, stk. 1, foreslås med § 31, stk. 1, strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er den pågældende virksomhed, der uberettiget udøver virksomhed som forbrugslånsvirksomhed uden af have opnået den fornødne tilladelse hos Finanstilsynet. Det er ikke tilstrækkeligt, at virksomheden har indgivet ansøgning om tilladelse. Dette gælder dog ikke for virksomheder, der er omfattet af overgangsordningen, jf. lovforslagets § 33, stk. 2, og som har indgivet en ansøgning om tilladelse senest den 1. januar 2020.

Det foreslåede *stk. 2* oplister betingelserne for at få tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed. Samtlige betingelser skal opfyldes, før der kan gives tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed.

Betingelserne er udtømmende, og der gælder derfor ikke et krav om, at virksomheden skal udøves i selskabsform.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 1*, at virksomheden er hjemmehørende i Danmark eller et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område.

Virksomheder, der er hjemmehørende uden for dette geografiske område, vil derfor ikke kunne få en tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, medmindre de opretter et datterselskab i f.eks. Danmark. En virksomhed er hjemmehørende i det land, hvor dets hovedkontor er beliggende.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, for en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, opfylder betingelserne i § 4.

§ 4 indeholder kravene til egnethed og hæderlighed. For en nærmere beskrivelse af disse krav, henvises der til bemærkningerne til § 4.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at virksomheden har forretningsgange for efterlevelse af regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, for kreditværdighedsvurdering, jf. denne lovs § 9 eller § 7 c i lov om kreditaftaler, og for identifikation af målgrupper, jf. lovforslagets § 10.

Forretningsgangene skal bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for god skik, kreditværdighedsvurdering og identifikation af målgrupper. Det skal derfor fremgå af forretningsgangene, hvordan virksomheden vil tilrettelægge sin virksomhed med henblik på overholdelse af disse regler.

Såfremt Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed vurderer, at forretningsgangene ikke er egnet til at sikre en efterlevelse af de nævnte regler, enten fordi disse er mangelfulde, eller fordi forretningsgangene er udtryk for en fejlagtig eller mangelfuld forståelse af de nævnte regler, opfylder kreditgiveren ikke betingelserne for at kunne få en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at en ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i *stk. 2* er opfyldt. Bestemmelsen fastsætter de indholdsmæssige krav, som en ansøgning skal indeholde. Ansøgningen skal bl.a. vedlægges forretningsgange, som virksomheden skal have efter lovforslagets § 3, *stk. 2*, nr. 3. Ansøgningen skal endvidere indeholde en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve, så Finanstilsynet har mulighed for at vurdere, om en aktivitet er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Bestemmelsen fraviger ikke forvaltningslovens § 29 om indhentelse af oplysninger til brug for offentlige myndigheders behandling af sager, der rejses ved ansøgning.

Der vil ske behandling af personoplysninger i forbindelse med behandling af en ansøgning om tilladelse som forbrugslånsvirksomhed. Denne behandling sker med hjemmel i loven og er nødvendig for at opretholde en retlig forpligtelse. Behandlingen er derfor i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6 og databeskyttelseslovens § 8, *stk. 1*.

Til § 4

Der findes i dag ikke et egnetheds- og hæderlighedskrav til ledelsesmedlemmer i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed. Den foreslåede bestemmelse er derfor ny.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger reglerne om egnethed og hæderlighed for ledelsen i en forbrugslånsvirksomhed samt for indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed. Kravene gælder for samtlige medlemmer af bestyrelsen eller direktionen samt indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Det foreslåede *stk. 1* fastlægger kravene til egnethed og hæderlighed for et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Det følger af det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at de skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. For en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal kravene være opfyldt fra det tidspunkt hvor indehaveren søger om tilladelse til at udøve forbrugslånsvirksomheden. Ydermere skal kravene være opfyldt i hele den periode, hvori den pågældende varetager stillingen eller hvervet, eller er indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem i eller en stilling som direktør for en forbrugslånsvirksomhed, eller hvor en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ansøger om tilladelse til at udøve forbrugslånsvirksomhed, påser Finanstilsynet, at personen har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i virksomheden og dermed, at den pågældende person opfylder kravene i det foreslåede stk. 1, nr. 1.

Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et bestyrelseshverv, samt hvilken type virksomhed der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har relevant uddannelse, om personen har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om personen har ledelseserfaring. Finanstilsynet vil i den forbindelse lægge vægt på, om personen har forudgående kendskab til og erfaring med udlån til forbrugere, herunder med at foretage kreditværdighedsvurderinger.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks forbrugslånsvirksomhed. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i forhold til forbrugslånsvirksomhed. Her vil en særlig indsigt i en anden branche, som er relevant for den pågældende forbrugslånsvirksomhed, kunne være tilstrækkelig, eksempelvis anden udlånsvirksomhed. De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen eller hvervet i den konkrete forbrugslånsvirksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en forbrugslånsvirksomhed med et begrænset forretningsmæssigt omfang, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en større forbrugslånsvirksomhed. Derfor kan man ikke overføre egnetheds- og hæderlighedsvurderingen fra en virksomhed til en anden virksomhed.

En indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal på tilsvarende vis, som direktører og bestyrelsesmedlemmer, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at være indehaver af en forbrugslånsvirksomhed. Ved vurderingen af indehaverens viden, faglige kompetencer og erfaring vil der blive lagt vægt på, om personen har de fornødne kompetencer og ressourcer til at løfte opgaven som udøver af forbrugslånsvirksomhed alene.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed, eller at indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en forbrugslånsvirksomhed har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Kravet om, at et ledelsesmedlem skal udvise tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen, indebærer, at ledelsesmedlemmet i forbindelse med udførelsen af det konkrete hverv eller stillingen skal udvise den fornødne uafhængighed, som stillingen eller hvervet nødvendiggør.

For bestyrelsesmedlemmer betyder det eksempelvis, at det enkelte bestyrelsesmedlem i tilstrækkelig grad skal kunne agere uafhængigt af den daglige ledelse i forbrugslånsvirksomheden og således i tilstrækkelig grad kunne udfordre og overvåge direktionens arbejde. Dette indebærer bl.a., at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke samtidig med bestyrelseshvervet kan påtage sig hvervet som direktør i en forbrugslånsvirksomhed, hvor vedkommende er medlem af bestyrelsen. Tilsvarende betyder det for direktionsmedlemmer, at det enkelte medlem i tilstrækkelig grad løbende skal kunne overvåge, udfordre og føre tilsyn med ledende medarbejderes arbejde.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, anses for at have et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er nogen grund til at nære begrundet tvivl om personens gode omdømme. Finanstilsynet lægger alle relevante oplysninger til grund for vurderingen af, om bestyrelses- eller direktionsmedlemmet, henholdsvis indehaveren, har et godt omdømme. Medlemmet, henholdsvis indehaveren, anses ikke for at have et godt omdømme, hvis vedkommendes personlige eller forretningsmæssige adfærd giver anledning til begrundet tvivl om personens evner til at sikre en sund og sikker ledelse af forbrugslånsvirksomheden.

Denne vurdering baseres bl.a. på alle kriminelle og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af medlemmets, henholdsvis indehaverens omdømme, tager Finanstilsynet hensyn til alvoren af overtrædelser, den tid, der er gået siden overtrædelser, og personens opførsel i mellemtiden, herunder om der er tale om gentagne overtrædelser. Specielt i forhold til direktører vil det være vanskeligt at opretholde tilliden til vedkommende, hvis den forbrugslånsvirksomhed, som vedkommende leder, har modtaget gentagne påbud for manglende overholdelse af den finansielle lovgivning eller reglerne på hvidvaskområdet. Reglerne på hvidvaskområdet omfatter hvidvaskloven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem lever op til kravene i det foreslåede nr. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en forbrugslånsvirksomhed skal derfor have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet.

Der skal i forbindelse med afvejningen af dette tillidshensyn lægges vægt på ledelsesmedlemmets forståelse for den finansielle sektors særlige samfundsmæssige ansvar i relation til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering. Har ledelsesmedlemmet eksempelvis før sin indtræden i ledelsen for forbrugslånsvirksomheden været en del af ledelsen, compliance-ansvarlig eller udpeget som hvidvaskansvarlig i medfør af § 7, stk. 2, i hvidvaskloven i en virksomhed, der har overtrådt regler på hvidvaskområdet, skal denne overtrædelse og personens ansvar og adfærd i den forbindelse indgå i Finanstilsynets vurdering af personens hæderlighed i relation til den forbrugslånsvirksomhed, som personen ønsker at indtræde i ledelsen for.

En person har været en del af ledelsen, hvis personen har været bestyrelsesmedlem eller direktør i virksomheden eller har været øverst ansvarlig for det forretningsområde, hvor den adfærd, der førte til overtrædelse af regler på hvidvaskområdet, fandt sted. Ved Finanstilsynets afvejning af tillidshensynet

skal der lægges vægt på karakteren og omfanget af overtrædelser af regler på hvidvaskområdet, og om der var tale om gentagne overtrædelser.

Kravene i stk. 1, nr. 2, skal til enhver tid være opfyldt. Det indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, eller fra det tidspunkt, hvor indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, søger om tilladelse til at udøve forbrugslånsvirksomhed, og i hele den periode, hvori den pågældende varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en forbrugslånsvirksomhed, påser Finanstilsynet, om personen har et tilstrækkeligt godt omdømme, og om personen vil kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen.

Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et medlem af direktionen eller bestyrelsen har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed, tage hensyn til, i hvilken type af virksomhed den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelserne indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Det betyder, at en person som udgangspunkt ikke kan udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør eller indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom personen som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis personen bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at personen er udnævnt. Sker det ikke, kan Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 18, stk. 1 og 6, give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv eller påbyde forbrugslånsvirksomheden at afsætte en direktør.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes eller skal pålægges at fratræde, fordi overtrædelserne indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til det finansielle system, herunder særligt ledelsesmedlemmets forståelse for den finansielle sektors særlige samfundsmæssige ansvar i relation til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, indgå i vurderingen. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 4, stk. 1, nr. 2, ovenfor.

Det er ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014 om markedsmisbrug (markedsmisbrugsforordningen). Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivningen af relevans for

den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i hvidvask-, skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om overtrædelsen skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til hæderlighedskravet i det foreslåede nr. 3.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter lovforslagets § 18, stk. 3 og 7, gribe ind og kræve, at den pågældende midlertidigt fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke længere opfylder kravene i stk. 1, nr. 3.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter stk. 1, nr. 3.

For en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, gælder, at indehaveren skal leve op til hæderlighedskravene på tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse af tilladelse, jf. lovforslagets § 3, stk. 2. En indehaver af en forbrugslånsvirksomhed kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv i tilfælde af, at den pågældende efter Finanstilsynets meddelelse af tilladelse pålægges strafansvar. Konsekvensen af, at en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, pålægges strafansvar omfattet af stk. 1, nr. 3, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 19 kan inddrage tilladelsen til at udøve forbrugslånsvirksomhed, jf. lovforslagets § 19, stk. 1, nr. 6.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed, eller en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke kan varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem, direktør eller indehaver, hvis den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i rekonstruktionsbehandlingen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller for en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren ikke i øvrigt må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslås således, at et ledelsesmedlem eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke kan varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem, direktør eller indehaver, hvis den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist en adfærd, hvor der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Ved afvejning af dette tillidshensyn skal ledelsesmedlemmets adfærd i forhold til efterlevelse af regler på hvidvaskområdet indgå. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 4, stk. 1, nr. 2, ovenfor.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets, direktørens eller indehaverens private økonomi er i en sådan uorden, at selve det forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af en forbrugslånsvirksomhed. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre professionelle bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomhed, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en forbrugslånsvirksomhed kan ske på en betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen, direktionen eller indehaveren har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis forbrugslånsvirksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den pågældende forbrugslånsvirksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i en virksomhed under tilsyn har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Det gør sig gældende uanset størrelsen og typen af virksomhed. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på grund af sin erfaring og kendskab til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er et behov herfor.

For en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, medfører stk. 1, nr. 5, at Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 19, stk. 1, kan inddrage tilladelsen, hvis indehaverens adfærd giver grund til at antage, at den pågældende ikke kan varetage driften af sin forbrugslånsvirksomhed på forsvarlig måde, jf. lovforslagets § 19, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med sin indtræden i forbrugslånsvirksomhedens ledelse eller, for en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 3, stk. 2, nr. 2, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis disse forhold efterfølgende ændrer sig.

Oplysningsforpligtelsen omfatter forhold, der har betydning for Finanstilsynets vurdering af, om den pågældende person er egnet og hæderlig, jf. lovforslagets § 4, stk. 1. Et bestyrelsesmedlem eller direktionsmedlem skal bl.a. fremsende en straffeattest samt oplysninger om dennes tidligere beskæftigelse.

Forslaget indebærer endvidere, at hvis der efter tiltrædelsen, henholdsvis ansøgning om tilladelse, indtræder forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 1, nr. 2-5, fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om personen fortsat kan anses for at være egnet og hæderlig. Et ledelsesmedlem, henholdsvis en indehaver, har f.eks. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod personen, at personen har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod personen for overtrædelse af lovgivningen nævnt i stk. 1, nr. 3.

De oplysninger, som Finanstilsynet modtager, indgår herefter i bedømmelsen af, om personen er egnet og hæderlig i medfør af det foreslåede stk. 1. Finanstilsynet tillægges beføjelse til at pålægge en forbrugslånsvirksomhed at afsætte et medlem af direktionen, hvis den pågældende ikke varetager stillingen på betryggende vis, jf. lovforslagets § 18, stk. 6. Tilsvarende kan Finanstilsynet påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke varetager hvervet på betryggende vis, jf. lovforslagets § 18, stk. 1.

Finanstilsynet har desuden den sanktionsmulighed at nægte en forbrugslånsvirksomhed tilladelse efter lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 2, eller inddrage en eksisterende tilladelse til at drive virksomhed i henhold til lovforslagets § 19, stk. 1, nr. 5, i de tilfælde, hvor et eller flere medlemmer af en bestyrelse eller direktion ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Dog skal lovforslagets § 18, stk. 5 og stk. 9, tages i betragtning, hvorefter Finanstilsynets inddragelse af en forbrugslånsvirksomheds tilladelse på baggrund af manglende opfyldelse af kravene til egnethed og hæderlighed forudsætter manglende efterlevelse af påbud om henholdsvis et bestyrelsesmedlems nedlæggelse af sit hverv eller afsættelse af en direktør.

Hvis en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke varetager sit hverv som indehaver på betryggende vis, kan Finanstilsynet inddrage indehaverens tilladelse, jf. lovforslagets § 19, stk. 1, nr. 5.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis en forbrugslånsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, gælder stk. 1 og 2 for den eller de ledelsesansvarlige for forbrugslånsvirksomheden.

Forslaget medfører, at i de tilfælde, hvor en forbrugslånsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, skal den eller de ledelsesansvarlige for forbrugslånsvirksomheden leve op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Med den eller de ledelsesansvarlige for forbrugslånsvirksomheden forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af forbrugslånsvirksomheden. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige. Det afgørende for, hvilke personer der omfattes af egnetheds- og hæderlighedskravene i medfør af den foreslåede bestemmelse, er således, om de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af virksomheden.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede stk. 1 og 2.

Det foreslås med lovforslagets § 31, stk. 1, at strafbelægge overtrædelse af stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, er det pågældende ledelsesmedlem eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed. For en forbrugslånsvirksomhed, der er en juridisk person, som ikke har en bestyrelse eller en direktion, er ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, den eller de ledelsesansvarlige for virksomheden.

Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende strafansvar og insolvensbehandling i forbindelse med indtræden i forbrugslånsvirksomhedens ledelse eller efterfølgende, hvis forholdene ændres. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem ikke giver Finanstilsynet oplysninger om strafansvar i forbindelse med det pågældende ledelsesmedlems indtræden i ledelsen.

Oplysninger om, hvorvidt en direktør, et bestyrelsesmedlem, en indehaver eller de øverste ledelsesansvarlige for eksempel er pålagt strafansvar eller er under konkursbehandling, er væsentlige for Finanstilsynets vurdering af den pågældendes hæderlighed.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at medlemmer af ledelsen i alle typer virksomheder inden for den finansielle sektor fremstår hæderlige, hvilket er baggrunden for, at overtrædelse af oplysningsforpligtelsen foreslås strafbelagt.

Til § 5

Forbrugslånsvirksomheder er i dag registreret hos Finanstilsynet i medfør af hvidvasklovens § 48. Denne registreringsforpligtelse efter hvidvasklovgivningen skal sikre, at Finanstilsynet kan føre tilsyn efter hvidvasklovgivningen. Det fremgår dog af bemærkningerne til denne bestemmelse, at virksomheder og personer, der allerede i henhold til anden lovgivning er under Finanstilsynets tilsyn, ikke skal registreres i medfør af bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Registret skal være offentligt tilgængeligt for at sikre, at offentligheden har indsigt i, hvilke virksomheder der har fået tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at registeret skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) Navn, adresse og CVR-nummer på virksomheden.
- 2) Navne på personer i ledelsen for virksomheden.

Ved ledelse forstås medlemmer af bestyrelsen og direktionen. For en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed er indehaveren identisk med ledelsen. Hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, omfatter ledelsen den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige.

Der vil ske behandling af personoplysninger i forbindelse med en efterfølgende registrering i Finanstilsynets register. Denne behandling sker med hjemmel i lovforslaget og er nødvendig for at opretholde en retlig forpligtelse. Behandlingen er derfor i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6.

Til § 6

Ifølge Forbrugerombudsmandens retningslinjer om kortfristede forbrugslån indgået som fjernsalgsaftaler gælder der en forpligtelse for forbrugslånsvirksomheder til årligt at indberette visse oplysninger til Forbrugerombudsmanden. Denne forpligtelse gælder for virksomheder, der markedsfører lån indgået ved fjernsalg med en løbetid, som ikke overstiger 3 måneder.

Det foreslås i *stk. 1*, at forbrugslånsvirksomheder skal indberette oplysninger til Finanstilsynet om virksomhedens kreditaftaler.

Indberetningerne omfatter kun oplysninger vedrørende virksomhedens kreditaftaler. Bestemmelsen omfatter derfor ikke oplysninger, der ikke har relation til virksomhedens kreditaftaler, f.eks. oplysninger om antallet af ansatte.

Indberetningsforpligtelsen skal gøre det muligt for Finanstilsynet at prioritere sit tilsyn i forhold til de virksomheder, hvor indberetningerne giver en indikation af, at der kan være en forøget risiko for, at lovgivningen ikke efterleves, herunder særligt reglerne om kreditværdighedsvurdering.

Indførelsen af oplysningsforpligtelsen ændrer ikke på § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Bestemmelsen medfører, at hvis der er konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen m.v. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse.

Det nærmere omfang af denne indberetningsforpligtelse skal fastlægges ved en bekendtgørelse, jf. forslaget til *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om bl.a. form, hyppighed og indholdet af forbrugslånsvirksomheders indberetninger jf. *stk. 1*.

Bestemmelsen vil blive udnyttet til, at Finanstilsynet udsteder en bekendtgørelse, som præciserer indberetningsforpligtelsen efter *stk. 1*, samt hvor ofte virksomhederne skal indberette oplysninger til Finanstilsynet.

Det forventes, at bekendtgørelsen blandt andet vil stille krav om, at forbrugslånsvirksomheder skal indberette oplysninger om antal indgåede kreditaftaler og disses volumen fordelt på en række intervaller, antal og volumen på misligholdte lån, antal og volumen for tab på lån samt antal låneansøgninger, der afvises på grund af kreditværdighedsvurderingen.

I den forbindelse vil Finanstilsynet kunne fastsætte bestemmelser om bødestraf ved manglende indberetning i overensstemmelse med de fastsatte regler.

Oplysningerne indberettes digitalt til Finanstilsynet. Lovforslagets § 29, stk. 3, indeholder hjemmel til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

Med lovforslagets gennemførelse ophører indberetningspligten til Forbrugerombudsmanden, jf. Forbrugerombudsmandens retningslinjer om kortfristede forbrugslån indgået som fjernsalgsaftaler.

Til § 7

Der gælder efter markedsføringslovens § 3 et krav om, at erhvervsdrivende skal udvise god markedsføringsskik under hensyntagen til forbrugere, erhvervsdrivende og almene samfundsinteresser. Efter markedsføringslovens § 4 følger det, at en erhvervsdrivende i sin handelspraksis over for forbrugerne skal udvise god erhvervsskik.

Med lovforslagets § 35 foreslås det at ændre markedsføringsloven således, at forbrugslånsvirksomheder ikke længere skal være omfattet af markedsføringslovens §§ 3, 4, 9 og 14, i det omfang erhvervsministeren har udstedt regler på det pågældende område. Tilsvarende vil §§ 15 og 16 ikke finde anvendelse på forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås i *stk. 1*, at forbrugslånsvirksomheder skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de bestemmelser om god skik, som findes i alle tilsynslove på det finansielle område. God skik regler har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet, og reglerne vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked.

Der er tale om en dynamisk norm, der fastlægger rammerne for virksomhedernes adfærd på markedet. Efter bestemmelsen skal der foretages en løbende normdannelse og videreudvikling af retstilstanden, så den svarer til den gældende samfundsopfattelse af sund og rimelig erhvervsudøvelse.

Hvorvidt et forhold er i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis skal fortolkes i lyset af hensynet til at sikre velfungerende markeder, herunder hensynet til forbrugerne, de erhvervsdrivende og almene samfundsinteresser, som de udvikles over tid. Hensynene er principielt sideordnede, og Finanstilsynet skal derfor foretage en konkret afvejning af hensynene på baggrund af de konkrete omstændigheder i de enkelte sager, som forelægges til afgørelse.

Normen regulerer forbrugslånsvirksomheders adfærd over for forbrugere. Dette betyder, at kravet til redelig forretningsskik og god praksis både omfatter forbrugslånsvirksomhedernes adfærd i forbindelse med markedsføring, aftaleindgåelse og det løbende aftaleforhold.

Bestemmelsen gør det samtidig muligt at foretage en offentligretlig vurdering af, om de indgåede aftaler og vilkår er i overensstemmelse med kravet om redelig forretningsskik og god praksis. Tilsynet med god skik vil derfor også omfatte civilretlige regler, som f.eks. kreditaftaleloven, renteloven og forbrugerftaleloven.

Den foreslåede bestemmelse og den bekendtgørelse, som skal udstedes i medfør af forslagets stk. 2, skal sikre, at forbrugslånsvirksomheder forsat er underlagt en regulering svarende til de regler i markedsføringsloven, der ikke længere finder anvendelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for forbrugslånsvirksomheder og prisoplysninger for kreditaftaler. Bestemmelsen vil blive udnyttet til at udstede en bekendtgørelse om god skik for forbrugslånsvirksomheder. Bekendtgørelsen skal indeholde et samlet regelsæt for de adfærdsforpligtelser, som alle forbrugslånsvirksomheder er underlagt.

Bekendtgørelsen forventes at indeholde regler svarende til markedsføringslovens regler om god skik i §§ 3-9 og § 20. Disse regler gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (direktivet om urimelig handelspraksis) og indeholder herudover en regulering af smag og anstændighed, f.eks. diskrimination. Der vil endvidere blive indsat en bestemmelse svarende til markedsføringslovens § 18. Denne bestemmelse indeholder et krav om oplysninger, der skal gives i forbindelse med markedsføring af kreditaftaler, når markedsføringen indeholder oplysninger om en rentesats eller talstørrelser. Ved at indsætte disse regler om god skik sikres det, at Finanstilsynet får mulighed for at føre tilsyn med de generelle god skik-bestemmelser, herunder reglerne om prisoplysninger ved markedsføring af kreditaftaler.

Bekendtgørelsen forventes herudover indeholde regler om varsling af ændringer i renter og gebyrer og regler, regler om formkrav til væsentlige aftaler, krav til aftalernes indhold svarende til bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder. Bekendtgørelsen vil være tilpasset de forhold, der gælder for forbrugslån i dag, hvor der typisk ikke ydes rådgivning.

I den forbindelse vil ministeren kunne fastsætte bestemmelser om bødestraf ved manglende efterlevelse af de fastsatte regler, f.eks. ved manglende efterlevelse af forbuddet mod vildledning.

Hjemlen vil endvidere blive anvendt til at lade forbrugslånsvirksomheder blive omfattet af bekendtgørelse nr. 556 af 1. juni 2016 om den klageansvarliges og finansielle virksomheders håndtering af klager. Bekendtgørelsen stiller krav om, at virksomhederne skal have en klageansvarlig til at behandle klager over virksomheden og, at virksomheden har et overblik over de klager, som virksomheden modtager.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som forbrugslånsvirksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

En tilsvarende hjemmel findes allerede i lov om finansiel virksomhed, lov om forsikringsformidling og i markedsføringsloven, hvorefter Forbrugerombudsmanden offentliggør forhandlede retningslinjer.

Forslaget indebærer et redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i det foreslåede stk. 1 og de generelle regler om god skik i den kommende bekendtgørelse om god skik for forbrugslånsvirksomheder, som vil blive udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2. Endvidere vil Finanstilsynet kunne udarbejde forhandlede retningslinjer for vurdering af kreditværdighed, jf. § 9.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i det foreslåede stk. 1 og i regler herom udstedt i medfør af det foreslåede stk. 2. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som vil fremgå af den kommende bekendtgørelse om god skik for forbrugslånsvirksomheder.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed forslaget til stk. 1 eller regler udstedt i medfør af forslaget til stk. 2.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både forbrugslånsvirksomheder og forbrugerne.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke formelt er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at de udstedes. Finanstilsynet vil dog kun udstede retningslinjer, når der er enighed blandt de forhandlende parter om indholdet. Herved sikres den samme praksis, som er gældende på Forbrugerombudsmandens område. Det bør fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og tiltrådt retningslinjerne.

Det er i særlig grad vigtigt at sikre enighed blandt de forhandlende parter, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik som en dynamisk norm for den adfærd, som en forbrugslånsvirksomhed bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Finanstilsynet kan fortsat udstede vejledninger på god skik-området.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om retningslinjernes indhold, ligesom der bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på Finanstilsynets område og på markedsføringsområdet, i de tilfælde hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder. Såfremt et område allerede er omfattet af en af Forbrugerombudsmanden forhandlet retningslinje, der gælder for både virksomheder inden for og uden for Finanstilsynets område, vil Finanstilsynet ikke udarbejde en retningslinje på det område.

Forbrugerombudsmandens forhandlede retningslinjer om kortfristede forbrugslån indgået som fjernsalgsaftaler bortfalder ved ikrafttrædelsen af dette lovforslag.

Til § 8

Det foreslås i § 8, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

Bestemmelsen svarer til den tilsvarende bestemmelse i § 43 a i lov om finansiel virksomhed, som blev indsat i loven i 2014 på baggrund af anbefalinger fra Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter. Se bemærkningerne til § 43 a i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 73, som fremsat s. 33.

Den foreslåede bestemmelse berører ikke mulighederne for at anvende aftaleretlige sanktioner ved overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Hvorvidt en handling i strid med de nævnte bekendtgørelser medfører aftaleretlige konsekvenser, bør således afhænge af dansk rets almindelige aftaleretlige regler, herunder aftalelovens § 36 og § 38 c.

Med hjemmel i § 7, stk. 2, vil der bliver udstedt en bekendtgørelse om god skik for forbrugslånsvirksomheder. Derfor vil det kun være overtrædelser af denne bekendtgørelse, som er omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter ikke de nærmere betingelser for, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, kan medføre erstatningsansvar, men henviser til dansk rets almindelige regler herom. Det vil sige, at de almindelige erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt. Den finansielle virksomhed skal have optrådt uagtsomt (culpøst), kunden skal have lidt et tab, der skal være årsagssammenhæng mellem den culpøse adfærd og det lidte tab, ligesom tabet skal være adækvat, og den skadelidte skal ikke have udvist egen skyld.

Den foreslåede bestemmelse vil have betydning for vurderingen af, om det fornødne ansvarsgrundlag er til stede, det vil sige, om virksomheden har handlet culpøst. Dette vil kunne være tilfældet i de situationer, hvor bekendtgørelsen, som er opregnet nedenfor, er overtrådt. Det vil altid bero på en konkret vurdering, om en given overtrædelse af god skik reglerne medfører erstatningsansvar. Bestemmelsen berører derimod ikke de øvrige erstatningsretlige betingelser.

Det er alene god skik regler, der har private interesser som beskyttelsesformål, der kan antages at få betydning for vurderingen af ansvarsgrundlaget. Som et eksempel kan nævnes § 6, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 330 af 7. april 2016 om god skik for finansielle virksomheder (god skik bekendtgørelse for finansielle virksomheder), hvorefter en finansiel virksomhed skal indgå eller bekræfte alle væsentlige aftaler med sine kunder i papirformat eller på andet varigt medium. En aftale skal indeholde en beskrivelse af parternes væsentlige rettigheder og pligter samt en beskrivelse af de finansielle ydelser, der er omfattet af aftalen. Er der i forbindelse med aftalens indgåelse ydet individuel rådgivning, skal væsentlige forudsætninger for rådgivningen nedfældes i aftalen eller fremgå af bilag til aftalen i enten papirformat eller på andet varigt medium. Som et andet eksempel kan nævnes reglen i § 7, stk. 2 og 3, i god skik bekendtgørelsen om finansielle virksomheders rådgivningsforpligtelse samt bestemmelsen om kend-din-kunde i § 8. Ovenstående er eksempler på regler med private interesser som beskyttelsesformål, og skal således ikke ses som en udtømmende liste.

Det vil bero på en konkret vurdering hos domstolene eller ved de finansielle ankenævn, om en overtrædelse af reglerne om god skik medfører erstatningsansvar. Det vil for eksempel næppe i sig selv kunne

medføre erstatningsansvar, hvis der er sket overtrædelse af en ren ordensforskrift, ligesom kravet om årsagssammenhæng ikke vil være opfyldt i dette tilfælde.

Til § 9

Kreditaftalelovens § 7 c indeholder en forpligtelse til at vurdere forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugerens kreditgiver, og hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Hvis kreditgiveren og forbrugerens kreditgiver efter kreditaftalens indgåelse bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren ajourføre de finansielle oplysninger, som kreditgiveren har om forbrugeren. Før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb skal kreditgiveren atter vurdere forbrugers kreditværdighed.

Hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af søgning i en database, underretter kreditgiveren omgående forbrugeren om resultatet af en sådan søgning og giver forbrugeren nærmere oplysninger om den pågældende database. Denne underretning skal ske uden omkostninger for forbrugeren.

Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse på alle kreditaftaler. Blandt andet undtager kreditaftaleloven, jf. § 3, nr. 2, kreditaftaler, som skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger.

Det foreslås i *stk. 1*, at er en kreditaftale ikke omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler, skal en forbrugslåns virksomhed inden kreditaftalens indgåelse vurdere forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis kreditaftalen ikke er omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler.

Kreditaftaleloven finder anvendelse på kreditaftaler, hvor en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en kredit til en forbruger, jf. § 1, stk. 1. Kreditaftaleloven finder derfor anvendelse på alle kreditaftaler, der ydes erhvervsmæssigt til forbrugere.

Kreditaftalelovens § 3 undtager en række kreditaftaler fra lovens anvendelsesområde. De fleste af disse undtagelser er også medtaget i dette lovforslag. Dette gælder dog ikke for kreditaftalelovens § 3, nr. 2 og 6.

Kreditaftalelovens § 3, nr. 2, undtager kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger.

Kreditaftalelovens § 3, nr. 6, undtager kreditaftaler i form af et overtræk.

Forslaget til § 9 vil derfor i praksis kun finde anvendelse på kreditaftaler, der er omfattet af disse undtagelser i kreditaftaleloven, når sådanne kreditaftaler ydes af virksomheder, som er omfattet af dette lovforslag.

Forslaget til § 9 og § 7 c i lov om kreditaftaler er imidlertid indholdsmæssigt identiske. Finanstilsynet vil føre tilsyn med, om virksomheder omfattet af dette lovforslag efterlever krav om at gennemføre en kreditværdighedsvurdering uanset om forpligtelsen til at gennemføre en kreditværdighedsvurdering følger af dette lovforslag eller af lov om kreditaftaler. En virksomhed, der ikke efterlever § 7 c i kreditaftaleloven, vil handle i strid med dette lovforslags § 7, stk. 1, hvorefter en forbrugslånsvirksomhed skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Regler og retningslinjer udstedt i medfør af lovforslagets § 7, stk. 2 og 3, vil finde tilsvarende anvendelse for så vidt angår fortolkningen af reglerne i kreditaftalelovens § 7 c.

Bestemmelsen indebærer, at forbrugslånsvirksomheden altid vil skulle indhente fyldestgørende oplysninger og på baggrund af disse oplysninger foretage en vurdering af forbrugerens kreditværdighed. Oplysningerne kan efter forbrugslånsvirksomhedens skøn indhentes hos forbrugeren og ved søgning i relevante databaser, f.eks. hos kreditoplysningsbureauer.

Forbrugslånsvirksomheden har et skøn med hensyn til, hvad der udgør fyldestgørende oplysninger. Simple udokumenterede erklæringer fra forbrugeren vil ikke i sig selv udgøre fyldestgørende oplysninger, men forbrugslånsvirksomheden har ikke pligt til at foretage en systematisk efterprøvelse af rigtigheden af de oplysninger, forbrugeren kommer med.

Ved forbrugslånsvirksomhedens udøvelse af sit skøn har lånebeløbets størrelse, lånets løbetid og lånets omkostninger betydning for, hvad der udgør fyldestgørende oplysninger. Da långiver har pligt til at vurdere, om forbrugeren må forventes at have frie midler til at kunne tilbagebetale lånet i overensstemmelse med låneaftalen, har långiver ved udøvelsen af skønnet pligt til at lægge vægt på størrelsen af ydelserne på lånet. Kravet til, hvad der udgør fyldestgørende oplysninger, vil derfor kunne være det samme for lån med forskellige lånebeløb, hvis ydelserne på lånene har samme størrelse.

Kravet om, at forbrugslånsvirksomheden skal være i besiddelse af tilstrækkelige dokumenterede oplysninger, vil i hvert fald være opfyldt, hvis forbrugslånsvirksomheden er i besiddelse af

- forbrugerens seneste lønseddel/meddelelse om offentlige udbetalinger eller evt. oplysninger herfra indhentet via eSKAT
- tilstrækkelig dokumentation for forbrugerens faste løbende udgifter
- forbrugerens seneste årsopgørelse og
- kreditinformationer fra relevante debitorregistre.

Vurderingen af forbrugerens kreditværdighed skal ske med henblik på at vurdere, om forbrugeren på baggrund af dennes økonomiske situation ved hjælp af f.eks. løbende indtægter, låneomlægning eller realisation af aktiver vil være i stand til at betale de forudsatte afdrag på kreditbeløbet, og ikke med henblik på at vurdere forbrugslånsvirksomhedens tabsrisiko.

Ved vurderingen af forbrugerens kreditværdighed indgår også et passende rådighedsbeløb.

Den foreslåede bestemmelse udelukker ikke, at forbrugslånsvirksomheden tillige foretager en vurdering af det statistiske segment, som forbrugeren tilhører. Statistiske oplysninger kan dog ikke udgøre grundlaget for den vurdering af forbrugerens økonomiske situation, som långivere efter den foreslåede bestemmelse har pligt til at foretage.

Forbrugslånsvirksomhedens vurdering af forbrugerens kreditværdighed skal angå, om den pågældende forbruger må antages at kunne opfylde låneaftalen på grundlag af forbrugerens individuelle forhold. En vurdering, der udelukkende afdækker forbrugslånsvirksomhedens tabsrisiko, vil derfor ikke opfylde kravene efter bestemmelsen.

Selvom det ikke fremgår udtrykkeligt af bestemmelsen, at en forbrugslånsvirksomhed ikke må indgå en kreditaftale, hvis kreditværdighedsvurderingen viser, at forbrugerens ikke vil være i stand til at tilbagebetale de forudsatte afdrag, vil det dog være i strid med lovforslagets § 7 at indgå en låneaftale i denne situation. § 7 fastsætter en forpligtelse for forbrugslånsvirksomheder til at drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet.

En kreditværdighedsvurdering adskiller sig fra en kreditvurdering. En kreditværdighedsvurdering har til formål at sikre, at den enkelte forbruger ikke pådrager sig en gældforpligtelse, som denne ikke kan servicere. En kreditvurdering er derimod en vurdering af långivers tabsrisiko. En kreditvurdering vil ikke overholde kravet til en kreditværdighedsvurdering.

I forbindelse med en kreditværdighedsvurdering vil der ske behandling af personoplysninger. Denne behandling sker med hjemmel i lovforslaget og er nødvendig for at opretholde en retlig forpligtelse jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, at bliver forbrugslånsvirksomheden og forbrugerens efter kreditaftalens indgåelse enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal forbrugslånsvirksomheden ajourføre de finansielle oplysninger, som forbrugslånsvirksomheden har om forbrugerens. Før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb skal forbrugslånsvirksomheden atter vurdere forbrugerens kreditværdighed.

Forpligtelsen til at ajourføre de finansielle oplysninger indtræder, hvis forbrugslånsvirksomheden og forbrugerens bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb. Forpligtelsen til at foretage en ny kreditværdighedsvurdering indtræder derimod først, hvis forhøjelsen medfører en væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb.

Det foreslås i *stk. 3*, at afslås en anmodning om kredit på grundlag af søgning i en database, underretter forbrugslånsvirksomheden omgående forbrugerens om resultatet af en sådan søgning og giver forbrugerens nærmere oplysninger om den pågældende database.

Underretningen skal ske omgående og uden omkostninger for forbrugerens. Pligten til at give oplysning om afslag efter forslagets § 9 suppleres af databeskyttelsesforordningens generelle regler om bl.a. oplysningspligt, jf. forordningens artikel 13 og 14. De foreslåede bestemmelser begrænser således ikke den registreredes rettigheder i henhold til databeskyttelsesforordningens generelle regler.

Hvis en forbrugslånsvirksomhed ikke foretager en kreditværdighedsvurdering i henhold til § 9, vil Finanstilsynet kunne meddele påbud efter dette lovforslags § 15, *stk. 3*. Virksomheder, der ikke efterkommer et påbud, kan straffes med bøde.

Forslaget til § 9 har samme ordlyd som kreditaftalelovens § 7 c, der er en direktivnær gennemførelse af forbrugerkreditdirektivets artikel 8. Den foreslåede § 9 har dog et bredere anvendelsesområde end kredit-

aftalelovens § 7 c, fordi denne blandt andet ikke finder anvendelse på kreditaftaler, der skal tilbagebetales inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på kreditaftalelovens anvendelsesområde. Virksomheder omfattet af denne lov vil derfor fortsat skulle efterleve kreditaftalelovens regler, herunder f.eks. reglerne om kreditgiverens oplysningspligt.

Til § 10

Der gælder i dag en forpligtelse for penge- og realkreditinstitutter til at afgrænse den relevante målgruppe for detailbankprodukter, jf. § 6 i bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om godkendelsesprocedurer for detailbankprodukter.

Der findes ikke tilsvarende regler for forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forbrugslånsvirksomhed skal identificere den relevante målgruppe for den pågældende type kreditaftale, inden virksomheden udbyder kreditaftaler til forbrugere.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomheden allerede i forbindelse med udviklingen af en type kreditaftale afgrænser den målgruppe, som den pågældende type kreditaftale skal udbydes til. Afgrænsningen af målgruppen har betydning for, hvordan typen af kreditaftale udformes, fordi en forbrugslånsvirksomhed kun må udvikle og udbyde typer af kreditaftaler med egenskaber, omkostninger og risici, der stemmer overens med de interesser, formål og karakteristika, der kendetegner den identificerede målgruppe, jf. forslagens § 11.

Afgrænsningen af målgruppen har endvidere betydning, når den pågældende type kreditaftale skal markedsføres, herunder for virksomhedens valg af distributionskanaler. Bestemmelsen skal således ses i sammenhæng med forslagens stk. 3, hvorefter forbrugslånsvirksomheden skal identificere de grupper af forbrugere, hvis interesser, formål og karakteristika, typen af kreditaftale ikke vurderes at være hensigtsmæssigt for.

Bestemmelsen skal endvidere ses i sammenhæng med kravet om, at virksomheden skal have forretningsgange for, hvordan den vil overholde kravene til god skik og kravet om kreditværdighedsvurdering. De overvejelser, som virksomheden gør sig i forbindelse med afgrænsning af målgruppen, bør også genfindes i forretningsgangene for f.eks. virksomhedens kreditværdighedsvurdering. Dette gør sig særligt gældende, hvor målgruppen for produktet er meget snæver. I dette tilfælde skal forbrugslånsvirksomheden sikre, at produktet kun markedsføres til den identificerede målgruppe.

Det foreslås i *stk. 2*, at forbrugslånsvirksomheden skal sikre, at typen af kreditaftale er hensigtsmæssig for den identificerede målgruppes interesser, formål og karakteristika. Virksomheden skal i den forbindelse foretage en vurdering af målgruppens finansielle kapacitet.

En forbrugslånsvirksomhed skal derfor tage udgangspunkt i den identificerede målgruppe, når den udformer typer af kreditaftaler for at sikre, at det er hensigtsmæssigt for målgruppen. Vurderingen af, om en type kreditaftale er hensigtsmæssig, skal tage udgangspunkt i samtlige vilkår for produktet. Et låneprodukt er derfor ikke automatisk hensigtsmæssigt for målgruppen, fordi det giver denne mulighed for at

opnå et lån. Enkelte elementer i et låneprodukt vil kunne medføre, at produktet ikke er hensigtsmæssigt for målgruppen.

En type af kreditaftale vil f.eks. ikke være hensigtsmæssig uanset målgruppe, hvis betingelserne for betaling af afdrag er udformet således, at store dele af målgruppen vil misligholde betalingsbetingelserne, fordi betingelserne er usædvanlige i forhold sædvanlig standard. Dette kan f.eks. være tilfældet, fordi betalingerne sker på en atypisk dato, uden at det er muligt at tilmelde betalingerne til f.eks. betalingsservice eller automatisk kortbetaling. Såfremt et lån indeholder en mulighed for udskydelse af afdragene en vist antal gange, kan dette sammen med lånets øvrige karakteristika medføre, at produktet ikke er hensigtsmæssigt for målgruppen. Dette gælder, hvis udskydelsesadgangen må antages at være indsat, fordi målgruppen forventes at misligholde lånet.

Den foreslåede bestemmelse er ikke i sig selv til hinder for, at en forbrugslånsvirksomhed f.eks. udbyder kreditaftaler med et meget højt ÅOP. Sådanne typer af kreditaftaler forudsætter imidlertid, at målgruppen har en sund økonomi, så de har mulighed for at tilbagebetale det lånte beløb.

Hvis en forbrugslånsvirksomhed udvikler kreditaftaler med et meget højt ÅOP til kunder med en svag økonomi og ringe betalingsevne, vil der foreligge en overtrædelse af forslagets stk. 2, fordi en sådan kreditaftale ikke vil være i målgruppens interesse, fordi denne målgruppe ikke vil være i stand til at tilbagebetale kreditaftalen. Det skal derfor fremgå af afgrænsningen af den relevante målgruppe for sådanne låneprodukter, at det kun retter sig mod en snæver målgruppe med en sund økonomi. Der henvises endvidere til forslagets § 9 om en kreditværdighedsvurdering, hvorefter en forbrugslånsvirksomhed inden kreditaftalens indgåelse konkret skal vurdere den enkelte forbrugers kreditværdighed.

Det vil som udgangspunkt være i strid med stk. 2 at målrette kreditaftaler til forbrugere, der er registreret i RKI, fordi denne gruppe som udgangspunkt har en dårlig betalingsevne og derfor ikke bør ydes et lån.

Det forhold, at en forbruger risikerer at pådrage sig omkostninger i forbindelse med misligholdelse af et lån, vil ikke i sig selv kunne medføre, at typer af kreditaftaler ikke er hensigtsmæssige for målgruppen, hvis dette sker i overensstemmelse med reglerne i renteloven.

Typer af kreditaftaler, der er udformet således, at indtjeningen udelukkende er baseret på, at målgruppen misligholder aftalen, vil som udgangspunkt ikke være hensigtsmæssige for en målgruppe.

I forbindelse med bevillingen af kreditten skal der ifølge forslaget til § 9 foretages en kreditværdigheds-vurdering, som har til formål at fastlægge, om den enkelte forbruger har tilstrækkelige midler til at kunne betale ydelserne efter kreditten. Dette spørgsmål bør imidlertid allerede i forbindelse med udviklingen af typen af kreditaftale adresseres, så der er overensstemmelse mellem produkt og målgruppe.

Det følger af kreditaftalelovens § 22, 1. pkt. at hvis det beløb, som forbrugeren efter aftalen skal betale som vederlag eller omkostninger, er urimeligt, skal det nedsættes til, hvad der skønnes rimeligt. Kreditaftalelovens generalklausul i § 22 vil kunne indgå i vurderingen af, om en kreditaftale er hensigtsmæssig for forbrugerne efter stk. 2. Såfremt en kreditaftales vederlag vil kunne nedsættes efter denne bestemmelse, vil kreditaftalen ikke være hensigtsmæssig for forbrugeren.

Det fremgår endvidere af forslaget til stk. 2, at der skal indgå en vurdering af målgruppens finansielle

kapacitet i vurderingen af, om typen af kreditaftale er hensigtsmæssig for målgruppen. Ved finansiell kapacitet forstås målgruppens evne til at kunne forstå konsekvenserne af at indgå en låneaftale om det konkrete produkt. Jo mere kompleks et kreditprodukt er, jo større krav skal der stilles til den finansielle forståelse hos målgruppen, for at kreditproduktet er hensigtsmæssigt for målgruppen.

Selvom der ikke er krav om, at en forbrugslånsvirksomhed skal foretage en test af typen af kreditaftale, før den udbydes, vil det dog kunne være nødvendigt, at virksomheden foretager passende undersøgelser i form af f.eks. fokusgruppeinterviews for at sikre et tilstrækkeligt kendskab til målgruppen. Hvis en virksomhed ikke har tilstrækkeligt kendskab til målgruppen, vil den ikke være i stand til at foretage en vurdering af, om typen af kreditaftale er hensigtsmæssig for målgruppen.

Det foreslås i *stk. 3*, at forbrugslånsvirksomheden skal identificere de grupper af forbrugere, hvis interesser, formål og karakteristika, som typen af kreditaftale ikke vurderes at være hensigtsmæssig for.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med *stk. 1*, hvorefter en forbrugslånsvirksomhed skal afgrænse den relevante målgruppe for den pågældende type kreditaftale.

Ved identifikation af den målgruppe, som den pågældende type kreditaftale ikke vurderes at være hensigtsmæssig for, bør der indgå overvejelser over, hvilke økonomiske forhold hos målgruppen der bør medføre, at lånet ikke bør markedsføres til målgruppen. Tilsvarende gør sig gældende i forhold til den finansielle forståelse hos gruppen.

Som eksempel kan nævnes, at en forbrugslånsvirksomhed, der udbyder lån med højt ÅOP i sin afgrænsning af den målgruppe, som typen af kreditaftale ikke er hensigtsmæssig for, skal medtage forbrugere med svag økonomi og ringe betalingsevne.

Bestemmelsen finder både anvendelse for nye typer kreditaftaler, der udbydes til forbrugere efter lovens ikrafttræden, og typer af kreditaftaler, der allerede er på markedet ved lovens ikrafttræden.

Til § 11

Der gælder i dag en forpligtelse for penge- og realkreditinstitutter til kun at udvikle og markedsføre produkter med egenskaber, omkostninger og risici, der stemmer overens med de interesser, formål og karakteristika, der kendetegner den identificerede målgruppe, jf. 7 i bekendtgørelse nr. 1235 af 24. november 2017 om godkendelsesprocedurer for detailbankprodukter. Bekendtgørelsen gælder ikke for forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås i *stk. 1*, at forbrugslånsvirksomheden kun må udvikle og udbyde produkter med egenskaber, omkostninger og risici, der stemmer overens med de interesser, formål og karakteristika, der kendetegner den identificerede målgruppe, jf. § 10, *stk. 1 og 2*.

For en nærmere afgrænsning af et produkts målgruppe henvises der til bemærkningerne til § 10, *stk. 1 og 2*.

Det følger af bestemmelsen, at det vil være i strid med den foreslåede bestemmelse at indgå aftale

om en kredit med en forbruger, der tilhører en målgruppe, som produktet ikke vurderes at være egnet til. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at virksomheden på baggrund af en konkret vurdering, jf. forslaget til § 11, stk. 2, kan indgå aftale om en kreditaftale med en forbruger, der ikke tilhører målgruppen, hvis dette er særligt begrundet.

Bestemmelsen medfører, at forbrugslånsvirksomheden skal sikre, at eventuelle distributører af virksomhedens kreditter, kun indgår aftaler med forbrugere, der tilhører målgruppen.

Hvis en forbrugslånsvirksomhed ikke er i stand til at identificere en målgruppe for sit kreditprodukt, vil det være uberettiget at udbyde dette, fordi det i dette tilfælde ikke er muligt at konstatere, at produktet har egenskaber, omkostninger og risici, der stemmer overens med de interesser, formål og karakteristika, der kendetegner den identificerede målgruppe.

Det foreslås i *stk. 2*, at forbrugslånsvirksomheden kun i tilstrækkeligt begrundede tilfælde må udbyde produktet til en forbruger, der ikke tilhører den identificerede målgruppe, jf. § 10. stk. 3.

For en nærmere afgrænsning af den målgruppe, som produktet ikke er hensigtsmæssig for, henvises der til bemærkningerne til § 10, stk. 3.

Hvis en forbrugslånsvirksomhed systematisk udbyder produkter til forbrugere, der ikke tilhører målgruppen, vil Finanstilsynet kunne give virksomheden et påbud om at ophøre med denne adfærd. Overtrædelser af dette påbud vil være strafbart, jf. forslaget til § 31, stk. 3.

Som eksempel på en sådan overtrædelse kan nævnes, at en forbrugslånsvirksomhed udbyder kreditaftaler med et meget højt ÅOP til forbrugere med en svag økonomi og ringe betalingsevne. Såfremt virksomheden ikke efterlever dette påbud, vil det kunne medføre, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse jf. § 19, stk. 1, nr. 6.

§ 11, stk. 2, gør det dog muligt i tilstrækkeligt begrundede tilfælde at udbyde produktet til en forbruger, der ikke tilhører den identificerede målgruppe. Dette forudsætter, at virksomheden på baggrund en individuel vurdering finder, at det i det enkelte tilfælde er forsvarligt at tilbyde en forbruger uden for målgruppen produktet. Som eksempel kan nævnes, at det i særlige tilfælde kan være forsvarligt at tilbyde en forbruger, der er registreret i RKI, et lån, når dette sker med henblik på at samle dyr gæld med henblik på afvikling, og afviklingslånet samlet er billigere end de lån, som dette lån erstatter.

Til § 12

Der findes i dag ikke særlige regler om videregivelse af fortrolige oplysninger for forbrugslånsvirksomheder. Området er derfor alene reguleret af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forbrugslånsvirksomhed og dens ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som virksomheden eller dens ansatte under udøvelsen af sit hverv har fået kendskab til.

Hovedreglen om, at en forbrugslånsvirksomhed og dens ansatte er underlagt tavshedspligt har to formål.

For det første skal reglen beskytte mod udlevering af fortrolige oplysninger om virksomheden selv, først og fremmest forretnings- og driftshemmeligheder. Den pågældende virksomhed kan derfor beslutte, at oplysninger, der alene vedrører den pågældende virksomhed og ikke dens kunder, kan videregives.

For det andet skal bestemmelsen beskytte virksomhedernes kunder mod uberettiget udnyttelse og videregivelse af fortrolige oplysninger. Baggrunden for den strenge hemmeligholdelsespligt er, at kunderne i disse virksomheder ofte betror virksomheden adskillige oplysninger af privat og personlig karakter, som ofte ikke udleveres til andre. Det gælder f.eks. oplysninger om indtægts- og formueforhold og oplysninger om helbredsforhold. Hertil kommer tilfælde, hvor lovgivningen pålægger virksomheden at indhente oplysninger om kunden.

Bestemmelsen supplerer de generelle regler i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med de gældende videregivelsesregler i lov om finansiel virksomhed, der regulerer betingelserne for, hvilke oplysninger en finansiel virksomhed kan videregive.

Oplysninger kan kun videregives, hvis videregivelsen er berettiget. Virksomhederne skal have systemer og forretningsgange, der bidrager til at sikre, at kun medarbejdere, der har et arbejdsbetinget behov herfor, har adgang til fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at en person kan være ansat i flere forskellige virksomheder, men der skal foreligge et egentligt ansættelsesforhold med en egentlig opgavevaretagelse. Det forhold, at en person er ansat i flere virksomheder, betyder ikke en ændring i, hvilke oplysninger der kan udveksles mellem virksomhederne. En person kan derfor ikke benytte oplysninger fra den ene virksomhed i arbejdet for den anden virksomhed, medmindre oplysningerne i overensstemmelse med reglen om videregivelse kan udveksles mellem virksomhederne.

Der foreligger videregivelse af oplysninger, når disse gives til andre. Det er ikke en forudsætning for, at der foreligger videregivelse af oplysninger, at disse læses af modtageren.

Bestemmelsen beskytter også mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det indebærer, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til. Den vurdering, der skal foretages, er identisk med den vurdering, der skal ske ved vurderingen af, om videregivelse af oplysninger er berettiget.

Fortrolige oplysninger omfatter som udgangspunkt alle oplysninger. Hvis oplysningerne er offentligt tilgængelige, kan oplysningerne ikke anses for fortrolige og omfattes derfor ikke af tavshedspligten.

Det foreslås i *stk. 2*, at den, som modtager fortrolige oplysninger, er omfattet af tavshedspligten, der er nævnt i *stk. 1*.

Den omstændighed, at tavshedspligten følger oplysningerne, medfører ikke, at der berettiget kan videregives fortrolige oplysninger. Det er uden betydning for, om videregivelse efter *stk. 1* kan anses for berettiget, at modtageren af oplysningerne underlægges tavshedspligt.

Overtrædelse af § 12, *stk. 1*, foreslås med § 31, *stk. 1*, straffebelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse

af stk. 1 er den pågældende virksomhed og/eller den pågældendes ansatte, der uberettiget videregiver de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling består i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der foreligger en videregivelse, så snart en oplysning kommunikerer mundtligt til en person uden for virksomheden, eller når oplysningen forlader den finansielle virksomhed enten fysisk, eksempelvis i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Når de fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne mailsystem til en e-mail konto uden for systemet, kan oplysningerne downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende, uden at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette.

Når fortrolige oplysninger forlader virksomhedens sikre systemer og sendes til en ikke sikker mailadresse uden for systemet, vil det endvidere være lettere for uvedkommende at komme i besiddelse af oplysningerne via hacking eller lignende.

Der foreligger en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader den finansielle virksomhed, uden at der er en saglig begrundelse herfor, og uden at det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det er i den relation uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person uden for virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke, hvilket er baggrunden for, at overtrædelse af tavshedspligten skal være strafbelagt.

Bestemmelsen medfører, at forbrugslånsvirksomheder og de ansatte i udgangspunktet er underlagt tavshedspligt, og svarer til de bestemmelser, der gælder for finansielle virksomheder. Bestemmelsen vil supplere de regler, der er fastsat i databeskyttelsesforordningen og i databeskyttelsesloven. Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med de gældende videregivelsesregler i lov om finansiell virksomhed, der regulerer betingelserne for, hvilke oplysninger en finansiell virksomhed kan videregive.

Til § 13

Der stilles i dag ikke krav om, at forbrugslånsvirksomheder skal etablere en whistleblowerordning. Bestemmelsen er derfor ny.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forbrugslånsvirksomhed skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, som er begået af virksomheden, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Kravet om en særlig kanal indebærer, at virksomheden skal have etableret en ordning med det formål, at ansatte som minimum skal kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser.

At kanalen tillige skal være uafhængig og selvstændig betyder, at der skal etableres en selvstændig funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, og hvor indberetning kan ske uden om de normale procedurer. Det kan f.eks. være direkte til den afdeling eller ansatte, som behandler indberetningerne. Det vil eksempelvis kunne være en compliance-ansvarlig eller en anden funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, herunder den ansattes foresatte.

Da det er uhensigtsmæssigt, såfremt de ansatte skal vurdere, om overtrædelsen eller den potentielle overtrædelse, de har tænkt sig at indberette, er omfattet af de regler, som beskytter whistleblowere, inden de indberetter, skal det i medfør af ordningen i lovforslagets § 13, stk. 1, være muligt at indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser af hele den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, uanset at virksomheden ikke er underlagt al finansiell regulering. Der vil tillige kunne indberettes i tilfælde af mistanke om overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Finanstilsynet fører tilsyn med den til enhver tid gældende finansielle lovgivning, bekendtgørelser samt den til enhver tid direkte gældende EU-retlige regulering på det finansielle område, heriblandt forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder), som har direkte virkning for danske virksomheder i den finansielle sektor. For love, som både Finanstilsynet og andre myndigheder fører tilsyn med, omfattes den eller de bestemmelser, som andre fører tilsyn med, ikke af lovforslaget. Det medfører, at overtrædelser af f.eks. markedsføringsloven eller straffeloven (f.eks. i form af underslæb, bedrageri, m.v.) ikke er omfattet af lovforslaget.

At indberetninger skal kunne foretages anonymt indebærer, at den, der indberetter en overtrædelse, kan gøre dette fuldstændigt anonymt, f.eks. via en løsning på virksomhedens intranet, hvor der kan indsendes indberetninger uden angivelse af navn, uden mulighed for sporing af computerens IP-adresse og lignende. Indberetningerne bør som udgangspunkt alene være tilgængelige for den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne. Dette vil eksempelvis kunne være den compliance-ansvarlige.

Anonyme henvendelser til en whistleblowerordning kan svække mulighederne for at bevise, at der er sket forskelsbehandling som følge af indberetningen, da kravet om anonymitet medfører, at virksomheden i tilfælde af anonyme indberetninger ikke ved, hvem der har foretaget indberetningen. Det er imidlertid vigtigt at sikre, at de ansatte, der anvender ordningen, kan være fuldstændig anonyme, idet det kan være svært for en ansat at beslutte at indberette en overtrædelse til virksomheden, hvis det ikke kan ske anonymt. En ansat kan eksempelvis være bange for at miste sit arbejde, imens andre ansatte kan føle, at de har handlet illoyalt over for en kollega eller over for virksomheden.

En overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen, omfatter enhver overtrædelse eller potentiel overtrædelse af virksomhedens forpligtelser, også selvom denne ikke kan henføres til en enkelt person, men eksempelvis skyldes en grundlæggende systemfejl i virksomheden. Der vil tillige kunne blive indberettet om overtrædelser, der skyldes undladelser. Hvis en virksomhed har valgt at outsource en del af de forpligtelser, der påhviler den enkelte virksomhed til en ekstern virksomhed, vil de ansatte i virksomheden også kunne indberette til virksomhedens whistleblowerordning om manglende efterlevelse af forpligtelserne, som sker hos den eksterne virksomhed. Ansatte hos den eksterne virksomhed vil kunne indberette overtrædelser til Finanstilsynet.

En forbrugslånsvirksomhed kan outsource en whistleblowerordning til en ekstern leverandør. En forbrugslånsvirksomhed kan imidlertid ikke fraskrive sig sine forpligtelser efter lovgivningen, og en virksomhed, der benytter sig af outsourcing, er således fortsat ansvarlig for, at ordningen lever op til lovgivningens krav.

En virksomhed, som varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af en forbrugslånsvirksomhed, skal være opmærksom på anden særlovgivning, der kan være til hinder herfor. En virksomhed, der varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af en forbrugslånsvirksomhed, skal endvidere også være opmærksom på eventuelle lovbestemte oplysningsforpligtelser efter f.eks. hvidvaskloven, m.fl., som forbrugslånsvirksomhederne er underlagt, idet nærværende lovforslag ikke ændrer herpå.

Da det oftest er ansatte i forbrugslånsvirksomheden, som er tættest på oplysninger om eventuelle overtrædelser af reguleringen, er det særligt relevant, at de har mulighed for at indberette disse oplysninger til virksomheden via en særlig kanal, som er selvstændig og uafhængig af den daglige ledelse, således at virksomheden får mulighed for at rette op på lovstridige forhold. Ansatte, herunder direktionens, indberetning til whistleblowerordningen vil ikke være i strid med § 132 i selskabsloven om tavshedspligt. Dette gælder tillige i tilfælde, hvor ordningen er outsourcet til en ekstern leverandør.

Ifølge forslaget er det ikke et krav, at medlemmer af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed skal kunne indberette til ordningen. Medlemmer af bestyrelsen kan fortroligt indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynets ordning.

Overtrædelse af stk. 1, foreslås med § 31, stk. 2, strafbelagt med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelser af stk. 1 er forbrugslånsvirksomheden.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at ansatte kan indberette overtrædelser og potentielle overtrædelser til forbrugslånsvirksomheden, så disse overtrædelser og potentielle overtrædelser kan afværges hurtigst muligt af hensyn til virksomheden og dens kunder. Dette er baggrunden for, at bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Behandlingen af personoplysninger indberettet i medfør af ordningen i stk. 1, sker i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at en forbrugslånsvirksomhed kan opfylde kravet om en whistleblowerordning via kollektiv overenskomst.

I praksis betyder det, at arbejdsmarkedets parter efter aftale med virksomheden har mulighed for at etablere en ordning i f.eks. et fagforbund, hvortil ansatte i virksomheden kan indberette overtrædelser. En whistleblowerordning, der baserer sig på en aftale mellem de forhandlingsberettigede parter, skal leve op til kravene i stk. 1 som beskrevet ovenfor.

Arbejdsmarkedets parter skal forstås i overensstemmelse med artikel 152, artikel 154, stk. 1, og artikel 155, stk. 1, TEUF samt artikel 28 i den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder.

Den foreslåede bestemmelse regulerer ikke, om informationerne skal videregives til Finanstilsynet. Pligten til at videregive informationerne kan følge af anden særlovgivning, jf. eksempelvis hvidvaskloven.

Det foreslås i *stk. 3*, at ordningen alene finder anvendelse for en forbrugslånsvirksomhed, som beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen skal være etableret senest tre måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte.

I det omfang en forbrugslånsvirksomhed kun beskæftiger fem ansatte eller færre, findes det ikke at være proportionalt at kræve, at virksomheden skal etablere en whistleblowerordning. Den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6) fastsætter en bagatelgrænse på fem ansatte eller derunder. Det foreslås derfor i § 13, stk. 3, 1. pkt., at bestemmelsens stk. 1 alene finder anvendelse for virksomheder, som beskæftiger flere end fem ansatte.

For at sikre, at forbrugslånsvirksomheder har den fornødne tid til at etablere ordningen ved overskridelser af grænsen på fem ansatte, foreslås det i stk. 3, 2. pkt., at ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret senest tre måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte, hvilket regnes fra den dag, personen tiltræder sin stilling.

Det foreslås endvidere i *stk. 4*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, skal kunne dispensere fra kravet i det foreslåede stk. 1. Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Eksempler herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på fem ansatte er midlertidig, eller hvis forbrugslånsvirksomheden er under afvikling.

Den foreslåede bestemmelse regulerer ikke, hvorvidt informationerne skal videregives til Finanstilsynet. Pligten til at videregive informationerne kan følge af anden særlovgivning, jf. eksempelvis hvidvaskloven.

Til § 14

Der gælder i dag ikke et forbud for forbrugslånsvirksomheder mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger på baggrund af ansattes indberetning af overtrædelser til Finanstilsynet eller til whistleblowerordninger i forbrugslånsvirksomheden. Bestemmelsen er derfor ny.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forbrugslånsvirksomhed ikke må udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en ordning hos virksomheden.

Indberetning til whistleblowerordninger etableret via kollektiv overenskomst efter det foreslåede § 13, stk. 2, er også omfattet af bestemmelsen.

Indberetning omfatter bl.a. enhver anmeldelse eller meddelelse til Finanstilsynet eller til en forbrugslån-

svirksomheds whistleblowerordning omhandlende en virksomheds, herunder en ansats eller et bestyrelsesmedlems overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering.

Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling omfattet. Ufordelagtig behandling kan, foruden afskedigelse, f.eks. være degradering, forflyttelse, chikane eller lignende.

Det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelsesområde, at den ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en forbrugslånsvirksomheds whistleblowerordning, og det er en forudsætning, at der er årsagssammenhæng mellem den ufordelagtige behandling eller de ufordelagtige følger og det forhold, at den ansatte har indberettet en overtrædelse til Finanstilsynet eller til virksomhedens whistleblowerordning. Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger omfattet.

At der skal foreligge årsagssammenhæng medfører bl.a., at bestemmelsen alene finder anvendelse i forbindelse med ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som besluttet efter den ansatte har indberettet en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller via virksomhedens whistleblowerordning.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansatte, hvis rettigheder er krænket ved overtrædelse af *stk. 1*, kan tilkendes godtgørelse i overensstemmelse med principperne i ligebehandlingsloven. Godtgørelsen skal derfor fastsættes under hensyn til den ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Godtgørelsen kan ikke fastsættes efter almindelige erstatningsretlige regler, da den ikke skal modsvare et tab for den ansatte. Der er ikke fastsat et maksimum for godtgørelsen, men denne fastsættes af domstolene og voldgiftsretterne med hensyntagen til den ansattes ansættelsestid og den enkelte sags omstændigheder, herunder med iagttagelse af det EU-retlige effektivitetsprincip. Godtgørelsen skal dække den ikke-økonomiske skade, den ansatte har lidt, jf. herved princippet i § 26 i lov om erstatningsansvar. En eventuel godtgørelse er dog ikke til hinder for, at den ansatte modtager erstatning for et økonomisk tab, forudsat at betingelserne i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler er opfyldt.

Den ansatte kan ikke få ret til godtgørelse i medfør af flere forskellige regelsæt for samme hændelse. Det samme gør sig gældende, hvis den ansatte er berettiget til en godtgørelse i henhold til overenskomster og andre arbejdsretlige aftaler.

I forbindelse med fastsættelse af godtgørelsen skal domstolene tage udgangspunkt i praksis efter § 16, *stk. 3*, i ligebehandlingsloven.

En ansat, der mener at have været udsat for repressalier med videre som følge af en indberetning om overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, til Finanstilsynet eller til en forbrugslånsvirksomheds whistleblowerordning, skal gøre krav på godtgørelse gældende over for virksomheden ved de almindelige domstole, som på baggrund af sagens omstændigheder vil kunne tilkende den ansatte en godtgørelse. Uoverensstemmelser efter bestemmelsen kan for det overenskomstdækkede områdes vedkommende også behandles i det fagretlige system, f.eks. voldgift.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* og *2* ikke kan fraviges til ugunst for den ansatte.

Bestemmelsen indebærer, at stk. 1 og 2 ikke ved forudgående eller efterfølgende aftale kan fraviges til ugunst for den ansatte.

Det foreslåede stk. 3 er ikke til hinder for aftaler, der stiller den ansatte bedre, end den ansatte er stillet efter lovens bestemmelser.

Til § 15

Forbrugerombudsmanden fører i dag tilsyn med, at forbrugslånsvirksomheder overholder markedsføringslovens regler om god skik mv. Forbrugslånsvirksomheder er derimod ikke underlagt Finanstilsynets tilsyn i dag.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov, bortset fra § 14, og påser regler udstedt i medfør af loven.

Finanstilsynets behandling af spørgsmål om overtrædelse af disse regler vil ofte opstå på baggrund af en klage fra en forbruger. Finanstilsynet kan dog også behandle et spørgsmål af egen drift eller efter anmodning herom fra Finanstilsynets bestyrelse eller fra Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold, som Forbrugerombudsmanden finder urimelige i forhold til forbrugere. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som Finanstilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret tvist, skal på samme måde som det øvrige forbrugertilsyn på det finansielle område, afgøres af de private finansielle ankenævn, der i dette tilfælde vil være Ankenævnet for finansieringsselskaber. En forbruger kan tillige indbringe sagen for domstolene.

Efter lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 1, skal en forbrugslånsvirksomhed have hjemland i Danmark eller i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område.

Såfremt Finanstilsynet konstaterer, at en forbrugslånsvirksomhed, der udøver virksomhed i Danmark uden tilladelse, er hjemmehørende i f.eks. et andet EU-land, vil Finanstilsynet rette henvendelse til den pågældende virksomhed med henblik på, at virksomheden enten ophører med sin virksomhed i Danmark eller opnår en tilladelse. Såfremt det ikke lykkes at lovgøre forholdet, vil Finanstilsynet offentliggøre en advarsel mod den pågældende virksomhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed. Dette svarer til, hvad der gælder i dag.

Med forslaget vil bestyrelsen, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, skulle træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over risikoplysninger m.v. Med bestemmelsen vil Finanstilsynets bestyrelse eksempelvis være kompetent til at træffe en beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret forbrugslånsvirksomhed, der er omfattet af loven, men bestyrelsen vil også være kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder æn-

dring af Finanstilsynets praksis, hvor der ikke nødvendigvis er en konkret forbrugslånsvirksomhed, som reaktionen retter sig mod.

En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller hvis en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger for en eller flere virksomheder eller hele branchen kan f.eks. være afgørelser, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Derudover skal bestyrelsen træffe beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og godkende regler og vejledninger, der skal udstedes af Finanstilsynet i medfør af nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 7.

Ved regler forstås bekendtgørelser og cirkulærer. Finanstilsynets bestyrelse skal også godkende de vejledninger, som Finanstilsynet måtte finde behov for at udstede i medfør af loven. Forslaget skal ses som en naturlig konsekvens af bestyrelsens øvrige beføjelser, idet vejledninger dels er en kodificering af praksis i henhold til loven, som bestyrelsen med tiden vil fastlægge, og dels angiver fortolkningsbidrag m.v. vedrørende lovens bestemmelser. En vejledning retter sig mod de virksomheder, der skal administrere de regler, som vejledningen udmønter, og en vejledning forklarer, hvad virksomhederne i praksis skal gøre for at efterleve lovgivningens regler. En vejledning indeholder ikke lovkrav eller regler, men derimod en vejledning til forståelse af den lovmæssige regulering.

Med forslaget til *stk. 3* kan Finanstilsynet påbyde de fysiske og juridiske personer, som er omfattet af denne lov, inden for en nærmere fastsat frist at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i loven eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at meddele juridiske og fysiske personer et påbud om at ændre en bestemt adfærd eller handling. Det kan være, fordi en virksomhed eller person handler i strid med loven, eller fordi en virksomhed eller person undlader at handle, hvor handling er påkrævet efter loven. Et påbud kan også gives til en sammenslutning af personer.

Muligheden for at udstede påbud om afsættelse af ledelsesmedlemmer fremgår særskilt af lovforslagets § 18. Meddelelse af denne type påbud omfattes ikke af nærværende bestemmelse, og der henvises derfor til § 18 med tilhørende bemærkninger.

Finanstilsynet fastsætter sin frist ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag henset til overtrædelsens karakter. En alvorlig overtrædelse vil f.eks. kunne medføre, at fristen for efterlevelse af påbuddet er kortere end ved mindre alvorlige overtrædelser.

Forvaltningsretligt er et påbud en afgørelse, og den skal derfor ledsages af en begrundelse samt en klagevejledning.

Der bør ikke udstedes påbud for enhver overtrædelse af lovgivningen. Som udgangspunkt skal påbudsmuligheden anvendes i forbindelse med virksomheders og personers overtrædelse af kravene, når overtrædelserne er alvorlige, gentagne, systematiske eller en kombination heraf.

Med muligheden for at udstede påbud sikres Finanstilsynet et smidigt og hurtigt redskab til at sikre overholdelse af lovens regler. Et påbud kan eksempelvis anvendes i tilfælde, hvor en virksomhed har så store mangler i sine interne procedurer, at Finanstilsynet anser det for nødvendigt at udstede påbud om forbedring af forholdet.

Der kan meddeles påbud for overtrædelse af både bestemmelser i denne lov og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Der forventes udstedt en række bekendtgørelser, som skal udmønte en række nærmere angivne bestemmelser i lovforslaget.

Ved ukomplicerede og ikke væsentlige overtrædelser af formalia, og hvor virksomheden eller personen i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelse erkender, at der er begået en fejl, kan Finanstilsynet som et alternativ til et påbud vælge at indgå en mundtlig aftale med virksomheden eller personen om en straksforbedring. Med begrebet straksforbedring forstås, at virksomheden eller personen indvilliger i straks at rette op på forholdet i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud herom, og straksforbedring anvendes, hvor det vurderes, at et påbud vil fremstå unødigt formalistisk.

Et påbud skal ikke forveksles med en påtale. En påtale anvendes i forbindelse med en konstateret lovovertrædelse, der ikke længere består. Situationen foreligger både, hvor lovovertrædelsen vedrører en situation af midlertidig karakter, der nu er afsluttet, og hvor virksomheden af egen drift har bragt forholdet i orden. Består lovovertrædelsen stadig, kan en påtale ikke anvendes som reaktion. Det bemærkes dog, at ved grovere eller gentagne lovovertrædelser vil der i stedet eventuelt kunne foretages politianmeldelse.

Efter lovforslagets § 31, stk. 3, kan undladelse af at efterkomme et påbud straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse heraf er den person, som er modtager af påbuddet. For så vidt angår juridiske personer henvises der også til lovforslagets § 31, stk. 5, og bemærkningerne hertil.

Til § 16

Forbrugerombudsmanden fører i dag tilsyn med forbrugslånsvirksomheder jf. markedsføringslovens bestemmelser. Med dette lovforslags § 15 foreslås det, at Finanstilsynet fremover skal føre tilsyn med forbrugslånsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse giver Forbrugerombudsmanden kompetence til at anlægge sager om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, således at Forbrugerombudsmanden har samme beføjelser på området for forbrugslånsvirksomheder som på resten af det finansielle område. Den foreslåede bestemmelse er ny.

I medfør af § 345, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed skal Forbrugerombudsmanden indkaldes ved bestyrelsens behandling af sager om god skik efter denne lov. Det vil sige, hvis der er tale om sager om god skik af principiel karakter eller sager, som har videregående betydelige følger. Forbrugerombudsmandens beføjelser omfatter også stemmeret ved bestyrelsens behandling af disse sager. For øvrige sager indkaldes Forbrugerombudsmanden ikke.

Det foreslås i *stk. 1*, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge en sag om handlinger, der strider mod rede-

lig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder ifølge den øvrige finansielle lovgivning. Forbrugerombudsmanden kan allerede i dag efter markedsføringsloven anlægge forbudssager mod finansielle virksomheder på de områder, hvor erhvervsministeren ikke udsteder regler om god skik. Forbrugerombudsmanden kan endvidere udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

Som det fremgår af lovforslagets § 14, stk. 1, fører Finanstilsynet tilsyn med efterlevelse af loven. Forbrugerombudsmanden har i den forbindelse mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Forslaget skal sikre, at Forbrugerombudsmanden ikke afskæres fra at indbringe en sag for domstolene, hvis denne i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådant skridt. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være principiel eller af vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden har endvidere adgang til at anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb m.v. Det følger af *stk. 1, 2. pkt.*, at Forbrugerombudsmanden også kan behandle sager om overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 7, stk. 2.

I sager, hvor en forbrugslånsvirksomhed f.eks. har givet vildledende oplysninger, vil Forbrugerombudsmanden således både kunne behandle sagens offentligretlige aspekter, herunder melde virksomheden til politiet, og forhandle med virksomheden vedrørende forbrugernes eventuelle erstatningskrav.

I sådanne sager følger det af det foreslåede *stk. 1, 3. pkt.*, at § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, samt §§ 33 og 34 i markedsføringsloven om bl.a. erstatningssøgsmål finder tilsvarende anvendelse, og at Forbrugerombudsmanden har hjemmel efter § 28, stk. 1, i markedsføringsloven til at forhandle med virksomhederne med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning af sagen. Forbrugerombudsmanden kan tillige tage sager op med henblik på at undersøge, hvorvidt der er det fornødne grundlag for at rejse en straffesag, uanset om Finanstilsynet efter en eventuel høring af Finanstilsynets bestyrelse ikke finder anledning til at politianmelde en forbrugslånsvirksomhed.

Markedsføringslovens § 24 vedrører adgangen til at forbyde handlinger i strid med loven ved dom. § 25, stk. 2, giver Forbrugerombudsmanden adgang til at kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for Forbrugerombudsmandens virksomhed. § 28, stk. 1, giver Forbrugerombudsmanden hjemmel til at forhandle med virksomhederne med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning af sagen. Efter markedsføringslovens § 32, stk. 1, kan enhver med en retlig interesse deri anlægge sag om forbud, påbud, erstatning og vederlag efter § 24. Efter § 33 kan Forbrugerombudsmanden, hvis det skønnes nødvendigt for at beskytte forbrugere mod retstab, efter forhandling med den erhvervsdrivende meddele påbud om at informere relevante kunder om retsstillingen i relation til forældelse. Endelig følger det af § 34, at

har en flerhed af forbrugere i forbindelse med overtrædelse af bestemmelserne i loven ensartede krav på erstatning, kan Forbrugerombudsmanden på begæring indbringe kravene under et.

Både Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden kan således på eget initiativ tage sager op over for forbrugslånsvirksomheder.

For at sikre at Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet ikke samtidig behandler en sag mod en finansiel virksomhed for overtrædelse af bestemmelser i lov om forbrugslånsvirksomhed og markedsføringsloven, forudsættes det, at der er et tæt samarbejde og koordinering mellem de to tilsyn.

Det er således hensigten, at Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet orienterer hinanden om de sager, der tages op mod forbrugslånsvirksomheder under hensyntagen til den øvrige lovgivning om udveksling af oplysninger.

Hvis en virksomhed har indrettet sig i henhold til en tilkendegivelse fra Finanstilsynet om en bestemt retstilstand, vil Forbrugerombudsmanden anse virksomheden for at være i god tro. I sådanne tilfælde vil Forbrugerombudsmanden af retssikkerhedsmæssige årsager ikke strafforfølge virksomheden for handlinger, som virksomheden har foretaget i tillid til tilkendegivelsen.

Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelse m.v. i sager om god skik.

Det foreslås i stk. 1, 4. pkt., at Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i gruppesøgsmål i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, hvorefter offentlige myndigheder kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, hvis de ved lov er bemyndiget til det.

Det følger af § 254 a, stk. 1, i retsplejeloven, at ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i dette kapitel.

Der er tillige mulighed for, at Forbrugerombudsmanden kan beskikkes til at føre straffesager på baggrund af en politianmeldelse fra Finanstilsynet. Beskikkelsen gives efter afgørelse fra Rigsadvokaten, jf. retsplejelovens § 104, stk. 2.

Efter lovforslagets § 31, stk. 3, kan undladelse af at efterkomme et påbud straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse heraf er den person, som er modtager af påbuddet. For så vidt angår juridiske personer henvises der også til lovforslagets § 31, stk. 5, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i stk. 2, at Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at kunder hos en forbrugslånsvirksomhed kan have lidt et tab som følge af, at virksomheden har overtrådt det foreslåede § 7, stk. 1, regler udstedt i medfør af det foreslåede § 7, stk. 2 eller § 9.

Efter det foreslåede stk. 1 har Forbrugerombudsmanden mulighed for at hjælpe forbrugerne i konkrete sager på det finansielle område ved at anlægge gruppesøgsmål eller ved at indtræde som mandatar efter retsplejelovens almindelige regler i civile retssager. Finanstilsynets underretning af Forbrugerombudsmanden i henhold til det foreslåede stk. 2, er derfor vigtig for at sikre forbrugerbeskyttelsen på

det finansielle område. Den foreslåede bestemmelse medfører endvidere, at Finanstilsynet som led i sin tilsynsvirksomhed skal være særlig opmærksom på sager, hvor kunderne kan have lidt tab for at kunne opfylde sin underretningspligt. Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen.

Det foreslås i *stk. 3*, at Forbrugerombudsmanden uanset § 20 har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af *stk. 1*. Baggrunden for en sådan bestemmelse er, at Forbrugerombudsmanden bør have alle oplysninger i sagerne omfattet af *stk. 1*, således at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at vurdere, om en retssag bør anlægges. Det gælder også fortrolige oplysninger.

Adgangen til at videregive oplysninger til Forbrugerombudsmanden svarer til reglerne efter forvaltningslovens §§ 28 og 31.

Til § 17

Den foreslåede bestemmelse fastlægger Finanstilsynets beføjelse til at indhente oplysninger til brug for Finanstilsynets virksomhed og Finanstilsynets beføjelse til at foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser uden retskendelse hos virksomheder omfattet af lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 1*, at forbrugslånsvirksomheder samt leverandører og underleverandører til disse, skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Som tvangsmiddel kan Finanstilsynet udstede tvangsbøder, jf. lovforslagets § 32, *stk. 1*.

De nævnte virksomheder er kun forpligtede til at give oplysninger til Finanstilsynet efter anmodning. Som eksempel på oplysninger omfattet af forslagens *stk. 1*, kan nævnes forretningsgange om kreditværdighedsvurdering og eksempler på, hvordan en kreditværdighedsvurdering er gennemført i forbindelse med bevilling af lån.

Stk. 1 omfatter også leverandører og underleverandører, hvorved bestemmelsen svarer til, hvad der gælder efter de øvrige tilsynslove, herunder lov om finansiell virksomhed. De opgaver, som Finanstilsynet skal kunne indhente oplysninger om hos leverandører henholdsvis underleverandører, er opgaver, som Finanstilsynet ville kunne indhente oplysninger om hos outsourcingvirksomheden, hvis opgaverne ikke var outsourcet. Formålet med at omfatte leverandører og underleverandører er således, at Finanstilsynets indhentelse af oplysninger ikke kan hindres eller omgås ved outsourcing.

Der må alene behandles nødvendige personoplysninger i forbindelse med indhentelse af oplysninger efter lovforslagets *stk. 1*. Indhentelsen af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, litra c, hvorefter personoplysninger skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles ("dataminimering").

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbelagt, jf. § 31, *stk. 3*. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 17, *stk. 1*, er virksomheder omfattet af loven samt leverandører og underleverandører til disse. Den strafbare handling består i ikke at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er en virksomhed, der ikke vil udlevere virksomhedens interne retningslinjer på god skik området.

Det foreslås i *stk.* 2, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til forbrugslånsvirksomheder, med henblik på indhentning af oplysninger til brug for Finanstilsynets virksomhed, herunder ved inspektioner.

Beskyttelsen efter § 72 i grundloven, som omhandler boligens ukrænkelighed, omfatter både bolig og erhverv. Indgreb kan kun ske på grundlag af forudgående retskendelse, medmindre loven indeholder en særegen hjemmel til, at retskendelse er unødvendig. Bestemmelsen om Finanstilsynets adgang til virksomheder uden retskendelse udgør således en undtagelse til at fravige kravet om retskendelse efter grundlovens § 72, 2. pkt., for foretagelse af husundersøgelse.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde, hvor en virksomhed er af så begrænset størrelse, at virksomhedens forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed, også i de særlige tilfælde hvor en virksomhed måtte nægte at give Finanstilsynet de oplysninger, som er nødvendige til brug for tilsynsvirksomheden, samt tilfælde hvor en virksomhed på anden vis modvirker en inspektion.

Finanstilsynets tilsynsvirksomhed skal ske under iagttagelse af bestemmelserne i retssikkerhedsloven. Det følger af retssikkerhedslovens § 5, stk. 1, at der forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb skal ske underretning af parten om beslutningen. Dette udgangspunkt kan dog fraviges helt eller delvis, hvis øjemedet med tvangsindgrebets gennemførelse ville forspildes, hvis forudgående underretning skulle gives, jf. § 5, stk. 4, nr. 1, i retssikkerhedsloven.

Finanstilsynet har mulighed for at foretage inspektion uden forudgående varsling. Denne hjemmel skal alene anvendes af Finanstilsynet efter et almindeligt proportionalitetsprincip, i tilfælde hvor Finanstilsynet vurderer, at formålet med inspektionen ville blive forspildt, hvis inspektionen blev varslet. Udgangspunktet er således fortsat, at inspektioner hos de virksomheder, som er omfattet af lovforslaget, skal varsles på forhånd i det omfang, det er muligt. Hjemlen kan derfor tænkes anvendt, f.eks. hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med en ordinær inspektion. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skridter til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden eller personen er en forudsætning for at håndtere situationen. Hvis en virksomhed undtagelsesvist skulle modarbejde en inspektion i disse situationer, er der ikke fundet grundlag for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til at foretage inspektioner uden retskendelse.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds eller persons forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger som f.eks. tvangsbøder.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

I tilfælde, hvor det efter Finanstilsynets konkrete vurdering anses for nødvendigt at foretage kontrolbesøg

uden forudgående varslings, skal der fortsat ske iagttagelse af almindelige retssikkerhedsmæssige principper, herunder eksempelvis forbuddet mod selvinkriminering, jf. § 10, stk. 1, i retssikkerhedsloven, hvilket betyder, at en person, der er anklaget for et strafbart forhold, har ret til ikke at udtale sig om den påståede lovovertrædelse, ligesom vedkommende ikke kan blive tvunget til at medvirke til at opklare det påståede strafbare forhold.

En forudsætning for at anvende hjemlen til at foretage en inspektion er desuden, at Finanstilsynet ikke med rimelig grund har mistanke om, at en fysisk eller juridisk person har begået en strafbar lovovertrædelse, jf. retssikkerhedslovens § 9, idet sagen i sådanne tilfælde skal behandles efter reglerne i retsplejeloven om strafferetsplejen. Sagen vil i sådanne tilfælde således skulle behandles af politiet.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Udgangspunktet er, at adgang til de nævnte leverandører og underleverandører skal varsles på forhånd, i det omfang det er muligt.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens lokaler skal indgå som et krav i den outsourcingkontrakt, som indgås mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren.

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor det ikke er muligt for Finanstilsynet at få adgang til de nødvendige oplysninger gennem outsourcingvirksomheden. Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens lokaler skal derfor indgå som et krav i den outsourcingkontrakt, som indgås mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at indeholder en outsourcingkontrakt ikke kravet om Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens virksomhed, kan Finanstilsynet kræve, at den outsourcete aktivitet fremover enten varetages af outsourcingvirksomheden selv eller outsources til en anden leverandør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist.

Det vil ved outsourcing til udlandet være vigtigt, at der i kontrakten mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren er adgang for Finanstilsynet til at få alle de nødvendige oplysninger.

Finanstilsynets adgang til oplysninger hos leverandører henholdsvis underleverandører skal kun omfatte disses forretningslokaler og kun de opgaver, som leverandøren eller underleverandøren varetager i henhold til en outsourcingkontrakt med outsourcingvirksomheden. Finanstilsynet vil som udgangspunkt skaffe de nødvendige oplysninger hos outsourcingvirksomheden, som har pligt til at få de nødvendige oplysninger fra leverandøren. For at sikre et effektivt tilsyn også i særlige situationer, hvor det for eksempel viser sig, at outsourcingvirksomheden ikke loyalt samarbejder med Finanstilsynet, skal Finanstilsynet have fysisk adgang til oplysningerne direkte hos leverandøren uden retskendelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan kræve udlevering af alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendig for Finanstilsynets afgørelse af, om en virksomhed eller person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet ud over oplysninger fra virksomheder omfattet af loven, kan kræve oplysninger af virksomheder og fysiske personer, der ikke udøver tilsynsbelagt virksomhed, som er nødvendige for, at Finanstilsynet kan vurdere, om en virksomhed eller den fysiske person udøver tilsynsbelagt virksomhed i henhold til loven, hvis disse har informationer, som er nødvendige for, at Finanstilsynet kan vurdere, hvorvidt en virksomhed udøver tilsynsbelagt virksomhed og således burde have tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Indhentning af oplysninger vil ske under iagttagelse af retssikkerhedsloven, herunder retssikkerhedslovens § 10 om forbuddet mod selvinkriminering.

Finanstilsynet kan i henhold til det foreslåede *stk. 5* indhente oplysninger efter *stk. 1-4* til brug for de færøske tilsynsmyndigheder jf. § 20, *stk. 6*, nr. 11. Den foreslåede bestemmelse sikrer, at Finanstilsynet kan samarbejde med de færøske tilsynsmyndigheder.

Til § 18

Den foreslåede bestemmelse fastlægger regler om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en forbrugslånsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis bestyrelsesmedlemmet efter § 4, *stk. 1*, nr. 2-5, ikke kan varetage hvervet. Et bestyrelsesmedlem kan eksempelvis ikke varetage hvervet, hvis personen er under rekonstruktionsbehandling, jf. § 4, *stk. 1*, nr. 4.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe direkte ind over for bestyrelsesmedlemmer i en forbrugslånsvirksomhed, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde personen at nedlægge sit hverv. Det vil være hurtigt, effektivt og mindre indgribende over for forbrugslånsvirksomheden og dennes fortsatte drift end at inddrage virksomhedens tilladelse.

Det er forventningen, at en forbrugslånsvirksomhed selv griber ind over for det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at varetage hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de ganske særlige tilfælde, hvor det pågældende bestyrelsesmedlem ikke selv har nedlagt sit hverv.

Det foreslås i *stk. 2*, at varigheden af et påbud meddelt efter *stk. 1*, som gives på baggrund af lovforslagets § 4, *stk. 1*, nr. 2, 4 og 5, skal fremgå af påbuddet. Lovforslagets § 4, *stk. 1*, nr. 3, er ikke en del af opremsningen i *stk. 2*, da påbud til bestyrelsesmedlemmer i medfør af den bestemmelse er særskilt reguleret i *stk. 3*.

Et ledelsesmedlem vil ikke kunne forvente, at vedkommende straks efter afslutningen af en konkurs eller en gældssanering på ny kan anses for at opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe påbuddet skal gælde. Finanstilsynets afgørelser kan påklages til Erhvervsankenævnet af den forbrugslånsvirksomhed eller det bestyrelsesmedlem, som påbuddet retter sig imod, jf. lovforslagets § 26.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at bestyrelsesmedlemmet ikke opfylder kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter denne bestemmelse, at der er rejst tiltale mod den pågældende.

Det kan i nogle tilfælde være tidsmæssigt krævende at placere et strafansvar. Imidlertid tilsiger hensynet til forbrugslånsvirksomheden, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag kravene om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et bestyrelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører en forbrugslånsvirksomhed skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende bestyrelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af denne bestemmelse, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne bestyrelsesmedlemmet over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, om en person opfylder betingelserne for at være bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed, i tilfælde hvor denne midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. § 79 i straffeloven. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der under straffesagen nedlagt påstand om, at tiltalte ikke opfylder betingelsen i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Det kan bl.a. ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud direkte til personen, jf. det foreslåede stk. 1, og den, som påbuddet retter sig imod, forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 8. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Inden Finanstilsynet påbyder et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden og af den, som påbuddet retter sig mod. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet bestyrelsen i Finanstilsynet, som i medfør af lovforslagets § 15, stk. 2, der henviser til § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelse i tilsynssager af principiel karakter.

Overtrædelse af stk. 1 og 3, er strafbelagt, jf. § 31, stk. 4. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 18, stk. 1 og 3, er bestyrelsesmedlemmer i en forbrugslånsvirksomhed. Den strafbare handling består i ikke at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet om at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet af egen drift eller efter ansøgning kan tilbagekalde et påbud meddelt et bestyrelsesmedlem efter stk. 1 og stk. 3. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Bestemmelsen vil især være relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

I tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for at kunne forlange et afslag på ansøgning om tilbagekaldelse indbragt for domstolene af Finanstilsynet som efter det foreslåede stk. 8, hvor der gives mulighed for at kunne forlange et påbud indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Det indebærer, at ansøgeren vil kunne forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Det er ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. Tidsbegrænsningen for, hvornår et afslag kan forlanges indbragt for domstolene, foreslås indført for at sikre, at ikke ethvert afslag på tilbagekaldelse af et påbud vil kunne forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Dette skyldes, at der må forventes at forløbe en tilstrækkelig tidsperiode fra påbuddet er udstedt, til forholdene, der har dannet grundlag for det af Finanstilsynet udstedte påbud eller har dannet grundlag for, at en domstol har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse, har ændret sig.

De foreslåede begrænsninger har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til enhver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan inddrage forbrugslånsvirksomhedens tilladelse, jf. § 19, stk. 1, nr. 5, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1 eller 3.

Herved sikres Finanstilsynet en sanktionsmulighed, som vil kunne benyttes i de helt særlige situationer, hvor den person, som påbuddet retter sig mod, ignorerer et påbud.

Finanstilsynet kan i henhold til det foreslåede *stk. 6* påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør i virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis direktøren efter § 4, stk. 1, nr. 2-5, ikke kan varetage stillingen.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en

direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5.

Efterlever en forbrugslånsvirksomhed ikke påbuddet, vil Finanstilsynet kunne benytte sin hjemmel i lovforslagets § 32, stk. 2, til at give tvangsbøder. Tvangsbøder anses for at være et bedre tvangsmiddel til at sikre et hurtigt, effektivt og mindre indgribende indgreb end muligheden for at inddrage virksomhedens tilladelse. Sidstnævnte mulighed bevares dog, men vil kun finde anvendelse i særlige situationer, hvor alle andre indgrebsmuligheder er udtømte. Der henvises til bemærkningerne til stk. 9.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet kan påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde en forbrugslånsvirksomhed midlertidigt at fjerne en direktør allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter denne bestemmelse, at der er rejst tiltale mod den pågældende.

Det kan i nogle tilfælde være tidsmæssigt krævende at placere et strafansvar. Imidlertid tilsiger hensynet til forbrugslånsvirksomheden, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag kravene om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et medlem af direktionen på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at personen påfører en forbrugslånsvirksomhed skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende medlem af direktionen har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af denne bestemmelse, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, om en person opfylder betingelserne for at være direktør i en forbrugslånsvirksomhed, i tilfælde hvor denne midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. § 79 i straffeloven. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der under straffesagen nedlagt påstand om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne til egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Det kan bl.a. ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til forbrugslånsvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 6 og 7, og virksomheden forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 8. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets

påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Inden Finanstilsynet påbyder en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet bestyrelsen i Finanstilsynet, som i medfør af lovforslagets § 15, stk. 2, der henviser til § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelse i tilsynssager af principiel karakter.

Overtrædelse af stk. 6 og 7, er strafbelagt, jf. § 31, stk. 3. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 18, stk. 6 og 7, er virksomheder omfattet af loven. Den strafbare handling består i ikke at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet om at afsætte en direktør.

Det foreslås i *stk. 8*, at en forbrugslånsvirksomhed og den person, som påbuddet er rettet mod, kan forlange påbud meddelt efter stk. 1-7 indbragt for domstolene af Finanstilsynet. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende forbrugslånsvirksomhed og den person, som påbuddet retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Det foreslås i *stk. 9*, at Finanstilsynet kan inddrage forbrugslånsvirksomhedens tilladelse, hvis en virksomhed ikke har afsat direktøren inden for den fastsatte frist, jf. stk. 6 og 7. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 19, stk. 1, nr. 5. Virksomheden kan derefter ikke fortsætte med at udøve forbrugslånsvirksomhed. Fortsætter virksomheden med at udøve forbrugslånsvirksomhed uden tilladelse, kan virksomheden ifalde straf efter lovforslagets § 31, stk. 1.

Herved sikres Finanstilsynet en sanktionsmulighed, som vil kunne benyttes i de helt særlige situationer, hvor en forbrugslånsvirksomhed ignorerer såvel påbud som bøder.

Det foreslås i *stk. 10*, at stk. 1-9 også gælder for den eller de ledelsesansvarlige i virksomheden, hvis en forbrugslånsvirksomhed drives som en juridisk person uden bestyrelse eller en direktion.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en forbrugslånsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, får Finanstilsynet de samme muligheder for at kunne gribe ind over for de ledelsesansvarlige i virksomheden som i de tilfælde, hvor virksomheden drives som en juridisk person med en egentlig direktion og/eller bestyrelse. På den måde sikres en effektiv håndhævelse af

lovforslagets § 4, stk. 3, for så vidt angår forbrugslånsvirksomheder, der drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion.

Med den eller de ledelsesansvarlige i forbrugslånsvirksomheden forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af virksomheden. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den for forbrugslånsvirksomheden ledelsesansvarlige.

Det vil bero på en konkret vurdering, om det er reglerne for afsættelse af direktører eller reglerne om bestyrelsesmedlemmers nedlæggelse af deres hverv, der finder anvendelse. Det vil være afgørende for denne vurdering, hvilken kategori, der har flest lighedspunkter i forhold til den pågældende ledelsesansvarliges funktion.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 4, stk. 3, og § 19, stk. 1-4. Et bestyrelsesmedlem, som ikke efterkommer et påbud udstedt af Finanstilsynet i medfør af det foreslåede stk. 1 og 3, foreslås straffet med bøde, jf. lovforslagets § 31, stk. 4.

Til § 19

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, under hvilke nærmere omstændigheder Finanstilsynet har mulighed for at inddrage en virksomheds tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Inden Finanstilsynet inddrager en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, hvis virksomheden anmoder herom. Det er en betingelse for inddragelse af en tilladelse, at virksomheden ophører med de aktiviteter, som tilladelsen er givet til.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at en tilladelse kan inddrages, hvis en virksomhed ikke gør brug af tilladelsen senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt virksomheden tilladelse. En virksomhed gør brug af en tilladelse, når virksomheden begynder at udbyde kreditaftaler til forbrugere.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at en tilladelse kan inddrages, hvis en virksomhed ikke har udøvet forbrugslånsvirksomhed i en samlet periode på over 6 måneder. Det vil sige, at virksomheden ikke har udbudt kreditaftaler til forbrugere i denne periode.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at en tilladelse kan inddrages, hvis tilladelsen er opnået på baggrund af urigtige eller vildledende oplysninger eller på anden uretmæssig vis. Det er en forudsætning, at oplysningerne har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter forslaget til nr. 5.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at en tilladelse kan inddrages, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter § 3.

Finanstilsynet kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, hvis medlemmer af ledelsen eller, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, den eller de for virksomhedens ledelsesansvarlige, ikke opfylder kravene i lovforslagets § 4, da opfyldelsen af disse bestemmelser er en betingelse for, at Finanstilsynet kan meddele tilladelse efter lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 2. Hvis et ledelsesmedlem eller en ledelsesansvarlig ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, vil Finanstilsynet kunne inddrage forbrugslånsvirksomhedens tilladelse. Om det nærmere indhold af bestemmelserne henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 4.

Inddragelse af tilladelse med henvisning til, at bestemmelserne i lovforslagets § 4 ikke er opfyldt, forudsætter, at Finanstilsynet har meddelt en forbrugslånsvirksomhed påbud om at afsætte direktøren eller har meddelt et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed påbud om at nedlægge hvervet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Hvis forbrugslånsvirksomheden ikke har afsat direktøren, eller bestyrelsesmedlemmet ikke har nedlagt hvervet inden for den fastsatte frist, vil tilladelsen kunne blive inddraget. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 18, stk. 5 og 9. Dette skyldes, at Finanstilsynet som offentlig myndighed er underlagt et proportionalitetsprincip, hvilket betyder, at den mindst indgribende beføjelse altid skal anvendes.

En indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, er ikke omfattet af den foreslåede påbudsbestemmelse i lovforslagets § 18. Dette skyldes, at en enkeltmandsvirksomhed er en personligt drevet virksomhed. Virksomheden er således identisk med indehaveren, der som følge heraf ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem kan afsættes eller nedlægge sit hverv. I tilfælde hvor en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere lever op til kravene i § 4, kan Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 19, stk. 1, nr. 5, derfor inddrage tilladelsen til at udøve forbrugslånsvirksomhed uden forudgående påbud. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til denne bestemmelses stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 3, når virksomheden groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov, hvidvaskloven og regler udstedt i medfør heraf, herunder forpligtelsen til at identificere målgrupper, jf. §§ 10 og 11, og forpligtelsen til at foretage en kreditværdighedsvurdering, jf. denne lovs § 9 eller § 7 c i lov om kreditaftaler.

Bestemmelsen nævner udtrykkeligt en tilsidesættelse af forpligtelsen til at identificere målgrupper og en tilsidesættelse af forpligtelsen til at foretage en kreditværdighedsvurdering som eksempel på en tilsidesættelse af en forpligtelse, der kan medføre, at virksomhedens tilladelse kan inddrages. Det er dog en betingelse, at virksomheden groft eller gentagne gange har tilsidesat denne forpligtelse. Dette krav vil være opfyldt, hvis virksomheden tilsidesætter et påbud fra Finanstilsynet om at gennemføre en tilstrækkelig kreditværdighedsvurdering.

Bestemmelsen kan imidlertid også anvendes til at sanktionere andre grove eller gentagne pligtforsømmelser. Hvis en forbrugslånsvirksomhed ikke efterkommer et påbud fra Finanstilsynet om at afsætte sin direktør, jf. § 18, stk. 6, vil dette være en grov tilsidesættelse af virksomhedens pligter efter denne lov.

Dette gør sig også gældende ved en overtrædelse af § 11, stk. 2, hvor en forbrugslånsvirksomhed udbyder kreditaftaler med et højt ÅOP til forbrugere med en svag økonomi og ringe betalingsevne. Såfremt virksomheden ikke efterlever dette påbud, vil det kunne medføre, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse jf. stk. 1, nr. 6.

Bestemmelsen giver endvidere Finanstilsynet mulighed for at inddrage tilladelsen, hvis indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed groft eller gentagne gange har overtrådt specifikke bestemmelser i loven og regler fastsat i medfør af loven.

Der henvises til bemærkningerne til § 9, stk. 1, for en nærmere beskrivelse af sammenhængen mellem § 9 og § 7 c i kreditaftaleloven.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at Finanstilsynet får mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse som følge af virksomhedens grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor virksomheden systematisk har undladt at identificere og kontrollere kunder i overensstemmelse med hvidvasklovens bestemmelser om kundekendskabsprocedurer.

Inddragelse af tilladelse er en indgribende foranstaltning, idet forbrugslånsvirksomheden ved en inddragelse af sin tilladelse mister muligheden for at udøve de aktiviteter, der kræves tilladelse til, hvilket som regel vil betyde, at virksomheden helt må ophøre med at eksistere.

Det fremgår af bestemmelsen, at der skal være tale om grove eller gentagne overtrædelser. Inddragelse af tilladelse vil typisk først være aktuel efter, at der har været givet frist til berigtigelse af forholdet, og dette ikke er sket.

Det forudsættes som udgangspunkt, at en mindre indgribende reaktion er anvendt over forbrugslånsvirksomheden, før tilladelsen inddrages, eller at forholdene i forbrugslånsvirksomheden indebærer, at virksomheden ikke har mulighed for at rette op på overtrædelserne inden for en tilpas kort tidshorisont. Kan forholdene i virksomheden rettes op ved en mindre indgribende reaktion end at trække virksomhedens tilladelse, skal den mindre reaktion vælges.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 3, når der er rejst tiltale mod indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at personen ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, når der er tale om en enkeltmandsvirksomhed, allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst mod indehaveren i en sag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, og indtil straffesagen er afsluttet, hvis en domfældelse vil indebære, at indehaveren ikke længere vil opfylde kravene i § 4, stk. 1, nr. 3. Det er en forudsætning for at kunne inddrage tilladelsen efter *stk. 2*, at der er rejst tiltale mod den pågældende indehaver.

Den foreslåede bestemmelse svarer til lovforslagets § 18, stk. 7, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en forbrugslånsvirksomhed, der ikke er en enkeltmandsvirksomhed, midlertidigt at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem midlertidigt at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 18, stk. 3.

En indehaver af en forbrugslånsvirksomhed kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, i tilfælde af at der er rejst tiltale mod

den pågældende. Konsekvensen af, at der rejses tiltale mod en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 19, stk. 2, kan inddrage tilladelsen til at udøve forbrugslånsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet sletter virksomhederne fra det offentlige register, når tilladelsen er inddraget efter stk. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 4, stk. 1, nr. 2-5, og inddragelse i henhold til stk. 2, af indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, kan forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende indehaver, som en afgørelse om inddragelse af tilladelse retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde tilladelsen, mens sagen verserer for retten.

Den foreslåede bestemmelse svarer til lovforslagets § 18, stk. 8, som giver mulighed for at prøve påbud om, at en forbrugslånsvirksomhed skal afsætte en direktør, eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, ved domstolene.

Baggrunden for det foreslåede stk. 4 er, at en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed er identisk med virksomheden og derfor ikke kan afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når indehaveren ikke opfylder kravene om hæderlighed i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5, eller i de tilfælde hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en forbrugslånsvirksomhed i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 3.

Konsekvensen af manglende opfyldelse af kravene i lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 2-5, eller af, at der rejses tiltale mod indehaveren, er derfor, at Finanstilsynet kan inddrage indehaverens tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, jf. lovforslagets § 19, stk. 2.

Af retssikkerhedsmæssige årsager foreslås det med lovforslagets § 19, stk. 4, at Finanstilsynets inddragelse af tilladelse i henhold til lovforslagets § 19, stk. 2, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet.

Til § 20

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynets ansatte efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme

gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Tavshedspligtbestemmelserne medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset efter § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Tavshedspligtbestemmelserne, der gælder for Finanstilsynets ansatte, begrænser ikke parter adgang til aktindsigt, jf. § 9, stk. 2, i forvaltningsloven eller parter ret til underretning efter § 5 i retssikkerhedsloven.

Tavshedspligten er også reguleret i en række andre hovedlove, herunder lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om forsikringsformidling, der indeholder en tavshedspligtbestemmelse, der i hovedtræk svarer til den foreslåede bestemmelse i § 20.

Ved fortrolige oplysninger i den foreslåede bestemmelses forstand forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort ad andre kanaler i en sådan grad, at det er blevet almindeligt kendt.

Ved oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige, forstås oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i virksomhedens kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Derudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, eksempelvis årsberetninger m.v., når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres, jf. stk. 4. Begrundelsen for dette er, at når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres i den summariske eller sammenfattede form, da vil oplysningerne ikke længere anses for at være fortrolige.

Begrebet tilsynsvirksomhed skal ses i forhold til de pligter, der er pålagt Finanstilsynet i medfør af lovforslagets kapitel 7. Det medfører bl.a., at sager, der relaterer sig til tilsynsforpligtelsen i § 15, hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf, er omfattet af tilsynsvirksomheden. I modsætning hertil er oplysninger, som Finanstilsynet modtager som led i sin reguleringsvirksomhed og informationsvirksomhed ikke omfattet. Udstedelse af bekendtgørelser med hjemmel i loven er eksempelvis ikke omfattet af tilsynsvirksomheden.

Tavshedspligten omfatter også fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed fra udenlandske myndigheder.

Derudover er eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne, samt personer, der er ansat i virksomheder, som Finanstilsynet har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i tilsynets drift, også er omfattet af bestemmelsen om tavshedspligt. Serviceopgaver som led i driften vil f.eks. være rengøring, vagttjeneste, reparation og vedligeholdelse af elektronisk materiel og kantinedrift.

Det foreslås i *stk. 2*, at samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, ikke berettiger de personer, som nævnt i *stk. 1*, til at videregive fortrolige oplysninger.

Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra virksomhederne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er den pågældende virksomhed selv, der meddeler oplysningerne til tredje-
mand. Oplysninger om virksomhedens kunder kan kun videregives med disses samtykke.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik og vurdering af kreditværdighed, jf. §§ 7 og 9.

Der vil som udgangspunkt være aktindsigt i oplysninger, der ikke er omfattet af den særlige tavshedspligt, uanset om disse findes i en sag, som udelukkende vedrører forbrugerområdet, eller om de findes i andre sager i Finanstilsynet, som er omfattet af tilsynets generelle tavshedspligt. Hvis der for eksempel ønskes aktindsigt i oplysninger, som findes i en tilsynssag, som i øvrigt ikke vedrører god skik, vil oplysningerne vedrørende god skik blive ekstraheret fra denne sag og udleveret, mens resten af sagen vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Når Finanstilsynet anmoder en virksomhed om en redegørelse, vil Finanstilsynet sædvanligvis angive de relevante bestemmelser i den finansielle lovgivning, som vil være tema for redegørelsen. Virksomheden vil heraf kunne udlede, om de oplysninger, som den efterfølgende afgiver til Finanstilsynet, vil kunne udleveres i forbindelse med en begæring om aktindsigt. Ligeledes vil Finanstilsynet ved en inspektion, som specifikt vedrører forbrugerreglerne, særligt gøre virksomheden opmærksom på, at materiale, som indsendes til Finanstilsynet, og oplysninger, som afgives, vil være omfattet af aktindsigt med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens § 30.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse i sager på forbrugerområdet, vurderer Finanstilsynet, hvorvidt virksomheden overholder de offentligretlige adfærdsregler. Derimod behandler Finanstilsynet ikke konkrete tvister mellem en forbruger og en virksomhed omfattet af denne lov. Derfor vil sagerne typisk ikke indeholde oplysninger om konkrete kundeforhold. Det kan dog ikke udelukkes, at der i visse sager findes sådanne oplysninger, for eksempel fordi kunden selv har indsendt dem til Finanstilsynet, eller fordi virksomheden i en redegørelse til Finanstilsynet har kommenteret en konkret sag, som har givet Finanstilsynet anledning til at undersøge virksomhedens praksis på et konkret område.

Hvis der søges aktindsigt i en sag, som indeholder oplysninger om konkrete kundeforhold, vil Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af aktindsigtsbegæringen skulle tage stilling til, om disse oplysninger kan udleveres. Drejer det sig om oplysninger om en privat kundes økonomiske forhold, vil disse oplysninger som udgangspunkt ikke kunne udleveres, idet der ikke er aktindsigt i enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, efter offentlighedslovens § 30, nr. 1.

Hvis Finanstilsynet modtager en aktindsigtsbegæring, som vil indebære udlevering af oplysninger om

kunder, vil Finanstilsynet i overensstemmelse med praksis i sager om aktindsigt i oplysninger vedrørende privatpersoner eller juridiske personer indhente en udtalelse fra den kunde, hvis oplysninger der ønskes aktindsigt i. Hvis spørgsmålet om, hvorvidt der kan meddeles aktindsigt i konkrete kundeoplysninger, er af principiel karakter, vil Finanstilsynet forelægge sagen for Finanstilsynets bestyrelse, jf. lovforslagets § 15, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestemmelsen i stk. 1 ikke er til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Ved afgørelsen af, om en virksomhed eller kunde er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, tages i betragtning.

Det foreslås i *stk. 5*, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet under visse omstændigheder videregive fortrolige oplysninger til parterne i en civil retssag. Grunden til, at bestemmelsen ikke er medtaget i undtagelsesbestemmelsen i det foreslåede stk. 6, er, at bestemmelsen er atypisk i forhold til de i det foreslåede stk. 6 opregnede undtagelser, da der ikke er tale om en myndighed eller lignende. Oplysninger om kundeforhold kan ikke videregives. Fortrolighed med hensyn til oplysninger om tredjemand, der medvirker i forsøg på at redde en virksomhed, gælder også efter, at denne medvirken er ophørt.

Det foreslås i *stk. 6*, at stk. 1 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives i henhold til de i nr. 1-12 opregnede undtagelser. Der er tale om en udtømmende opregning.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 1*, at fortrolige oplysninger kan videregives til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Afgørelsen af, om der foreligger en overtrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven, kræver ofte en grundig efterforskning og bevisbedømmelse. Som følge heraf kan fortrolige oplysninger også videregives til brug for efterforskningen af en formodet lovovertrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 2*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 8.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 3*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet. Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet videregive oplysninger til Erhvervsankenævnet, som er klageinstans for afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven og regler udstedt i medfør af loven m.v., jf. lovforslagets § 26. Indbringes Finanstilsynets afgørelse for domstolene, kan oplysningerne også videregives til domstolene.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 4*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Folketingets Ombudsmand. Vælger en part i en sag at klage over en afgørelse, der er afsagt af Finanstilsynet, til Folketingets

Ombudsmand, og vurderer ombudsmanden, at klagen giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse, vil ombudsmanden både skulle bedømme, om en afgørelse er i strid med det regelsæt, som Finanstilsynet har truffet sin afgørelse på baggrund af, og om Finanstilsynet i sin sagsbehandling har handlet i strid med god forvaltningskik. I forbindelse med ombudsmandens prøvelse af en sag, vil Finanstilsynet være forpligtet til at meddele ombudsmanden de oplysninger samt udlevere de dokumenter m.v., som forlanges af ombudsmanden.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 5*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 9.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 6*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 9.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 7*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Statsrevisorerne og Rigsrevisionen. Fortrolige oplysninger kan videregives til disse institutioner på baggrund af deres rolle i den parlamentariske kontrol med forvaltningen. Statsrevisorerne og Rigsrevisionen kan således indhente alle oplysninger, der er i Finanstilsynets besiddelse, og som skønnes af betydning for deres arbejde.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 8*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til skifteretten, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af, at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.

I lovforslaget findes der ikke regler om en særlig procedure for afvikling af virksomheder omfattet af loven. Derfor vil det kun være skifteretten og kurator, som Finanstilsynet vil kunne videregive oplysninger til i henhold til denne bestemmelse. Det er en forudsætning for at videregive oplysningerne, at de pågældende modtagere har behov herfor til varetagelse af deres opgaver. Har personerne derfor ikke selv redegjort nærmere for deres behov for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at vedkommende har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelse af oplysningerne, før Finanstilsynet træffer endelig beslutning om at udlevere disse.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 9*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver. Videregivelsen kan ske på anmodning eller af egen drift.

Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af styrelsens egenskab af ansvarlig tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen. Ved efterlevelse af selskabslovgivningen menes de regler, som Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, herunder f.eks. bestemmelser i selskabsloven, fondslovgivningen osv. Det er i den forbindelse et krav, at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og

integritet, dvs. at der er et legitimt formål med videregivelsen, og at Erhvervsstyrelsen har behov for oplysningerne til varetagelsen af styrelsens opgaver.

Den foreslåede bestemmelse giver endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af, at Erhvervsstyrelsen har ansvaret for det offentlige tilsyn med revisorer og revisionsvirksomheder, jf. § 32 i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, og i den forbindelse kan iværksætte undersøgelser. I den forbindelse er det endvidere fundet relevant, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger direkte til Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet inden for deres respektive ansvarsområder.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 10*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog *stk. 8*.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 11*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område under forudsætning af, at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af *stk. 1*, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, jf. dog *stk. 8*.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 12*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Told- og skatteforvaltningen i sager omfattet af skattekontrollovens § 6 D, *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 7*, at modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, jf. *stk. 6*, med hensyn til disse oplysninger er undergivet den tavshedspligt, der er nævnt i *stk. 1*.

Med den foreslåede bestemmelse bliver den, der modtager oplysninger fra Finanstilsynet i medfør af en af de undtagelser, som er nævnt i forslaget til *stk. 6*, omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, i det omfang der er tale om fortrolige oplysninger. Bestemmelsen indebærer ikke indskrænkninger i grundlæggende principper inden for retsplejen. Bestemmelsen har derfor bl.a. ingen indflydelse på en forsvarers ret til at blive gjort bekendt med sagens materiale, jf. herved det foreslåede *stk. 6, nr. 1*. Når Finanstilsynet videregiver denne type oplysninger, skal Finanstilsynet samtidig orientere modtager om, at det er fortrolige oplysninger omfattet af § 20.

Det foreslås i *stk. 8*, at fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, kun må anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene. Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet alene må anvende fortrolige oplysninger som led i varetagelsen af Finanstilsynets tilsynsopgaver efter lovgivningen.

Det foreslås i *stk. 9*, at videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af *stk. 6, nr. 2, 5, 6 og 10*, alene kan ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvis oplysningerne er modtaget fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling

af virksomheder omfattet af denne lov eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Finanstilsynet skal indhente en udtrykkelig tilladelse til videregivelse af fortrolige oplysninger fra de kompetente tilsynsmyndigheder, som Finanstilsynet har modtaget oplysningerne fra, hvis Finanstilsynet skal kunne videregive de fortrolige oplysninger.

Eventuel videregivelse af personoplysninger efter de foreslåede bestemmelser i stk. 4-6, sker i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen.

Til § 21

Det fremgår af lovforslagets § 20, stk. 1, at Finanstilsynets ansatte er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver, som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på tilsynets vegne. Tavshedspligten gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Tavshedspligtsbestemmelsen i lovforslagets § 20 medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset, jf. § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Tavshedspligtsbestemmelsen i lovforslagets § 20 begrænser dog ikke parter ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, jf. § 9, stk. 2, i forvaltningsloven.

Det fremgår udtømmende af forslaget til § 25, hvem der anses som part i forhold Finanstilsynets afgørelser efter denne lov. Det særlige partsbegreb afviger fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb og er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, da parter adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne.

Den foreslåede bestemmelse er en særregel, der udvider tavshedspligten i forhold til oplysninger om personer, der indberetter overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet, således at heller ikke parter vil kunne få aktindsigt i personoplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomheds, herunder en ansats, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af reglerne på det finansielle område til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 21, stk. 1, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Lovforslaget medfører bl.a., at oplysninger om en person, der har indberettet en virksomhed eller en person for overtrædelse af den finansielle regulering for så vidt angår indberetningen, ikke er undergivet aktindsigt i medfør af forvaltningsloven eller reglerne om underretning i medfør af retssikkerhedsloven.

Oplysninger om en person skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i art. 4, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Bestemmelsen omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelser, i form af oplysninger om dennes identitet, eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet.

Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelsen af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Bestemmelsen vil kun kunne finde anvendelse i sager om indberetning af overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet indberettet af en person om en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheder, der er under tilsyn.

Bestyrelsens eller ansattes indberetning til Finanstilsynet vil ikke være i strid med tavshedspligten i den foreslåede bestemmelse eller § 132 i selskabsloven.

Såvel overtrædelser som potentielle overtrædelser, f.eks. i tilfælde hvor en indberetning ikke fører til yderligere sagsbehandlingsskridt eller i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der ikke er tale om en overtrædelse af reglerne på det finansielle område, er omfattet af forslaget.

Det er et krav, at overtrædelserne vedrører regler, som er under Erhvervsministeriets ressortområde, som vedrører det område, som er under tilsyn af Finanstilsynet, forstået som love, bekendtgørelser og direkte gældende EU-retlig regulering, herunder forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder).

Forslaget medfører, at Finanstilsynets ansatte – med de undtagelser der følger af stk. 3 – er forpligtet til ikke at videregive oplysninger om personer, der til Finanstilsynet indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Forslaget udgør en specialregel (*lex specialis*) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Hvis en part f.eks. har ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, vil Finanstilsynet i medfør af lovforslaget være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelserne.

Forslaget ændrer ikke på, at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager som følge af bestemmelsens ordlyd er begrænset i henhold til § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen, og adgangen til indsigt efter databeskyttelsesforordningen er som følge af bestemmelsens ordlyd begrænset i henhold til art. 15, stk. 4, i databeskyttelsesforordningen.

Ligeledes vil det i henhold til forslaget f.eks. ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger om en person, der har indberettet en overtrædelse af den finansielle regulering, i forbindelse med en eventuel underretning forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb efter § 5 i retssikkerhedsloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 20, stk. 6.

Eventuel videregivelse af personoplysninger i medfør § 20, stk. 6, sker i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen, jf. lovforslagets bemærkninger til den foreslåede § 20.

Dette er f.eks. i forhold til videregivelse til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen m.v.

Videregivelse i forbindelse med retssager, anlagt af den virksomhed eller den ansatte, om hvem der er blevet indberettet overtrædelser, vedrørende f.eks. bagvaskelse, æreskrænkelser, osv., er ikke omfattet af § 20, stk. 6. Det vil følgelig i disse tilfælde ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger omfattet af det foreslåede § 21, stk. 1, til den virksomhed eller den ansatte, der er blevet indberettet om.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* endvidere ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en virksomhed i forbindelse med sager omfattet af §§ 7 og 9, når kunden har givet samtykke til videregivelsen.

Det foreslås således, at Finanstilsynet i disse angivne typer af sager skal kunne videregive personoplysninger om en kunde til en forbrugslånsvirksomhed, hvis kunden samtykker til videregivelsen. Bestemmelsen stiller ikke formkrav til dette samtykke, men Finanstilsynet bør tilstræbe at indhente et skriftligt samtykke fra den berørte kunde i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen, for at sikre dokumentation for, at Finanstilsynet berettiget kan videregive en personoplysning under iagttagelse af de databeskyttelsesretlige regler.

Personoplysninger skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i art. 3, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelser, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet. Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelse af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Som det fremgår af bemærkningerne til *stk. 1*, er den foreslåede bestemmelse en specialregel (*lex specialis*) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Dette forslag ændrer ikke herpå. Finanstilsynet vil derfor være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelser, – også selvom personen i medfør af det foreslåede *stk. 3* har givet sit samtykke til videregivelsen af personoplysninger om denne til en finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 4*, at alle, der i henhold til *stk. 3* modtager personoplysninger, er undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i *stk. 1*, for så vidt angår disse oplysninger. Dette svarer til, hvad der gælder efter det foreslåede § 20, *stk. 7*.

Denne bestemmelse svarer til § 354 g i lov om finansiel virksomhed.

Til § 22

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at reaktioner givet til en virksomhed omfattet af denne lov i henhold til den foreslåede § 15, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en reaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende virksomhed, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at virksomheden har mulighed for at kunne forberede sig herpå.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, der er en juridisk person. Derimod kan der ikke offentliggøres reaktioner med navns nævnelse, som angår fysiske personer. For så vidt angår interessentskaber, hvor en eller flere interessenter er fysiske personer, er disse omfattet af begrebet personoplysninger i henhold til databeskyttelsesloven.

Der i forhold til den foreslåede offentliggørelsesbestemmelse i § 22 foretaget en vurdering af kriterierne i "tjeklisten" i betænkning nr. 1516/2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Med virksomhedens hjemmeside menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om virksomheden selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer virksomheden eksempelvis via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Retter reaktionen sig eksempelvis mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at reaktionen skal offentliggøres, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab.

Har virksomheden ikke en hjemmeside, skal offentliggørelse alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at virksomhedens offentliggørelse af reaktionen skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Ved offentliggørelsen af reaktionen skal lov om kapitalmarkeder iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse.

Skal virksomheden efter markedsmisbrugsforordningen offentliggøre intern viden, jf. artikel 17 i forordningen, skal offentliggørelse af reaktionen eller beslutningen afvente selskabsmeddelelsen. Kan virksomheden udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for virksomheden at offentliggøre forholdet, jf. artikel 17, stk. 4 og 5, i forordningen, vil Finanstilsynets offentliggørelse skulle afvente, at hensynet bag udsættelsen bortfalder. Fjernelse af reaktionen fra virksomhedens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i tre måneder og tidligst efter førstkommende generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

I sager, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, og hvor der foretages partshøring efter forvaltningsloven, skal udkast til afgørelse eller beslutning sendes til parten, samtidig med at afgørelsen og det øvrige sagsmateriale sendes til bestyrelsesmedlemmerne, jf. § 35, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. I sager omfattet af § 35, stk. 2, hvor Finanstilsynet vurderer, at der skal ske offentliggørelse, modtager parten tillige et udkast til afgørelsen eller beslutningen, som den påtænkes offentliggjort.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at samtidig med offentliggørelsen skal virksomheden indsætte et link, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, som giver direkte adgang til reaktionen, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet.

Virksomhedens offentliggørelse af reaktionen skal ske med et link på forsiden. Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som man kommer ind på, når man vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at kommenterer virksomheden reaktionen, skal dette ske i forlængelse af reaktionen, og kommentarerne skal være klart adskilt fra denne.

Det foreslås i *stk. 1, 5. pkt.*, at fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra virksomhedens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Det foreslås i *stk. 1, 6. pkt.*, at virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside kun gælder for oplysninger om juridiske personer.

Det foreslås i *stk. 1, 7. pkt.*, at Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslås i *stk. 1, 8. pkt.*, at reaktioner givet i henhold til § 15, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven til politimæssig efterforskning, skal offentliggøres som resumé på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4.

Ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning, jf. § 15, stk. 2, i nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, er det kun Finanstilsynet, som forpligtes til at offentliggøre en sådan beslutning på sin hjemmeside. Offentliggørelse skal ske med navns nævnelser, hvis beslutningen vedrører en juridisk person. Er der derimod tale om fysiske personer vil der ikke ske offentliggørelse. Herudover kan der ikke ske offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, eller hvis den vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring. I forbindelse med Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om afgivelse af reaktioner træffer bestyrelsen også beslutning om offentliggørelse. Udkast til bestyrelsens reaktion vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse.

Gør en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Undtagelserne til offentliggørelsespligten fremgår af den foreslåede § 22, stk. 4, jf. nærmere herom nedenfor. Indstilles det, at reaktionen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse blive vedlagt udkastet til reaktionen. Beslutningen om offentliggørelse er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Finanstilsynets bestyrelse kan blive mødt med krav om erstatning efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt. Dette vil kunne ske, hvis bestyrelsen træffer beslutning om offentliggørelse, men hvor en domstol efterfølgende vurderer, at der ikke skulle have været sket offentliggørelse, og at Finanstilsynet som følge af dette kan ifalde et erstatningsansvar. Udbetaling af en erstatning kræver dog bl.a., at virksomheden kan dokumentere, at den har lidt et økonomisk tab, der kan henføres direkte til den fejlagtige offentliggørelse.

Bestyrelsens beslutning om offentliggørelse skal i det hele følge de almindelige forvaltningsretlige principper. Dertil kommer, at det følger af reglerne for bestyrelsens behandling af sager, at partens sædvanlige ret til partshøring i henhold til forvaltningsloven tillige omfatter udkastet til afgørelsen. Det betyder, at udkast til bestyrelsens reaktion i sin helhed skal sendes i partshøring hos de berørte virksomheder. Virksomheden vil i forbindelse med høringen få mulighed for at kommentere på selve indstillingen i relation til spørgsmålet om offentliggørelse, samt – hvis det indstilles, at reaktionen offentliggøres, – hvilke oplysninger, virksomheden eventuelt finder bør fjernes fra udkastet til pressemeddelelse inden offentliggørelse.

Kan en offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke ske, vil det fortsat være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken virksomhed reaktionen vedrører. Det følger endvidere af bestemmelsen, at den også omfatter reaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt beslutninger om at overgive sager efter lovforslaget eller regler udstedt i medfør af lovforslaget til politimæssig efterforskning, som er truffet af Finanstilsynet, uden at sagen har været behandlet af Finanstilsynets bestyrelse. Finanstilsynet vil ved behandlingen af disse sager følge samme praksis, som Finanstilsynets bestyrelse gør i tilsvarende sager, herunder også i forhold til eventuel høring af parten og den relevante politimyndighed. Derudover gælder i øvrigt reglerne om bl.a. erstatningspligt, anonymisering og aktindsigt i de pågældende sager, som beskrevet i bemærkningerne ovenfor.

Reaktioner givet i henhold til den foreslåede § 15, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 3.

Det foreslås i *stk. 1, 9. pkt.*, at indbringes reaktionen, der offentliggøres i henhold til 1. pkt., for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og det efterfølgende

resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Indbringes en reaktion for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og status samt det efterfølgende resultat af anken skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod der ikke skal ske offentliggørelse i tilfælde, hvor der ikke er sket nyt i sagen.

Det foreslås i *stk. 2*, at reaktioner givet i henhold til lovforslagets § 15, *stk. 2*, jf. § 345, *stk. 7*, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog *stk. 4*. Bestemmelsen regulerer offentliggørelse af de reaktioner og overgivelse af sager til politimæssig efterforskning vedrørende virksomheder, der ikke er under tilsyn, dvs. de virksomheder, der ikke er omfattet af *stk. 1*.

Bestemmelsen i *stk. 2* medfører, at ved reaktioner for virksomheder, der ikke er under tilsyn, vil der alene ske offentliggørelse fra Finanstilsynets side. Virksomheden skal derfor ikke selv offentliggøre reaktionen på virksomhedens hjemmeside. I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en reaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende virksomhed, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at virksomheden har mulighed for at kunne forberede sig herpå. Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, der er en juridisk person.

Med forslaget til *stk. 3, 1. pkt.*, får de virksomheder, der er omfattet af loven, pligt til at offentliggøre udfaldet af en straffesag på virksomhedens eventuelle hjemmeside, når der er faldet fældende dom eller vedtaget bøde, ligesom Finanstilsynet skal offentliggøre sådanne resultater på Finanstilsynets hjemmeside. Det følger af forslaget til *stk. 3, 2. pkt.*, at i de tilfælde, hvor dommen ikke er endelig, eller den er anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen.

Det følger af forslaget til *stk. 3, 3. pkt.*, at offentliggørelsen skal ske på virksomhedens eventuelle hjemmeside hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, der er faldet fældende dom eller vedtaget bøde eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Hvis den fældende dom eller afgørelse ikke er endelig, eller hvis den er anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pligten til at offentliggøre domme og afgørelser gælder således, selvom en dom eller afgørelse ikke er endelig.

Retter dommen eller bøden sig eksempelvis mod et datterselskab i en koncern, skal offentliggørelse ske på datterselskabets hjemmeside, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Virksomhedens offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen skal ske med et link på forsiden, jf. forslaget til *stk. 3, 4. pkt.* Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, om der er tale om en dom eller en bødevedtagelse.

Kommenterer virksomheden dommen eller bødevedtagelsen, skal dette ske i forlængelse af gengivelsen, og kommentarerne skal være klart adskilt herfra, jf. det foreslåede *stk. 3, 5. pkt.* Når virksomheden har

offentliggjort dommen eller bødevedtagelsen, skal virksomheden give Finanstilsynet meddelelse herom, herunder fremsende kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf på Finanstilsynets hjemmeside. Har virksomheden ikke en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde, jf. det foreslåede *stk. 3, 6. pkt.*

Ved offentliggørelsen skal markedsmisbrugsforordningen iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal virksomheden efter markedsmisbrugsforordningen offentliggøre intern viden, jf. artikel 17 i forordningen, skal offentliggørelse af reaktionen eller beslutningen afvente selskabsmeddelelsen. Kan virksomheden udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for virksomheden at offentliggøre forholdet, jf. artikel 17, stk. 4 og 5, i forordningen, vil Finanstilsynets offentliggørelse skulle afvente, at hensynet bag udsættelsen bortfalder.

Det foreslås i *stk. 3, 7. pkt.*, at virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen, og i *stk. 3, 8. pkt.*, at Finanstilsynet herefter skal offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside.

Virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside gælder kun for oplysninger om juridiske personer, jf. det foreslåede *stk. 3, 9. pkt.*

Det foreslåede *stk. 4* indeholder undtagelserne til det klare udgangspunkt om offentliggørelse med angivelse af virksomhedens navn.

Det fremgår af forslaget *stk. 4, 1. pkt.*, at offentliggørelse efter *stk. 1-3* ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Det drejer sig om de tilfælde, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvor en offentliggørelse vil kunne skade en politimæssig efterforskning. Det forhold, at offentliggørelse af en virksomheds navn vil kunne medføre tab af kunder, eller at en offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden, vil ikke i sig selv være nok til at undtage for offentliggørelse. Den foreslåede undtagelse finder således kun anvendelse på de tilfælde, hvor virksomhedens væsentlige interesser krænkes. I forbindelse med offentliggørelse af politianmeldelser skal der derfor foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til.

Det foreslås endvidere i *stk. 4, 2. pkt.*, at offentliggørelsen ikke må indeholde oplysninger omfattet af § 30 i offentlighedsloven. Dette vil bl.a. være oplysninger om virksomhedens private kunders økonomiske forhold, jf. § 30, nr. 1. For så vidt angår interessentskaber, hvor en eller flere interessenter er fysiske personer, vil oplysninger om interessentskabet, som reaktionen, den fældende dom eller den vedtagne bøde retter sig imod, ikke kunne undtages efter § 30, nr. 1. Oplysninger, som er af væsentlig økonomisk betydning for virksomheden, såsom erhvervshemmeligheder, vil efter omstændighederne være omfattet

af § 30, nr. 2. Finder Finanstilsynet det nødvendigt at offentliggøre oplysninger om fysiske personer, der ikke er omfattet af § 30, nr. 1, i offentlighedsloven, finder reglerne i databeskyttelsesforordningen i øvrigt anvendelse.

Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, at offentliggørelsen ikke må indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra tilsynsmyndigheder i andre lande, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Tilsynsmyndigheder i andre lande omfatter både tilsynsmyndigheder inden for eller uden for EU. I disse tilfælde må disse oplysninger ikke offentliggøres, medmindre tilsynsmyndighederne har givet deres udtrykkelige samtykke hertil.

Det foreslås i *stk. 5*, at er offentliggørelse undladt i henhold til *stk. 4, 1. pkt.*, skal der ske offentliggørelse efter *stk. 1* eller *2*, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. Offentliggørelse skal dog ikke finde sted, hvis der er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Hvis offentliggørelse af en reaktion er blevet undladt på grund af tungtvejende hensyn til virksomheden eller efterforskning, og disse hensyn efterfølgende ikke længere gør sig gældende, vil reaktionen samt virksomhedens navn blive offentliggjort. Dette gælder dog kun i en periode op til to år efter reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. Baggrunden herfor er, at den offentlige interesse i sådanne reaktioner aftager kraftigt hen over tid, og af administrative årsager. På denne baggrund foreslås en grænse på to år. Kravet til efterfølgende offentliggørelse af en reaktion gælder dog kun, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

I *stk. 6* foreslås det, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter *stk. 1, 8. pkt.*, og *stk. 2*, og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet offentliggøre oplysninger herom. Den foreslåede bestemmelse er begrundet i hensynet til den, som sagen vedrører, og har til formål at give offentligheden et retvisende billede af praksis. Da det ikke er givet, at den virksomhed, som er blevet politianmeldt, ønsker offentliggørelse af påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, skal der i henhold til det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, kun ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, hvis virksomheden anmoder Finanstilsynet herom.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 2. pkt.*, at virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Baggrunden herfor er, at Finanstilsynet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af afgørelsen eller dommen. Finanstilsynet skal offentliggøre afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter *stk. 1, 8. pkt.*, og *stk. 2*, dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynet tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside. Offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse omfatter tillige tilfælde, hvor der er tale om en dom afsagt af en ankeinstans.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 3. pkt.*, at er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig før udløbet af ankefristen, eller hvor dommen er anket til en højere retsinstans.

Det foreslås i *stk. 6, 4. pkt.*, at modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside. I de tilfælde hvor den, som sagen vedrører, ikke anmoder Finanstilsynet om at offentliggøre oplysninger om, at sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom i medfør af det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, men ønsker Finanstilsynets offentliggørelse af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, herunder eventuelle supplerende oplysninger om efterfølgende domme i sagen, slettet fra Finanstilsynets hjemmeside, kan dette således ske ved indsendelse af dokumentation for sagens afslutning til Finanstilsynet. Finanstilsynet vil herefter i medfør af det foreslåede *stk. 6, 4. pkt.*, slette offentliggørelsen af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning m.v. fra Finanstilsynets hjemmeside.

Finanstilsynet modtager ikke nødvendigvis oplysninger om og dokumentation for, at en sag overgivet til politimæssig efterforskning er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom. Finanstilsynets forpligtelse til at fjerne oplysninger om en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning indtræder derfor først i det tilfælde, hvor Finanstilsynet modtager dokumentation herfor. Det er ikke afgørende, hvem der indsender eller overleverer en sådan dokumentation, og Finanstilsynets forpligtelse til at slette oplysninger om overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning indtræder således, uanset om den fornødne dokumentation modtages fra anklagemyndigheden, den pågældende virksomhed, som sagen vedrører, eller tredjemand. En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed.

En dom er ikke endelig før udløbet af ankefristen, eller hvor dommen er anket til højere retsinstans. Fjernelse af offentliggørelsen af en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning i tilfælde, hvor en sag er afsluttet ved frifindende dom eller afsluttet ved påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, vil således først ske efter udløbet af henholdsvis ankefristen eller fristen for at påklage påtaleopgivelsen eller tiltalefrafaldet, da afgørelsen skal være endelig.

Til § 23

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, jf. §§ 7 og 9, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af disse bestemmelser.

§ 7 fastsætter, at en forbrugslånsvirksomhed skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet. Bestemmelsen indeholder endvidere hjemmel til at fastsætte regler om redelig forretningsskik og god praksis og indeholder en adgang for Finanstilsynet til at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer. § 9 vedrører regler om kreditværdighedsvurdering.

Det vil som udgangspunkt kun kunne komme på tale at offentliggøre virksomhedens navn i sager, der udtrykker en generel adfærd hos virksomheden. En række af de klager, som Finanstilsynet modtager, vedrører enkeltstående tvister mellem en kunde og en virksomhed. I disse sager foreligger der derfor typisk ikke den fornødne offentlige interesse til, at der kan ske offentliggørelse. Ved enkeltstående overtrædelser kan det dog komme på tale at præcisere forståelsen af de bagvedliggende regler. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor der er tale om nye regler, som Finanstilsynet ønsker at udbrede kendskabet til. Men det vil også kunne være tilfældet, hvis virksomheder gør brug af en ny praksis, som er reguleret af det eksisterende regelsæt. I disse tilfælde, vil der typisk ske en offentliggørelse af Finanstilsynets afgørelse.

Hensynet til den almene interesse vil i de fleste tilfælde medføre, at der ikke er behov for at nævne den involverede virksomheds navn. Baggrunden for at orientere offentligheden om sager vil således typisk være ønsket om at forhindre lignende sager ved at udbrede kendskabet til tilsynets praksis. Derimod kan der være grund til at offentliggøre virksomhedens navn i de sager, hvor der er behov for at advare kunderne mod at handle med virksomheden, eller hvor virksomhedens praksis har medført, at kunderne vil kunne have et erstatningskrav mod virksomheden.

Orientering om Finanstilsynets sager skal efter den foreslåede bestemmelse ske, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i en sag. For sager, der ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, jf. forslagens § 20, vil Finanstilsynet kunne orientere offentligheden om en sag, inden der er truffet afgørelse. Bestemmelsen gør det også muligt at offentliggøre Finanstilsynets afgørelse i en sag, hvor Finanstilsynet har fundet, at en virksomhed har handlet i overensstemmelse med loven. Særligt i tilfælde, hvor sagen har været omtalt i pressen med oplysning om virksomhedens navn, vil det kunne være nærliggende at offentliggøre navnet.

Når Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse om udfaldet af en sag, men uden at offentliggøre virksomhedens navn, vil Finanstilsynet også fremover orientere den relevante brancheforening. Påtænker Finanstilsynet at offentliggøre en virksomheds navn, vil den berørte virksomhed blive orienteret, inden Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse. For så vidt angår en række af de bestemmelser, som er omfattet af Finanstilsynets adgang til at foretage offentliggørelse, er overtrædelse heraf sanktioneret med straf. Det foreslåede stk. 1 forhindrer ikke, at Finanstilsynet offentliggør, at en virksomhed vil blive anmeldt til politiet for overtrædelse af en strafbar bestemmelse. En offentliggørelse kan imidlertid have indgribende betydning for den berørte virksomhed. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der kan ikke i medfør af bestemmelsen ske offentliggørelse af enkeltpersoners strafbare forhold.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet endvidere skal orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed uden tilladelse, jf. § 3.

Til § 24

Den foreslåede bestemmelse vedrører Finanstilsynets mulighed for at fastsætte regler om virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om større grad af offentlighed vedrørende forholdene i de virksomheder, der er omfattet af loven og underlagt Finanstilsynets tilsyn. Med forslaget får Finanstilsynet således bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om forbrugslånsvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden samt til at fastsætte nærmere regler om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomhederne.

Der vil være behov for visse undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan for eksempel være, hvor offentliggørelse kan medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, f.eks. hvis virksomhedens fortsatte drift vil blive truet, eller meget væsentlige interesser krænkes.

Finanstilsynet skal ikke nødvendigvis afvente, at virksomheden offentliggør en redegørelse, idet der med bestemmelsen ved bekendtgørelse kan gives hjemmel til, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomhederne. Denne mulighed kan kun benyttes i de situationer, hvor virksomheden enten har rent tekniske eller praktiske problemer, f.eks. på grund af it-nedbrud, eller tilfælde, hvor den manglende offentliggørelse er begrundet i, at virksomheden ikke – uden en reel begrundelse – ønsker at offentliggøre redegørelsen. Hvis virksomheden efter lov om kapitalmarkeder skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

I den forbindelse vil Finanstilsynet kunne fastsætte bestemmelser om bødestraf ved manglende efterlevelse af forpligtelsen til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden.

Til § 25

Forslaget til § 25 fastsætter, hvem der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Det foreslås i *stk. 1*, at virksomheder omfattet af denne lov, som Finanstilsynets har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, anses som parter i forhold til Finanstilsynet, jf. dog *stk. 2*.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning kan imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Klager en forbruger over en virksomheds adfærd, vil forbrugeren ikke være part i sagen. Forbrugerne opnår derfor ikke forvaltningslovens partsrettigheder, men vil i stedet efter offentlighedslovens regler om aktindsigt kunne gøre sig bekendt med de oplysninger, der indgår i Finanstilsynets sag.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at den virksomhed eller person, der udøver virksomhed som forbrugslånsvirksomhed uden Finanstilsynets tilladelse, jf. § 3, anses som part i forhold til Finanstilsynet for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende.

Dette vil typisk være i en sag, hvor Finanstilsynet udsteder et påbud til en virksomhed uden tilladelse om at ophøre med at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at en virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, jf. § 3, anses som part i forhold til Finanstilsynet for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Den pågældende virksomhed eller person har derfor forvaltningslovens partsrettigheder allerede under behandlingen af en ansøgning om tilladelse efter loven

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at et medlem af en virksomheds bestyrelse eller en ledelsesansvarlig, når Finanstilsynet giver en virksomhed afslag på tilladelse til at udøve forbrugslånsvirksomhed, anses som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Dette vil eksempelvis være i det tilfælde, hvor Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse til at udøve virksomhed bl.a. på grund af, at Finanstilsynet i henhold til lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 2, ikke kan godkende et medlem af virksomhedens bestyrelse. I dette tilfælde vil bestyrelsesmedlemmet være at anse som part i forhold til denne del af Finanstilsynets afgørelse om afslag på tilladelse.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at en virksomhed eller person, som Finanstilsynet kræver oplysninger af til brug for afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i loven, anses som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Forud for, at en virksomhed opnår tilladelse efter loven, kan Finanstilsynet indhente oplysninger til bedømmelse af, om virksomheden er omfattet af lovens krav om tilladelse til at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed. En virksomhed eller person, der modtager en sådan henvendelse, vil have partsstatus efter forslaget til nr. 4.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at en virksomhed eller person, som omfattes af en afgørelse afsagt af Finanstilsynet om personens egnethed eller hæderlighed i henhold til § 4, skal anses som part for så vidt angår denne afgørelse. Med bestemmelsen tilsigtes eksempelvis, at en direktør eller et bestyrelsesmedlem, der ikke vurderes at være egnet eller hæderlig i forbindelse med en ansøgning om tilladelse, eller som afsættes i henhold til en afgørelse, jf. § 18, er part for så vidt angår denne afgørelse.

Finanstilsynet kan tage en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. § 12. Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet i disse tilfælde kan give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end de, som er nævnt i stk. 1 og 2. Partsbeføjelser kan alene gives for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser skal gives under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn. Som eksempel på et tilfælde, hvor det kan overvejes at give en person partsbeføjelser, kan nævnes en person, der klager over videregivelse af fortrolige oplysninger vedrørende den pågældende person.

Bestemmelsen svarer til § 355, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed og medfører mulighed for at tildele personer eller virksomheder, der klager over overtrædelser af § 12 om videregivelse af fortrolige

kundeoplysninger, visse partsbeføjelser, så vedkommende trods Finanstilsynets skærpede tavshedspligt kan blive orienteret om behandlingen af klagen.

Med dette forslag indføres muligheden for, at en person eller en virksomhed, som har en direkte interesse i sagen, kan blive orienteret om dens udfald i det omfang, dette er af direkte og væsentlig interesse for den pågældende.

Til § 26

Det foreslås, jf. § 26, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, af den, som afgørelsen retter sig mod, kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Forbrugere har ikke mulighed for at klage over en afgørelse truffet af Finanstilsynet, da en afgørelse efter denne lov ikke kan rette sig mod en forbruger.

Erhvervsankenævnet er også klageinstans for aktindsigtsspørgsmål i henhold til enten forvaltningsloven eller offentlighedsloven, i det omfang aktindsigtsspørgsmålet relaterer sig til en afgørelse, der er truffet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf.

Til § 27

Det foreslås i § 27, at virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til den foreslåede ændring af § 361 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 34, nr. 1, betaler forbrugslånsvirksomheder 28.000 kr. årligt i afgift til Finanstilsynet. Dette grundbeløb er angivet i 2016 niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 10, der bliver stk. 11.

Til § 28

Bestemmelsen angiver fristerne i loven. Formålet med bestemmelsen er at undgå enhver fortolknings tvivl.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at fristen beregnes fra dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Dette gælder beregning af både dags-, uge-, måneds- og årsfrister.

Angives fristen i uger, udløber fristen på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. det foreslåede *stk. 2*. F.eks. vil udløbsdagen for fristen, hvis denne er angivet som ”senest 4 uger efter”, være den sidste dag i den 4. uge efter dagen for handlingen eller beslutningen, der udløser fristen. Træffes beslutningen således på en tirsdag, vil fristen udløbe om tirsdagen 4 uger senere.

Angives fristen i måneder, udløber fristen på månedsdatoen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. det foreslåede *stk. 3*. Hvis eksempelvis fristen er 3 måneder, og den fristud-

løsende handling foretages den 15. januar, udløber fristen den 15. april. Er den fristudløsende handling foretaget den sidste dag i en måned, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned, uanset om der er 28, 29, 30 eller 31 dage i den pågældende måned. Hvis fristen beregningsmæssigt udløber på en månedsdato, der ikke findes, eksempelvis den 30. februar, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned – i dette tilfælde den 28. eller i skudår den 29. februar.

Angives fristen i år, udløber fristen på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, jf. det foreslåede *stk. 4*. Hvis eksempelvis begivenheden fandt sted den 30. september, udløber fristen samme dato året efter.

Udløber fristen på en helligdag, i en weekend eller på grundlovsdag, juleaftensdag eller nytårsaftensdag, er det tilstrækkeligt, at materialet er modtaget den efterfølgende hverdag, jf. *stk. 5*. Selv om fristen beregningsmæssigt er udløbet, betragtes materialet som modtaget rettidigt den førstkommande hverdag.

Til § 29

Den foreslåede § 29 indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation. Bestemmelsen fastlægger endvidere, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Det foreslåede *stk. 1* fastsætter, hvornår en digital meddelelse må anses for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, dvs. modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er Finanstilsynet adressat for meddelelsen. For meddelelser, som Finanstilsynet sender, er den pågældende virksomhed, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til Finanstilsynet på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for Finanstilsynet, dvs. når Finanstilsynet kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til en virksomhed eller person på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for den pågældende. En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

For en nærmere gennemgang af betydningen af fremkomsttidspunktet samt hindringer som følge af it-problemer og lignende kan der henvises til afsnit 5.3. i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 41 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt.

Bemyndigelsen forventes udnyttet således, at bl.a. skriftlige henvendelser m.v. til Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af de nævnte regler, ikke anses for behørigt modtaget hos Finanstilsynet, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til Finanstilsynet på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, jf. § 7 i forvaltningsloven, at Finanstilsynet må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere digitalt.

Samtidig forventes der fastsat regler om, at meddelelser m.v. til eller fra Finanstilsynet, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. det foreslåede stk. 1. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Pligten til at kommunikere digitalt vil også omfatte kommunikation mellem Finanstilsynet og en rådgiver, som optræder på virksomhedens vegne over for Finanstilsynet.

Af bekendtgørelsen, der udmønter bemyndigelsen, vil det komme til at fremgå, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med Finanstilsynet, om hvilke forhold og på hvilken måde.

Det kan for eksempel komme på tale at udvikle digitale løsninger, herunder nye selvbetjeningsløsninger, til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af lovforslaget eller regler udstedt i medfør af forslaget.

I bekendtgørelsen, som udmønter den foreslåede bemyndigelse i stk. 2, kan der bl.a. fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud, påbud m.v., til virksomhedens henholdsvis et ledelsesmedlems digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af bekendtgørelse nr. 528 af 11. juni 2012 af lov om Offentlig Digital Post fra offentlige afsendere.

I bekendtgørelsen kan der, som anført i afsnit 5.4.1. i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 42 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v., fastsættes overgangsordninger, som skal lette overgangen til obligatorisk digital kommunikation.

I bekendtgørelsen kan der desuden fastsættes regler om fritagelse fra pligten til digital kommunikation. Fritagelsesmuligheden tænkes navnlig anvendt, hvor det er påkrævet at anvende en dansk digital signatur, og der er tale om en virksomhed med hjemsted i udlandet, som ikke kan få en dansk digital signatur, eller en person uden dansk CPR-nummer.

Fritagelsesmuligheden tænkes endvidere anvendt i forbindelse med, at Finanstilsynet har sagstyper, der omfatter meget store mængder materiale, og som det derfor vil være uhensigtsmæssigt for både virksomheder omfattet af denne lov og Finanstilsynet at skulle sende digitalt. Dette er primært i forbindelse med undersøgelsesmateriale. Forud for, at Finanstilsynet tager på undersøgelse hos en virksomhed omfattet af dette lovforslag, anmoder Finanstilsynet virksomheden om at indsende noget materiale. Der er ofte tale om meget omfattende mængder materiale, hvorfor det kan være hensigtsmæssigt, at der ikke er krav om, at det indsendes digitalt.

Derudover skal det bemærkes, at den kommunikation, der er mellem en virksomhed og Finanstilsynet, når Finanstilsynet er på undersøgelse hos virksomheden, vil kunne foregå på stedet. Dette både i forhold til forevisning af legitimation og eventuelt udlevering af dokumenter under undersøgelsen. På samme måde kan kommunikationen på møder i øvrigt, herunder afrapporteringsmødet efter en undersøgelse, fortsat ske uændret.

Da kommunikationen i relation til nærværende lovforslag er rettet til og fra erhvervslivet, vil anvendelse af fritagelsesmulighederne være restriktiv, jf. nærmere herom i afsnit 5.4.2. i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 42 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Som udgangspunkt gælder, at det forhold, at en virksomhed eller en person oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, ikke kan føre til fritagelse fra pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende eksempelvis anvende en computer på et folkebibliotek eller anmode en partsrepræsentant om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

For en nærmere gennemgang af fritagelsesmuligheder og forholdet til EU-retten kan der henvises til henholdsvis afsnit 5.4.2. og 12 i de almindelige bemærkninger, jf. Folketingstidende 2012-13, A, L 16 som fremsat, s. 41 og 46 (lov nr. 1231 af 18. december 2012) om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. Der kan desuden henvises til afsnit 5.4.3. i samme lovforslag, s. 43, om fravigelse af krav om digital kommunikation af hensyn til myndighedsudøvelsen. Der er tale om fravigelse af kravet i situationer, hvor det er påkrævet, at myndigheder reagerer hurtigt med henblik på at varetage særlige samfundsmæssige hensyn. Det kan eksempelvis være, at der er behov for, at der reageres hurtigt i krisesituationer, hvor en finansiel virksomhed er i akutte vanskeligheder. Det kan ligeledes være tilfældet, hvor der er lovgivningsmæssige tidsfrister, der har store samfundsmæssige konsekvenser, hvis de overskrides på grund af, at det er umuligt for myndigheden at kommunikere digitalt.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren gives bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Til § 30

Den foreslåede § 30 fastsætter, at hvor et dokument skal være underskrevet, kan dette opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation. Erhvervsministeren bemyndiges endvidere til at fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvor det i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan kravet opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har underskrevet dokumentet. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift. Der vil f.eks. være tale om dokumenter, som er udstedt af virksomheder eller fysiske personer omfattet af reguleringen i denne lov. Der kan f.eks. være tale om underretninger efter loven, der sammen med eventuelle bilag indsendes til Finanstilsynet som vedhæftede filer til en mail.

For at der ikke skal kunne opstå tvivl om, at underskriftskravet kan opfyldes på anden måde end ved en personlig underskrift, foreslås det, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse i loven om, at underskriftskravet som anført i stk. 1 kan opfyldes ved, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, f.eks. digital signatur. Bestemmelsen dækker tillige dokumenter, som er udarbejdet af revisor, således at revisor eksempelvis kan underskrive dokumentet med digital signatur i stedet for med en fysisk underskrift.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftkrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter. Der kan i den forbindelse henvises til afsnit 5.5.2. i de almindelige bemærkninger til lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v., jf. Folketingstidende 2012-13, A, L16 som fremsat, side 44.

Det fremgår her, at adgangen til at fastsætte regler om, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter, f.eks. kan være aktuelt i de tilfælde, hvor det er nødvendigt at fremlægge originaldokumenter med originale underskrifter, eksempelvis for myndigheder i andre lande.

Til § 31

Den foreslåede § 31 fastsætter, hvilke overtrædelser af loven, der kan straffes. Den foreslåede bestemmelse fastsætter endvidere strafansvar for juridiske personer samt forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. forslaget til § 31, stk. 5, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, oftest ledelsen.

Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er, at der vil blive rejst tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Det foreslås i *stk. 1*, at overtrædelse af § 3, stk. 1, § 4, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 4, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og § 12, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. For beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til bemærkningerne til de strafbelagte bestemmelser.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Dette skal sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af

overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold. Anvendelsen af fængselsstraf vil især være relevant, men ikke begrænset til tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. Der henvises i øvrigt til straffelovens § 80.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende ikke kan straffes for handlingen eller undladelsen efter andre alvorligere bestemmelser i straffeloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at overtrædelse af § 13, *stk. 1*, straffes med bøde.

For en beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende den straffelagte bestemmelse, henvises der til bemærkningerne til den straffelagte bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at en forbrugslånsvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, som er givet i medfør af § 15, § 16, *stk. 1* og § 18, *stk. 6* og 7, eller en virksomhed, der undlader at meddele oplysninger efter § 17, *stk. 1* og 4, straffes med bøde.

§ 15 omhandler Finanstilsynets tilsyn med overholdelsen af loven. § 16 omhandler Forbrugerombudsmandens mulighed for at anlægge sager.

For så vidt angår § 18, *stk. 6* og 7 omhandler disse bestemmelser påbud til en forbrugslånsvirksomhed om at afsætte et direktionsmedlem.

For så vidt angår § 17, *stk. 1*, pålægger bestemmelsen en pligt for virksomheder omfattet af loven samt leverandører og underleverandører til disse til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Efter § 17, *stk. 4*, kan Finanstilsynet kræve at få adgang til alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om en virksomhed eller person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Det er ikke vurderet nødvendigt at foreslå ændringer i det nuværende bødeniveau.

Det foreslås i *stk. 4*, at et bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 18, *stk. 1* og 3, straffes med bøde.

Et bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed kan pålægges bøde, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om at nedlægge sit hverv som følge af, at denne ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Egnetheds- og hæderlighedskravene findes i forslaget til § 4.

I lovforslagets § 18, *stk. 1*, får Finanstilsynet mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis dette ikke lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

I lovforslagets § 18, *stk. 3*, får Finanstilsynet mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag

om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at personen ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

I tilfælde af, at et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud om at nedlægge sit hverv, foreslås det, at der gives mulighed for at straffe det pågældende bestyrelsesmedlem med bøde.

Det foreslås i *stk. 5*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de straffelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige strafsubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Det foreslås i *stk. 6*, at forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er fem år.

Bestemmelsen svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område.

Med forslaget fraviges den almindelige forældelsesfrist på to år efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Den femårige forældelsesfrist svarer til den almindeligt gældende forældelsesfrist i den finansielle lovgivning. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Da tilsynsmyndighedernes undersøgelser ofte foretages med mere end to års interval, ville der kunne være indtruffet forældelse ved konstatering af disse overtrædelser, hvis ikke fristen var forlænget.

Det foreslås i *stk. 7*, at i regler udstedt i medfør af loven, kan der fastsættes straf i form af bøde.

Derefter kan der i forskrifter, der udstedes med hjemmel i lovens bestemmelser, fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne. Der vil ikke i bekendtgørelserne kunne fastsættes straf for simpel uagtsom overtrædelse af bestemmelserne.

Bestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte bestemmelser om straf i form af bøde ved overtrædelser af bestemmelser udstedt i medfør af loven, når disse bestemmelser er egnede til at blive straffelagt, og når overtrædelser har en sådan grovhed, at disse bør straffelægges.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 6, stk. 2, § 7, stk. 2 og § 24.

Til § 32

Den foreslåede bestemmelse fastlægger regler om tvangsbøder.

Det foreslås i *stk. 1*, at når en person eller en virksomhed undlader at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 17, stk. 1 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, virksomheden eller de ansvarlige personer for virksomheden daglige eller ugentlige tvangsbøder.

§ 17, stk. 1, pålægger virksomheder omfattet af denne lov samt leverandører og underleverandører til disse at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Efter § 17, stk. 4, kan Finanstilsynet kræve at få adgang til alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om en virksomhed eller person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en forbrugslånsvirksomhed undlader at efterkomme et påbud meddelt efter § 18, stk. 6 og 7, kan forbrugslånsvirksomheden eller de ansvarlige personer for denne virksomhed pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Finanstilsynet er kompetent myndighed i forhold til lovforslagets § 18, stk. 6 og 7. Muligheden for Finanstilsynet til at anvende tvangsbøder for at tvinge fysiske og juridiske personer til at efterleve de pligter, som følger af § 18, stk. 6 og 7, er derfor nødvendig for at sikre en tilstrækkelig håndhævelse af disse regler.

Administrative tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v.

Til § 33

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2019.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 35 ikke finder anvendelse på sager, der er under behandling hos Forbrugerombudsmanden ved lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen medfører, at hele markedsføringsloven finder anvendelse på de sager, som er under behandling hos Forbrugerombudsmanden den 1. juli 2019. Forbrugerombudsmanden vil derfor kunne færdigbehandle disse sager i henhold til markedsføringslovens regler, herunder Forbrugerombudsmandens retningslinjer på området.

En sag er under behandling den 1. juli 2019, hvis Forbrugerombudsmanden over for den erhvervsdrivende inden denne dato har tilkendegivet, at Forbrugerombudsmanden vil undersøge et forhold nærmere eller har anmodet den erhvervsdrivende om bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at virksomheder omfattet af denne lov, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden

er registreret som virksomhed, der yder forbrugerkreditter i henhold § 48, stk. 1, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, og som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse, jf. § 3, senest skal have indgivet ansøgning om tilladelse den 1. januar 2020. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

§ 48, stk. 1, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme stiller krav om, at bl.a. udlånsvirksomheder, herunder udbydere af forbrugerkreditter skal registreres hos Finanstilsynet. Denne registreringsforpligtelse skal sikre, at Finanstilsynet kan føre tilsyn efter hvidvasklovgivningen.

Da alle forbrugslånsvirksomheder, der er omfattet af denne lov, vil være registreret hos Finanstilsynet i henholdt til § 48, stk. 1, foreslås det, at kun virksomheder, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden er registreret i Finanstilsynet som virksomhed, der yder forbrugerkreditter, vil være omfattet af overgangsordningen.

Bestemmelsen skal sikre, at de virksomheder, der i dag udøver virksomhed som forbrugslånsvirksomhed, kan fortsætte deres virksomhed uden en tilladelse, hvis virksomheden på tidspunktet for lovens ikrafttræden er registreret efter § 48, stk. 1, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. Det forudsætter dog, at virksomhederne senest den 1. januar 2020 indsender en ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 3.

Til § 34

Til nr. 1

Det foreslås at indsætte et nyt stykke 10 i § 361 i lov om finansiel virksomhed, så forbrugslånsvirksomheder omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet på 28.000 kr. Grundbeløbet er anført på 2016 niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

Dette grundbeløb svarer til, hvad der gælder for ejendomskreditselskaber, jf. § 361, stk. 4, som udøver virksomhed, som er sammenlignelig med den virksomhed, som en forbrugslånsvirksomhed udøver.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende § 361, stk. 10, at grundbeløb, jf. stk. 1-9, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

Da der med dette lovforslags § 34, nr. 1, foreslås indsat et nyt stk. 10 i § 361, skal stk. 10, der bliver stk. 11, konsekvensrettes, således at denne bestemmelse finder anvendelse på stk. 1-10.

Til § 35

Til nr. 1 og 2

Den gældende markedsføringslov, jf. lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring med de ændringer, der følger af § 20 i lov nr. 309 af 25. april 2018, finder anvendelse på alle virksomheder. Dog finder §§ 3,4,9 og 14 ikke anvendelse på finansielle virksomheder, i det omfang erhvervsministeren har udstedt regler på det pågældende område.

Endvidere finder §§ 15 og 16 ikke anvendelse på finansielle virksomheder.

Den foreslåede ændring af markedsføringslovens § 1 vedrører ændring af anvendelsesområdet for den gældende markedsføringslov for så vidt angår forbrugslånsvirksomheder.

Det følger af den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, at virksomheder omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder undtages fra lovens bestemmelser, i det omfang erhvervsministeren har udstedt regler på det pågældende område. Det drejer sig om § 3 om god markedsføringsskik, § 4 om god erhvervsskik, § 9 om former for handelspraksis, som altid anses for vildledende eller aggressive, og § 14 om oplysningsforpligtelser vedr. priser m.v.

Det følger af den foreslåede ændring af § 1, stk. 3, at markedsføringslovens § 15 om faktureringspligt for regningsarbejde og § 16 om gebyrer ikke finder anvendelse på virksomheder omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder.

Til § 36

Den foreslåede bestemmelse angiver lovens territoriale gyldighedsområde og fastsætter, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.